

Ara Alexandru Șişmanian

În căutarea infernului pierdut.

Si minor

2026

Copyright © 2026 A. A. Shishmanian
All rights reserved.

Coperta I:
©DaCruz (graffiti, Paris 19e)
(foto Dana Shishmanian, 2012)

Argument

Acest tom reunește sub semnul „infernului pierdut” / „infernului regăsit” poeme scrise pe parcursul a mai bine de un sfert de veac, de când proiectul inspirat de „sonata în si minor” a lui Liszt – după unii interpreți la rîndul ei inspirată de *Faust*-ul goethean – a fost conceput și inițiat. Desigur, titlul general face ecou celebrului „paradis pierdut” / „paradis regăsit” miltonian. Dacă l-am implica fie și aluziv pe Mihail Bulgakov (*Maestrul și Margareta*), am avea aproape un ciclu poetic dedicat diavolului, nu însă ca figură a răului tentator ci mai degrabă în ipostaza luciferică a revoltei: o figură a suferinței umane deci.

Unele, puține dealtfel, dintre poemele primei secțiuni au apărut în epocă (pe la sfârșitul anilor 90 – începutul anilor 2000) în câteva reviste de exil, ca și în *Luceafărul*; toate celelalte sunt inedite și s-au acumulat în timp, cu excepția celor din ultima subsecțiune – „nonsensul misterios” – care s-au scris dintr-o suflare în 2025, pe parcursul a câtorva săptămâni.

Nu e cazul să comentez mai mult acest proiect poematic, cu atâtea ilustre ecouri literare – mai mult sau mai puțin inversate, aici, în semantica și teleologia lor implicite. Ceea ce-l susține, propulsează și transcende e, dincolo de figurile anamorfotice ale imaginarului și dincoace de structurile limbii, suflul originar, pre-uman și pre-mundan, al ritmului.

Căci ce e ritmul poetic? Ritmul poetic e vocea omniscientă ce te susține chiar scufundîndu-te în cele mai abisale avisuri – e vocea divină ce chiar din adîncul disperării de care nu te cruță – căci ritmul poetic exprimă fără cruțare adevărul – te poartă și te înțeluiește – te face să simți că prin chiar prezența lui, a ritmului, fie și scufundat în cea mai necruțătoare suferință, ești mîntuit!

Ritmul poetic e acel ceva ce salvează în adîncul pericolului – vocea ce dă temei drumului vid! Glasul înmiezuitor ce te spală de anxietatea pe care o revarsă nemilos peste tine! Rima, cu dulceața-i nostalgică, te face ce-i drept să visezi – dar visul rimei nu-i mai mult decît resemnare – pe cînd ritmul te toarnă în metalul abisal al sinelui tău!

Autorul

Pentru biobibliografie, vezi pe situl personal:

[https://adshishma.net/Ara/CV_A.A.SHISHMANIAN\(rom\).pdf](https://adshishma.net/Ara/CV_A.A.SHISHMANIAN(rom).pdf)

Infernul pierdut

orfeu cu segmente negre își iese dinainte purtându-și, în chip de liră, capul – doliul de sânge profețind strunelor de apă • segmentele acestea pline de invizibilitate și timp de mine pe mine mă despart • încărcându-mi cu cenușă umbra din lacrimi infernale •

de fapt, trăiești în funcție de porția de infern pe care-o mai ai încă în tine • de unde, căutarea asta disperată – depresivă – a infernului nostru pierdut •

insolubile

ciudate cuvinte reci • pierdut, pierdut prin țevi de somn • ca vechile căderi întulburate de negru-alb • sparte sînt mîinile de sticlă • decedat-au umbrele insectelor cu sexele fragile • o, moliciune neagră prin care mă strecori cu verbul înainte • ca un gînd cu abisul în muzică • corbii croncăne prin țințirimurile roșii unde fix privesc păianjenii cu degete • furuncule de oroare, pudic acoperite de păduri • cînd gnomii își învelesc tăcerea în piei de șobolan • stratificată mi-e pădurea cu încet ca o cădere-n gură-mi cu dinții întorși • alunecă oglinda pe ghețari – și-o muzică de gheață crește-n vidul precum un foc nocturn • tu ești duelul meu, tăcere pierdută pentru libertate • un mort a putrezit în masca mea cu pisici – și – și – marie!... • ciudată beznă rece care curge pe lucruri cu o tăcere de lacrimi de parc-ar plînge • inima i-o noapte unde visîndu-se ființele se descompun • și limpede e adîncul • plîngeți ochi că nu vă mai puteți trezi • ce mi-e această cădere care-mi unge somnul cu mugetele-i negre • ca o urmă zvîrcolindu-se prin aerul de aripi • scufundatule, ești singur în scorbură ta și cu singurătate te îmbeți • fuge de pe fața ta forma, tu, în care moartea a adormit cu fărîmituri în gură • întunericul plutește-n sine presărat cu țipete de grăsime neagră • cum crește somnul în giganții care dorm • ca moalele învăluit cu cochilii de letargie în subtilu-i labirint • ca parcurile unde spînzurații dorm alunecînd pe singurătate-n jos • și totuși vei rămîne la fereastră cu singur •

•

cu turnul de nicăieri căzînd • toate lucrurile-s parașutele vidului-
mprejur • apele-s visul prăbușitului etern plutind • ca tot ce este
adîncime •

•

pufosă-i neaua care ne-a-negrit neantul • lăsîndu-ne în urmă
fulguirea • din somnul ei urcă un urlet cu clipe reci...

cărți poștale cu timbru-n gol

și masa de pe care cad fulgii de zăpadă cu lamele în ochi • și timbrele care au orbit pe cărțile poștale cu paloarea-ntre degete • și moartea în tăcerea de litere • pământul care se topește pe când abia, abia mai respiri • masca masca în care veșnic cazi! • și roșul care se închide • visul ce te vizitează asemeni unui bătrîn domn cu anusul în pană • și o delirantă destrămare • precum zăpada care ne împușcă • sau turnul de pe care se pictează zarul • pe când se risipește albul fragmentat pe negrul cu adîncurile-n comă • ca filmul privind imaginile zăbrelite pe care le fotografiază • fără nici un martor • perfidul moale, cu tăcerea lui de aparat • și ceaiul cu lămîia-n anamneză • ca fantoma de nichel cu fulgii curentați •

și iarăși se risipesc, iarăși pier pe hîrtia pătată fișii de priviri • apa de lentile își topește dioptriile • colecționarul cu clasoarele sfărmate lipește cu timbre imaginile din cărțile poștale • moartea cu medalii prin ziare ce-ar mai putea citi • zbîrnîie vîntul prin lacrimi lîngă paharul cu struna spartă

căderi cu mască zero

frunze rătăcite cu litere printre picioarele de fier ale restaurantelor • o siluetă decupează aerul – lama cuțitului negru somează de turbure • un pistol ascuns într-o hieroglifă – chinezul m-a visat • tăcerea acestui ciudat faliment de multe zerouri • și mască e moartea negrului zețar cu manșete de tăciune • bastardul cu dominoul gri ascuns în pălăria-i de nebun • “am murit” spuse crucea • inimă nebună • vîntul e literă și fier • și fata asta-n doliu – dumnezeule – pentru ce! • o, tu marchizule de sade cîta milă trebuie să te chinuie și cum te înțeleg! • și tu vioară, negru plîngi • satan nu e în fond decît o lacrimă în si minor • *va!* n-o să-mi populez acum infernul meu cu îngeri • și pianul – pactu’ acesta spart • și harfa – astă aripă din fisuri • o, eu te iert, tăcere divină – dar tu, dar tu... • mă ascultă cu iubiri ciudate demonul și domnul • suflă aerul cu gri • ca roșul • cu degetu-n oglindă • cîntă la gondolă funebrul cu mantia-i de mormînt • ...și totuși, nasul nu-i decît o pălărie...

plajă cu ace-n frunte

măruntul galben al nisipurilor tunse • vîntul rade crispat malul
acesta sterp cu clipe cardiace • frigurosul vînat cu spumele
infarctului pe buze • secundarul cu ciudate sunete de umbră strînse
истерic între clape • mă ascult deși nu vreau să mă mai văd • cu firele
de păr ascunse sub clopotul de sticlă • ca dușul rece pe tichia-mi de
nebun •

•

caut cu cadranul părții galbenul întregului • mă caută întunericul cu
somnul sîngelui de aer • pîrguita moarte mă visează fără să mă
bănuie c-o mușc • căci de mă va atinge cu alb amurgul poarta o să
mi se spargă în oglinzi • alfabetul cu bărci lunecă pe apă ca o carte
de citire • voma-mi stă în labirint cu creionul în deget • de parcă mi-
ar leșina să se deschidă craniul •

•

de parc-ar muri-n năvoadele cu nervi străinul, cel căutat • absentul
închis în abținerea lui de sticlă cu secunda subțiată • pereții florii
între care m-am pierdut • cu undele desperecheate ca gestul frînt în
apa dintre mîini •

•

cu tălpile străine pe asfalt • pe oglinda carosabilă • mult zahăr pe
aripile îngerului cu sărutul mort pe obraz • ieșind din capul spart al
vagabondului • cu surîsul îngălbenit ca o șină de tren cu vagoanele
zmulse •

•

căci va veni din nou începutul acela cu chip tulbure • cu întunericul lui fix • mă va năpădi iar valu' acela de malarie cu iarbă-n gură • și dîrdîind tăcerea mea s-o descompune în frigul ce nu m-a fost nicicînd • oaselor mele gheața le-o masca auzul • și straniul pădurii va suna de somn • precum o respirație cu plămîinii nenăscuți • cu pămîntul despărțindu-mi odihna de vis • ochii vor deschide cu umerii un întuneric cu totul de soare • din tîmplele cărui se vor scurge nevăzute arcele ceasornicelor • o noapte bruscă va spinteca înde fulger negru căutată umbra • timpul atingîndu-ne cu templu tîmpla toamnelor îndoliate • orbul se va naște atunci din nou clapelor scheletului de aripi • tăinuind cu negru înverzirea sunetului galben • aurul ascuns de apa din străfund • melcului cu labirintul lunecînd între două cetini • oaspele albastru înserat ca o punte stinsă fragedului mir • monos! monos! • zeul răătăcit între toamne cu zîmbetul lui strîmb cu zulufii negrii • ramul fumegînd cu, rănit, neantul, sîngele lui dulce – va deschide, numai, în pămînt sticlă groasă chipului de-adînc • scuturînd din sunetele rare frunze cu clepsidre moi și molecule de meduze • însonniri cu pragul strîmt de fluier • netezind cu pasul înclinat calea nunților cu pîine închegată-n vin • drumului ascuns al miresei delirîndu-și darurile •

plajă cu ace-n frunte • mărunțul galben al nisipurilor tunse • unde vîntul rade malu' acesta sterp cu clipe cardiace • rece căutînd cu cadranul părții galbenul întregului • undele desperecheate ca gestul frînt în apa dintre mîini • ca și cum ar muri-n năvoadele de nervi străinul, el, cel căutat • absentu-nchis în abstenența lui de sticlă cu secunda subțiată • între care m-am pierdut cu tălpile străine pe asfaltul cu oglinda carosabilă • cu surîsul îngălbenit ca o șină de tren cu vagoanele zmulse •

umbre cu verdele căzut

tabla de șah neagră cu toate piesele negre • nebunul alb a spart plicul de cerneală • ca un ceas cu cuc într-o dilemă de limbi • campionul mondial a murit cu clopoțelul la gât între două becuțe • de parcă trenulețul electric ar fi venit în vizită • înghețate-s degetele pe gâtul fetei de piatră • ca gestul vesel al cartoforului de note dionysiac cu bobul în costum • și metalul îngîndurat al fantomei inchizitorului – cu apa înverzită lîngă galben • melancoliei lor cu măști punîndu-i limite • ca trei chemări din singurătate • cu clipa-n van •

singurul doar știe chipul lui absent • el ce-și poartă abisul în culoarea pielii • el e cel a cărui față se scufundă • căutîndu-și cu vînat începutul • buzele lui obscure scrutează golul • precum ochiul vidului răsfrînt • ospătează în tăcere cu negru și-uneori cu galben își presară auzul • asemeni țestoasei cu carapacea ei de aur • depărtări – depărtări sonore cu semințele filtrate • lontano – lontano ... • profunzimi – profunzimi – chemări ce descompun – ecouri ce compun • vocea îngerilor pleacă și astfel ne ajunge • se îndepărtează cu cerul ce-o apropie • distanța se intersectează cu inima într-un sunet pierdut • ca o ninsoare neagră de străpunsă ei albeață • umbrei galbene clopotul povestindu-i, prevestindu-i... • cu ochii lui zadarnic ninși • sau limbile plajei stinse cu cenușă de timp • stinse cu cenușă de timp scuturată de voci eterne • clopotul negru umbra împărțind sunetului cu secunde pătate de ecouri • precum nocturnul cu pierzania-i-n tot ce știe despre noapte •

șnurul

sinuoasă gamă cu cruci • el îmi este carnea îmbrățișării în care nu mă văd • dispariția cu sîngele de unde • șnurul cu care sărutîndu-mă mă spînzur • amurg în ochelari cu spart de lună-n rață • pe cînd plouă-n templu cu absență cînd nu mai e... • și-o aripă cu iarbă verde • gîndul lui m-a frînt cu umbră fiindu-mi poteca ce m-a fărîmat • merg încet cu cioburi între pași • pămîntul plimbîndu-se cu razele înfîpte lîngă gard • krrd! krrrd! • grinșînd cu barca întunecimile linșate • linșaje linse-adînc cu sexul mut pe buze • somnul cu domnul în do • și dominoul • pe cînd mă luasem în brațe... •

numai barba rasă de chip • soarele ca o mirobolantă barbă fără fețe cu obrajii netezi • șnurul acesta care m-a pierdut în pendularea lui găsindu-mă • am început să pipăi cu sînge aerul • căutînd să ies din căutarea de mine • da, șnurul acesta m-a încuiat într-un labirint fără altă cheie • ca un primejdios nod cu semnul în singur • beznă de bronz cu obscurul ocult amar • straniul acesta strepezit în măreața lui tăcere cu surîsul scurs din obraji • parcă o oglindă cu fereastra înapoi • orbirii strălucind în închisoarea ei de litere • mormîntule, bipedule, 'nțelegi! • mă-mbrățișez fărîmîndu-mă-n mers cu pași între cioburi • pe șnurul ca o potecă... •

șnurul cu antebrate

eu negru de zbor • gînd cu tunelurile dezacordate • șnur cu antebrate la anticameră • rătăcire neagră cu albul în descompunere • pierduți am înebunit profeți • înțelegeți! Înțelegeți! tu nebunule cu ghiarele de sticlă • șoriciul acesta negru cu urletul ca zăpada • și e un drum cu multe sunete între tristețe • scuturat de praf e firul acesta • precum un ceas cu păianjen pe chipuri • de parcă de lacrimi în palme ar zăcea-ngropate orele • și încă... – tulbure îmi ies 'nainte ca o fantomă – ucis de el cu fața la drum • somnul mă veghează-n franjul frunții cu adîncimea vărsată-n ochi • ca subterana cu geamurile sparte – prin care trece templul cu timpul stins • vai! țipă isolda lîngă piatra funerară – neantului jertfindu-i tăișul ei • cu gamele în dune himerei monotone precum un dans arab • ceva se retrage în cenotaf • moartea licărind veselă asemeni unui foc în căutare de vatră • sau mîngîiosul limax cu coada udă de argint • amurg de lună cu albeața-n catafalc • poate un necrofil cu toate privirile-nainte • palid ca o corabie cu pînze •

mîna mea manu-scrisă – cu icoana oglindei pe piept • între negrul din radiografie • ca femeia aceasta bătrînă cu zîmbetul sumbru • cu abisul înălbit în ochi • da, cu luna linsă pe față • precum bonzul brumos al melancoliei de bronz • ciudat e omul negru cu insomnia-i prin labirintul de eternitate • și tare trist... • cu nebunia lui de clapă sculptată • œdip de-argint coborîndu-și memoria în îngerii • cu geamul lîngă lipsa unui prieten • șnurul cu antebratele aruncate peste abisul prin care se plimbă morții • cu cenușă de zei pe murirea lor stinsă • ca neaua cu neantu-n chihlimbar •

răsfirate stau firele de negru unde moare nodul nului prea
strâns
cu fum

și somnul s-a topit

ca arlechinul răspovestit de-oglinzi...

ici zace infinitul fărîmat de propria lui
mirare

cu scrumul pe umbră

m-am povestit deși nu vreau să-mi fiu personajul • încărunește
focul stins • îngerii mi-au adormit cu diamantul în cenușă •
oamenii rătăcesc cu tristețea derutată 'ntre numere • cu amurgul
scuturat pe răul lor naiv • cu lupa mi-am fardat fantoma •
melancolie difuză mărită de aburul în comă • ciudat ulei în
sfeșnicul de ceară • insomnia somnului ce nu vrea să adoarmă ci
numai să gândească • ca scrumul feminin al androgenului cu
capul stins •

trece trenul...

trece trenul • cu motor la negrul din ulei • ca și cum ar pleca din
cărțile poștale • peste care a-nceput să plouă noaptea cu note
false pe stâlpi • ca apa – cu fierul în arcușul din femur • cum
surîde neantul... – și metalul se topește • precum un șanț mobil
prin seara cu oțelul diluat • când pipăie cu argint de-amprente
vidul cu melcu-mpovărat • și mai ce? • dușul albastru – o funie
de oțel subțire cu degetele moi • sau poate o cascadă spartă cu
vîntu-n orizont • o pasăre cu platfus în aripi • arborele întunecat
cu lumini în clipele speranței, cu urlet în ceața disperării, cu oțel
în neîntință și gînd • plecînd mereu din timpul ce-l ajunge • singur
în înseratul său deșert precum un șarpe înconjurat de-o aripă •

trenul, și încă...

ceva a plecat • cineva nu mai este • ca gama cu șapte note și cinci degete • cade ceva ca un zîmbet cu melci • cum pleacă și cine a mai rămas în dreptul tunelului • precum un puț răsturnându-și coborîrea pe roți • ieșind spre lumină prin crăpătura de întuneric • poate-o urmă cu tăcerea desenată • mîna ta de fier, pictor ciudat, mi-apropie neantul cu franjuri • urcă spre ochiul meu obscurul ca o paloare oarbă • oh, tu care ai fugit – mereu tendorci • fuga ființei tale, și-o lacrimă cu albastru • deșertul dezlănțuie culorile, visul suflă cu obrajii umflați • fuga – fuga, cu înserarea picurînd pe pașii tăi și cu naivitatea morții, piatră ochilor tăi deschiși • precum tăcerea, cu chipul ei de opiu-tunecat •

frunzele ca niște pești dorm în înecul lor uscat • suflu – suflu – tu în care pe toate le topești • fuga suflă cu înserare – cîntă – cîntă crepuscul drag • țipă-n tine pași de nimenea fugiți • exilul spre care mă îndrept topindu-mă încet • murind • întunecată răsuflare rămuroasă prin care mă străvezi • străfundurile se sparg cu o friguroasă sclipire • poate-se trezi ce a murit cu somnu-n brațe unde se visa pierdută lacrimă de demiurg? •

corsi e ricorsi

și-a urcat • frigul cu piatra coborînd în amiaza serii • moartea filfiind cu rătăcirea ei mușcată moale • dealului ca oul de-nceput – auzindu-și cu cioburi risipita lui anatomie • ca melancolia cu hipopotamul putrezind • sfinxului cu masca înnegrită – ochiul, întuneric înghițit • descompuse pietre cu umerii sfărmași coborînd • ceara vînată aruncată în abis insomniacului cu nemurirea lui funebră • îngerul cu lacrimi scofîlcite de pe mal • zbîrnîitul nopții ca un fierăstrău cu tăierea accelerată • mimul urcă și coboară pe anxietatea lui cu dinții strînși •

vidul cu lărgirea lui îngustată de vibrație albă • cînd urcarea se apucă singură de cap • brațele se sparg precum scheletul unor aripi albe • și tăcutul cu toate trăsăturile absente • umbră cu secunda în costum ca o clipă-n doliu • solitar fardat cu-abis • poate-un trup de apă unde se vede luna • căzînd de pe bucățile din mine ce mi-s scufundat • vidul cu lărgirea lui îngustată de vibrație albă • ca un dîrdîit de schelete ce se desenează • mă întorc și culeg din nou ceva frînt din mine, vreo notă moartă • mă apuc de cap de mă urc undeva dincolo de orice urcare • nopții înscrumite de guri stinse numai tu îi știi mutul început • ca o fereastră prin care ți se străvede umbra cu becu-n mînă •

femei cu trupul moale

văluri cu tăcerea încuiată între umbre • iar uleiul, cu cuvîntul negru prin despicătura lui tărcată • plînge noaptea ochiul anusului ce se deschide cu argint • mîyă, din iluzie supusă gemi • ca osiris cu mormîntul risipit prin pămîntul cu sămînța moale • ceva se stinge cînd se-aprinde-ntre clepsidre • ca o scînteie cu secunda-ntoarsă • gîtul tulbure prin care zboară pasărea dansînd • mama cu adîncurile tulburi, fiica visînd limpezimile-i încețoșate • sîngele se-adună-n cupa de atingeri pierdute • voci de larve negre încheagă praful străbătut de forme • zîmbet moale – parc-un fulg pe apă • senzația jupuită de pe țipătul de piele • și lascivitatea precum o zgardă de oțel între două sexe leșinîndu-și forma •

gîtul tulbure de țipete de păsări • sîni plutind pe apele de mîini ca o buză cu limba-n gheață • pîngăriri profunde între sexele cu diferența leșinată • ciudat e moalele acesta negru cu botul lui de lup • unde flautele se fărîmă • priviți femeia, visul acesta în care toate întîmplările încă mai cîntă • menitelor menade cine le este dionysos • începutul acesta gutural • precum clopotul de alarmă țipînd în apă • acolo unde sticla întunericului se umple • cu vidul în încet •

chipul tăiat pe jumătate de foaia albă

chipul tăiat pe jumătate de foaia albă • privește cu-n singur ochi o singură secundă mereu mai neagră • chipul tăiat pe jumătate de foaia albă nu-și cunoaște fața – săpat în ceară e dublul său • el e un scrum solid ca negativul fotografic în care imaginea a ars • golit e el, chipul tăiat pe jumătate de foaia albă, în cărunta-i amnezie vetustă • ca o tristețe cu piatra la fereastră • sau o letargie lucidă cu privirea dizolvată • da, un progres de sticlă în tăierea pe jumătate a abisului • oblic nebun ca un bastard în dungă cu-n ochi vopsit • cu regele de umbră spart •

•

chipul tăiat pe jumătate de foaia albă de hîrtie – cum? • cu care ochi mort – cu care umbră înainte? • cum trebuie inventată tăietura chipului acest abisal îngrijorat • de propria lui renunțare • zîmbind prin cortina de lacrimi a vînatului ghețar reticent • ca o nocturnă pasăre moartă cu aripile-n zori •

•

chipul acesta ca o cicatrice-ntunecată sîngerînd de umbre • ca un zeu cu rana de metal...

quasi una phantasia

ce s-ar întâmpla dac-aș ști tot ce se-ntîmplă în jurul meu

ce s-ar întâmpla dac-aș ști tot ce se-ntîmplă în jurul meu • cine și-ar mai păstra chipul acesta pudrat cu sulfamidă • praful s-ar întoarce-n jurul unui punct • măștile pe dos și-ar întoarce gaura • cine-cine și-ar mai păstra chipul • *știută* – ce privire s-ar mai privi • cum ar mai putea apare ceea ce în frica sa de sine dispare • transparența care ți se-adaugă cu pielea, ce te scade cu suflet • ce s-ar întâmpla dac-aș ști tot ce se-ntîmplă-n jurul meu • chipul mi s-ar roti-n oglinzi • decupate de mine privirile mi-ar alerga-nainte • descompus din mine însumi – umbră în cristalul dispariției celorlalți • pielea mi s-ar desprinde-ncet de pe fantomă ca o aripă de obscuritate • ochii mi s-ar alungi ca niște degete de întuneric cu cristalul în afară • atingeri stranii ar veni spre mine făcîndu-mă să zbor în umbra lor • aidoma unui crepuscul pierzîndu-și din membrane moliciunea în absență • descompus în ecouri precum un desen locuit de prisme • luxurianta mea neantificare ce m-ar urmări • melodia moale ca mantaua nocturnă a unei moluște • tăcerea aceasta acefală palpitînd • tăcerea aceasta acefală palpitînd •

dac-aș ști ce se-ntîmplă-n jurul meu • *tot* ce se întîmplă-n jurul meu • altcineva mi-ar plînge lacrimile cu sîrmă – copacii labirintici de metal • altcineva mi-ar crește cu piatră sprîncenele de nervi • *celălalt* prin mine și-ar destinde umbra • sinucidere zeului de apă • degetele acelea m-ar culege mai neștiutor și mai uitat • lista, lista mi-ar întinde limba ei de miriapod căutîndu-mi cu lanterna numele • și din nou aș începe să număr stîlpi doar sperînd să uit răul ca să-mi crească steaua cu membrane

cîntărind cu melci sunetele-uitate – vagile vagine nimfei căutînd cerului o grotă • ca și cînd cuvîntul m-ar uita • ca și cînd cu templu-n barcă aş privi și aş privi un solz – cu multe aripi pipăindu-și degetul • fugărind un labirint abstract unde fată un creier de pisici pletelor visîndu-le păienjenişul • de parcă razei i s-ar filfii de-o rață cu măcăitul răsucit • de parcă, da, de parcă mîine cu o aripă ar desena cu alb întunecarea unde lună mă scufund • de parcă, iar, de parcă, da, de parcă mi s-ar răsuci prin coastă șerpi cu mere • acolo unde mi se sparge-oglanda-n ceas • ca și cum cu iarbă mi-ar plînge dinții • atingîndu-mă cu fărîmare subțirimea ei • leneș parcă distilînd otrava-n umbre de păianjeni cu argintul risipit de sărutări pe brațe • celei care doarme destrămînd • morții crude cu orezul moale desenîndu-i flautul pe buze •

și din nou am învățat să cînt de parcă n-aș mai fi știut ce se întîmplă-n jurul meu, știind • înăuntrul meu pierzîndu-mi-l • puțin răsucind pe deget picurul de negăsit • firului spunîndu-i cum se pierde de străin • pașilor-i-mi fiindu-le de nefiind cu stîngul umbră • cîinilor cu sfoara între coarne atingîndu-le cu scoici tunelul • albului cu lună desenînd 'ntunecarea-n care mă scufund • auriu cu degetele-n moale văzului alunecînd • sunetul picioarelor ametește rumegîndu-mă •

dac-aș ști, oh, dac-aș ști tot ce se-ntîmplă-n jurul meu • cu dinții scoși m-aș preschimba în umbră • chipului cu praf pierzîndu-mă • întorcîndu-mi masca-n jurul unui punct cu gura în tăcerea lui decolorată • cioburilor găurii cu tîmpla căutîndu-i harta •

știuta mea privire m-ar privi – cine -cine – • cum ar mai putea
apare ceea ce în frica sa de sine mă dispăre • transparența care
mi se-adăugă cu piele, care mi se scade cu suflet • mi s-ar
întîmpla cu umbre tot ce aș afla cu carne • m-aș dispăre – m-aș
dispăre • desprins de mine chipul mi s-ar roti-n oglinzi cu
privirile-naînte • pielea mi s-ar dezlipi încet de pe fantomă ca o
aripă de-obscuritate • ochii mi s-ar alungi ca niște degete cu
cristalul în afară • atingeri stranii ar veni spre mine făcîndu-mă
să zbor prin umbra lor • parcă un crepuscul pierzîndu-și din
membrane moliciunea, descompus în ecouri asemeni unui desen
în absență locuit • luxurianta mea neantificare m-ar urmări ca
mantaua moale a unei moluște nocturne • precum tăcerea aceasta
acefală dintre două semne • auriu cu degetele-n moalele văzului
alunecînd •

dac-aș ști, cine-ar mai sufla cu negru acest praf care apune de
striații • lacrimii lăsîndu-i spectrul pe obraz ca o urmă-n umbră •
palmelor crepuscul răsărînd insului cu chipul spart în pene •
îngerul inciziei • morții crude cu orezul moale desenîndu-i
flautul pe buze •

auriu cu degetele moalele văzului alunecând

auriu cu degetele moalele văzului alunecând • înspre o umbră cu orezu'n sînge dulce • unde cu veninu' oglinda face doi • ca și cum seara și-ar desprinde de pe pielea ei cu aripi undele • morții rătăcindu-i cîntecul cu argintul în cenușă precum mîngîierea buzelor desprinse • cu voalu-n grotă și tărîm scînteii • ca și cum cu zeul mi-ar răspunde silueta fetei depărtîndu-și matca • da, acoperișul cu albastrul în metalul cireșului cu zborul înflorit •

•

auriu cu degetele moalele văzului alunecând • mîinii ridicate cu crepusculul întins în palmă • ca perdeaua prin care cu apă am murit • de parcă îngerul mi-ar înegri cu sunete pupila albă ca ecoul • parca pasului cu catifeaua sumbră răsucindu-i cu șperaclu umbra • întunericul cu notele strivite • și din nou: valului de aur, noaptea făuritu-i-a un clopot •

•

auriu cu degetele moalele văzului alunecând • nebunia își deschide-n aripi porțile aurului furat • văduvului straniu căutînd în umbra-i, cu adînc, adevărul care-l va ucide • cu eclipsa •

lui L.v.B.

arhanghelul cu creionul în mână

abis sculptat – cu umbra înclinată ca o mînie hipnotizată • toate metalele și-au scuiat prin privirea lui cenușa – straniu foc cu furia în doliu • el, maestrul minereurilor misterului • niciodată cel treaz nu și-a purtat mai greu aripile în adîncul visului • ca o mască dizolvată în propria ei fantomă • imensele lui rădăcini tîrasc aripi prin tărîm • cu flacăra apusă la gît, uriaș în fixitatea lui protuberantă • hipnotizînd cu golul adîncul ce-l precede – plin de iradiația puterilor lui evanescente • sferă de tăcere cu privire de bazalt • soare cu întuneric crud peste raze linse • turn de titan cu bezna orgoliilor fărmate de-o mai mare beznă organizată • cu bărbia în spirit, cu coama în destin • taur cu-abisul de leu trudind a om • numele chipului tău fără tristețe își sparge literele – vid e visul vidului tău cu cenușa sculptată • timpul adoarme în soarele tău crud ca o nouă mască • cu umerii de ancore •

arhanghelul cu creionul în mînă se plimbă cu întuneric prin grădină • enigme îi picură de pe fruntea cu nord • brune aripile îl înfășoară înconjurînd răsăritul nopții cu solitudine • profunde sînt florile fărîmițate sub soarele de noapte – abisală e iarba sub pașii săi de destin • uriaș se îndoaie aerul sub lumina lui întunecată • secerat cade focul de sunete • chipul lui e o piatră de furtună • plumb și uraniu cad etern în juru-i în noaptea spațiului fără de raze • și tenebros își apleacă dinainte-i verdele domnul demonilor • ce nume poate atinge chipul visului lui și visa • ce vise nu fărîmă, visînd, aspra lui trezie • treptele lui văduve cine le mai urcă prin lumina morții șiroindu-i tîmpla • livid înfruntînd

seriozitatea soarelui de gheață • limita aceasta veșnic în deschis
unde zboară fenicși cu-aripi de cenușă • arhanghelul plin de
nebunie ca de neantul lui Dumnezeu • cu creionul în mână ca o
tăcere din care ies fulgere • merge imobil pe-ntunecatele alei •
unde înserează tainice statui de demoni • în noua umbră •

lui L.v.B.

orbul cu mască de aur

abisul a apus cu chipul dublu-n spartul dintre măști • rățăcea cu fixitatea-n mînă aurul durerii • peste apa neagră aplecat stă omul cu călcîie sparte din fruntea căruia cad șerpi • orbul coboară cu ascensorul subpămînt, în castelul lui de întuneric și de apă • parcă o cupă rece își bea țeasta • chipul lui a îmbrăcat tăcerea ca pe-o noapte străpungînd cu depărtare ochii închiși • coaptă, veșnicia s-a închis în sine ieșind cu liniștea din migrenele de destrămare • se decolorează numai trupul lui absent • cu cristalul deschizînd scheletul sunetului sumbru •

•

cu cîinele în lesă se plimbă pe fundul oceanului ce-i stă coroană • rege cu întunericul în aur geamăn • văzîndu-și nevederea cu pleoapele închise • cu ochii surzi la tot ce se mai vede • ou închis în coaja lui de aur precum un gînd ce-și știe limita cu infinitul • cenușa chipului strălucindu-i de foc stins • mortul magic a apus cu soarele într-un cadavru de sunete •

•

vidul cu ochii închiși amărăciunea ochilor deschiși o dezvăță • ce privire dublă cuprind în greul lor pleoapele strînse • ca și cum întunericul ar vorbi în silabe globulare nevăzîndu-și fața • săpînd o piatră nevăzută fără mîinile ce-ating • asemeni unui șarpe orb în începutu-i negru străfundul mișcă sunete din adîncimi • ca o aripă ce-ar mîngîia chemarea unde buzele se descompun • surda lui încolăcire dezvăluind adîncurilor informe – tezaurul nenăscuților lor ochi • hăului singurătății rătăcind fixitatea-i nesurîzătoare •

lui L.v.B.

întunericul cu mortul fermentat

oglinzi de vid vin să-mi întâlnească fața acolo unde fermentează
mortul fermecat • mortu' acest murise respirînd în trestii • ca și
cum cu gura deschisă ar fi atras jocul de oglinzi sfînta lui lumină
decăzută • ca și cum ar fi băut catifeaua neagră care îl vrăjise cu
enigma • așteptarea lui pășind pe somnul ei • moliciunea neagră
pe cînd cade cu chipul în propria ei vrajă • păsării ce-și rătăcise
zborul adunîndu-i diluată dubiul • lăsîndu-se înnegrită cu
gestul – ce în zborul ei dispare • ...singur murise respirînd în
trestii catifeaua neagră care-l otrăvise • de parcă suflînd cu vîntul
cuvinte-ar fi desprins de pe această risipită geografie • ca nisipul
moale al fecioarei moarte cu silabe negre-n gură între franjurile
himenurilor funebre • androgin delicat rugîndu-și moartea cu o
viață ambiguă • exilat mîngîindu-și iarba cu o mînă fantastic
ieșită din mormînt •

lui L.v.B.

nocturnul cu uniforma de înserare albastru-fumurie

iarba unge cu seară briza visului • “venisem” povestea privitorul fără să știe de unde ca și cum șnurul • “poteca povestea melancolie hîrtiei mele • și ca o umbră își prevestea tăcerea cu albastru • tărîmul se termina aici – cu simplitatea unei poieni începea tărîmul” • “dincolo de bordura de piatră zidită leneș din pietre de rîu, iarba-și flutura moliciunea neagră prin zăpada albastră a aerului” • “se topea – cu verdele ei profund spre dealul ghicit” • “nocturnul stătea pe bordură privindu-mă, zîmbindu-mă” • scaldîndu-mă ca-ntr-o distanță în privirea zîmbetului său • orb aproape ca aproape seara” • el vedea deja un țarm de mare scufundat sub copaci în zîmbetul acesta • ceva îndepărtat și vînat și-ncet de apropiat • vedea un zîmbet în acest zîmbet de dispariții • ca o lacrimă lîngă umbra fantomei cu geamul spart • “nocturnul mă aștepta așezat pe bordură, îmbrăcat într-o uniformă albastru-fumurie cum n-am mai văzut niciodată, nu militară ci, mai degrabă administrativă, cum se mai purtau, mi se pare, în prima jumătate a secolului XIX, poate în Rusia” • “nocturnul mă aștepta, îmbrăcat în uniforma lui albastru-fumurie umplînd seara cu miros de cerneală • și zîmbea de parcă dispăruse – dispărîndu-mă • și zîmbea de parcă dispăruse și dinspre dispariția zîmbetului adia o liniște – ca și cum în jurul zîmbetului care dispăruse nu mai era nimic iar nimicul ăsta adia” • “simplu, foarte simplu ședea nocturnul purtîndu-și în zîmbet briza cu uniformă albastru-fumurie • și asta era tot • ședea privind și dispărînd, zîmbind și dispărîndu-mă și odihnindu-mă cu zîmbetul lui ca briza îmbrăcată într-o uniformă albastru-fumurie • și asta era tot” • “și el era nocturnul zîmbind cu briza dispariției lui spre briza dispariției mele – și uniforma lui era albastru-fumurie precum adîncul serii scufundate sub

copacii care nu se văd și totuși sînt – și iarba ce nu este dar se vede • și asta era tot” • “și el era nocturnul cu uniforma albastru-fumurie, așezat pe limită, precum un zeu veghind o împăcare cu nimeni • înveșmîntat într-o răcoare albastră ca o tăcere fumurie-n care dumnezeu mă aștepta • acum, că adiam cu inima” •

lui L.v.B.

imaginea de pe zidul de piatră

(variantă)

mă aştepta zîmbindu-şi tăcerea lui ca o prevestire • îngerul fără aripi cu ceara albastră • imaginea de pe zidul de piatră cu umbra albastru-fumurie • îmi povestea uniforma lui cu zîmbetul răsuflînd • ca dezgustul cu răcoarea-n călimară • orb de umbră şi de divină briză gingaşe • pietrele acelea mă întîmpinau precum un rîu de seară lipindu-şi galbenul cu tristul lui albastru • adăugam cu mirarea mea o mărturie pentru cel despovărat • depărtării ce mă aducea aproape scaldîndu-mi cu zîmbet de singur nefiinţa • dezlipit de pe propria mea minie avertizată • limita-mi zîmbea adiindu-mă • neantul îmbrăcat în propria lui culoare • fără al doilea cînd lipseşte unul • oaspe mie însumi părăsit după ce-am venit • chipul lui spălîndu-mă pe faţă, citindu-mă • el, neantul îmbrăcat în propria lui culoare prevestindu-mi melodia cu tăcere • urma înveşmîntîndu-şi-o-n umbra acestei lumi • înstrăinîndu-şi veghea cu haina-i de nimic, adus aproape de veşmînt, adus departe de privire • străin prin tot ce-n el recunoşteam, moale prin tot ce despre sine nu-mi putea da mărturie • auriu cu toată absenţa vidului alunecînd • zîmbind ca o incizie într-o eclipsă • înveşmîntîndu-şi şi zîmbindu-şi propria dezapartenenţă • luxuriant de absent • cu dezgustul scurs într-o briză de linişte • ca şi cum cu alienarea-ar fi senin • ca şi cum tuturor focurilor stinse le-ar fi fumul, scrumul lui scuturat nenecesar • ca şi cum aşa ar fi mai simplu • gol cu toată irosirea pîrguită • tot mai aproape pe măsură ce-l dorm • precum un por al serii-n boare • curios spor al respiraării • autoportret cu autograful dedicat sieşi • oaspete arar necules cu depărtarea nesemănată încă •

•

zîmbind prin seară ca o pată de cerneală cu boarea departe •
poartă știindu-și despărțirea neștiindu-mă • lăsînd noaptea să-l
umple ca pe o sticlă • el, nocturnul lumii îmbrăcat cu uniforma
lui albastru-fumurie precum o umbră netezindu-și pactul •
întîmplător de nenăscut, straniu neant cu regele-n migdală •
numărîndu-se, descrescîndu-se • oaspe ararului necules cu
depărtarea nesemănată încă •

lui L.v.B.

nocturnul cu uniforma de înserare albastru-fumurie

(versiune secundă)

nocturnul, cu briza albastră ca o pată de mare • liniștea îl pictase pe carton cu fixitatea ei suavă • briza, închegându-se, mă adia • enigma aduna tărim în zîmbet • tu te scufunzi cu gura în copaci, privire – înnegrită suflă iarba de fulgi • păunul negru și-a schimbat fîntîna pe cînd cu neființa mea mă pieptănam • ce blînd avertisment îmi prevestea zîmbetul acesta cu uniforma fumegînd albastru ca și cum cuvîntul mi s-ar fi apropiat îndepărtat și vînat • urmele acelea negre asemeni unor alge de umbră, vorbind-nevorbînd, cu somnul extatic pe limbă • se decupa din ochii mei o picurare • mă adia cu briza închegată, zîmbindu-mă, prevestindu-mă • astfel îmi zîmbea propria mea negație sugrumîndu-mă cu catifeaua • masca lui tăcută mă dizolva • de parcă evaporîndu-se neantul m-ar fi vizitat cu briza • ca un cadran lunecîndu-și cifrele cu înserarea • știindu-mă, știindu-se – uitîndu-mă, uitîndu-se, amnezic de moliciune neagră, primitor precum absența, cu toată mînia arsă scrum de briză • algele mă căutau aidoma unor umbre cu destinul de oglindă • fantomele deșertului se risipeau din urma lor subțire • îmi ieșise înainte cu scrumul de parcă apa l-ar fi spălat de flăcări • cu zîmbetul doar interval al brizei • plimbîndu-se imobil cu mine însumi plimbîndu-mă prin singurătatea lui insolită • ca și cum uimirea mea ar fi fost o imensă grădină de care doar umbra lui mă mai avea nevoie •

•

oh! soarele acesta cojit din culori vechi • el se întinde ca un ochi
mut stingându-și degetele în rădăcina privirii • suspendată-n
ramuri e umbra lui tăcută ninsă de fulgi negri • ca și cum prin
unt ar cădea din crengi păsările lente • prin ramurile lungi
ungându-și zborul • umbrei lui ghicite de pe rîu descojindu-și
brizele străvechi precum un vînt suflînd în uscat de bărci •
închegat albastru-n zîmbetu-nserării • revărsînd în aer straturi de
păduri de absență • ca o strălucire orbitoare stinsă intens în toți
fotonii • sau cum mort demult, imaginea-i străveche mi-ar fi ieșit
în mâini cu tot scrumul • da, de parcă specialistul în eclipse și-ar
fi înfipt ora în crepuscul • ori eu m-aș fi-ntins cu lutul încă viu
pe pămîntul putred căutînd andreaua rătăcită • mort de mâini de
rîu cu somnu-n brațe, înecat cu sinele • inimii mele-n cîine negru
răzuindu-i fața • es muß nicht sein • “asta nu trebuie să fie”-mi
spuse el – însă tăcea • “nu, nu trebuie să fie”-mi spuse – însă
tăcea • “ce, ce trebuie să fie” îi strigam – însă tăceam • “ce
trebuie să fie” îmi strigam – însă tăceam • străbătîndu-ne unul pe
altul ca și cum nimic nu mai trebuia să fie – și-amîndoi tăceam •
ca și cum străbătîndu-ne și-adiindu-ne imenși de triști nimic nu
mai trebuia să fie – și-amîndoi tăceam • ca și cum de inimă ar fi
pleznit neantul – și-amîndoi tăceam • murindu-ne, dizolvîndu-
ne-n aerul vorbind – și amîndoi tăceam • ca două ferestre față-n
față – singuri ca două ferestre față-n față • și-amîndoi tăceam •

lui L.v.B.

es muß nichts sein

și iată-mă trecînd prin chemarea brizei, cuvîntul ei atingîndu-mi
inima • și iată-mă trecînd prin zidul cu uniforma de cerneală –
atingîndu-mi inima prin stîlp • el așteptîndu-mă cu acel zîmbet
spre care scoicile se-ndreaptă hipnotizate-n metempsihoză •
acolo unde mă-ndepărtez de sine-n mine însumi scufundîndu-mă
cu noaptea • ca neantul • șarpe d’extaz etern cu pieptu-n spațiu
– lăsîndu-mi în mers trupul cu tremurul ieșeam din pași • căzuse-
n depărtare străinul orb învăluit în zidul profunziilor lui lotuși •
ținîndu-și gropa în palmele grele de suflu • cu corole aplecîndu-
și ochii • singurul cu scrumul plîngînd • de brize albastre
adăpîndu-și creierul scufundat în izvorul negru • metal mental
urcînd prin verticala mea scorbură cu trunchiul întunericului
visîndu-mi aripile •

•

plimbîndu-mă cu tăcerea prin briză, ca pe o colină cu singurul,
îi văzui chipul invizibil cu lacrimile • “ciudații tăi zulufi de
infinit s-au rătăcit pe chipu-mi, mama mea, și străbătîndu-l cu
setea lor îl scînteiază” • “scrumul meu nopții tale ți-l dăruie” • “și
cu urcarea ta de mînă, plec” •

•

nocturnul mă cheamă cu buze strînse îmbrățișîndu-mă precum
vinul o cupă • nu-l vedeam, deși întunericul lui mă respira •
“uniforma mea albastru-fumurie mi-este numai seara cînd cu
crepusculu-mi asolar te văd” • “ascuns mă preumblu prin tine la

ora aceasta, punînd în silaba labirintică a melcilor haitele
suflurilor de lupi • eu, stăpînul păduros al nopții de sunete
revărsîndu-mi aurul prin ciorchinii de cenușă” • “ascultă-mă –
auzi tu surzenia mea unde abisurile-și țin furtuna în frîuri de
beatitudine” • “miroase-n mine grădinarul parcurilor părăsite,
deva-stînd” • “privește-mi ninsoarea de clipe și pași arătîndu-se
tăcută gîndului tău unde la fereastră mă aștepți” • “vezi jeturile
acestea de scrum țișnindu-mi din palme” spuse, clătîndu-și
prin umbre căruntețea de lumină • ca și cum prin argint ar fi
căzut cu ochii și cu păsările • “o soarele acesta cojit” îmi spuse
cu tăcere, zise el sau poate eu • *es muß nichts sein* – zisei, sau
poate el • *es muß nichts sein*, spuse cu buzele-mi ce mă mureau
rotunjindu-i golul • *es muß nichts sein* – și amîndoi tăceam ca și
cum de inimă neantul • *es muß nichts sein*, și amîndoi tăceam ca
și cum...

fisura

fisura cu palma-n gură a coborât din tren • i se fărîmă pașii prin care trece cu podeaua prin tavan • singură pe taluz cu strania ei singurătate înnegrită • nu se știe ce-am ajuns • picioarele-și înșiră timpul pe noroiul plumburiu • soarele s-a dizolvat la cenușiu pe cerul fără nori • umbra seninului gri se repetă, se repetă • ca o perucă rezumată-n bucle • sau poate cum prin pînda îmblănită băltoacele și-ar pierde capul retezat • plîngi garderobul meu de-atîtea haine azi și mîine pătate cu larva morții: ce știi tu gură cu care se mănîncă despre fierul cu care sînt călcat • moarte dulce unde ești! • și tu m-ai trădat, neprednico! • insul acela beat s-a urcat cu cenușiul • eraserhead!... eraserhead!... • numai tu tenebra o mai încînți • cine mă așteaptă cînd între ziduri se deschide ușa • requiem al celui ce se știe prin deșertul lui • moartea i-o nevralgie – deși, cît timp te știi, cu cine poți muri • de ce ne e străină oroarea pe care-o sîntem înșine • înnebunit-am oare printre monștri fericiți... • de nimic nu-i mai aproape monstrul decît de lucru și de plusul lui • cine mîntuie pe cine – zise degetul • și-apoi? și-apoi? • prin fisură intri doar cînd ieși (învîrs stau lucrurile pe poartă) • știi, înțelegi?! • părăsindu-te te schimbi în tot ce n-ai fost niciodată • nu te ispitește – să te părăsești...o, frate! • ei nu mai sînt și tu n-ai fost • ce aripi pierde îngerul de gutapercă • toate-s la locul lor – prin viața noastră lumea ne roagă să nu mai fim nimic • **nimicul ei** • plastilină am fost și sînt spuse sîngele adînc pe gînduri: mi-e foame! – de ce? – • dulcea mea fisură cu suspensie, numai pe tine te locuiesc, subiacența mea dragă • știi tu, de fapt numai noi doi o să rămînem împreună – în veci, așa sau altfel... • măștile se mîngîie pe sîni și totuși sfîrcurile pictorului sînt carton • voi, nemiloșilor, cum se face oare că toți-toți stați la mila mea •

întreruperi

...cîntecele mele groase pe voci subțiri... • ...acoperișuri albastre cu pupila țuguiață... • ...barca alunecă prin vinele nebunului din lac... • ...se repetă, se repetă țipătul strident al clapei rănite... • ...palmele mele mîngîie sunetele ca pe niște pești... • ...ospiciul mitului cum vine cu fluierul în mînă acoperit de pete roșii-verzi... • ...mintea mea se întrerupe de atîta încîntare... • ...vedeți voi dinozaurii acești cosiți ca tobele unor păuni... • ...vocile lor coboară de mînă cu întunericul... • ...de parcă ar atinge cu buzele sexul în erecție al lui Dumnezeu...

radere-de-cap

dar cine-i trecătorul fără vis cu iarba neagră-n gură • de unde-a coborât pe-acest tărîm cu pasărea-năuntru • căzînd prin apa ceţoasă a etajelor spre sulful niciunui început • fărîmat îşi adună supus paşii uitîndu-şi ca cerul întregul • înfiorat se plimbă prin propria lui amnezie precum printr-o aproape reamintire • zgribulit, moare cu fiecare respiraţie pe care o scapă pe jos • oh, totul e pe dos în acest labirint chimic – unde tu nu mă recunoşti • cine-i trecătorul acesta fără nume care din coşmarul unde s-a născut nu va mai putea muri • scufundat în propria lui nereamintire, zburlit de groază tăcută ca un ospiciu • rătăcind prin noroiul neliniştitor pe unde cenuşa i-o poartă umbra • frînt de zgribulita lui fixitate • descompunîndu-şi sfiala în labirint • gheaţa îşi întinde rădăcinile ca o fereastră unde s-au ghemuit coşmaruri cu puii-n braţe • peste tot cade rîsul – parcă o ploaie la culoare • ghiare cu cheag de umbră • măcănişurile mîrîie • cum cade omul alb în acest vis uscat • şi de unde vin oare spre tine aste fantome cu sunetele-ntinse • asemeni unor cîmpuri de bio-curenţi ascunşi sub rînjete de disperare • de unde vin aceşti paralitici mişcători • precum tăcute moluşte infernale • de unde cade, de unde se prelinge toată această drojdie fără ţel precum o transparenţă scîlciată • omul-drojdie pe unde se tîrăşte din crepusculul cu larve al omului-oră • zăpada aceasta neagră mă dizolvă – unde să mă duc – !... • în moartea aceasta unde lumea putrezeşte schimbîndu-se • fiecare secundă e tunelul unei alterări neaşteptate • negre de măşti ţipă în degetele mele formele • fără identitate ca apa asta care mă bea • labirintul chimic, labirintul chimic ce mă descompune, el ce niciodată n-a compus • la început a fost umbra şi gheaţa neagră-n care s-a topit • bălţile acestea ca nişte ochi cu gelatina ascunsă sub unghii • o somnolenţă ternă ne tîrăşte-n sfori • prin întîmplări neîntîmplare care se visează destrămîndu-ne • ca un schelet cu putrezirea

înapoi • ...căci în putrezirea inversă e un labirint unde moartea
fărîmă silabe cu dorința • ...și totuși totul se știe dinainte... •

nimic imprevizibil acolo unde prin nimicul întâmplării totul se
poate întâmpla • iată-i plimbîndu-și larva prin propria lor trădare,
pașii amestecînd ciudat tortura cu uitarea • “mă dorești, încă mă
mai dorești, tu ce te crezi aproape om” • ciudata lor bucurie
anesteziată precum o întrebare cu viermi • toate acestea vin
înapoi, moarte, se nasc din nou ca niște fantome cu trup •
decapitate se mănîncă, în fața vieții sîngerează precum
plastilina • întunecate de fantasme, fără gînduri, lucrul li se
schimbă-n ființa unei nebunii fără subiect •

cine-i trecătorul fără gînd prin întunericul cu-atîtea brațe în care
nimicul se apucă singur • cine-și presară cu sunete singurătatea
închis ca-ntr-o armură în ascensorul care-și urcă veșnic groaza
spre urlet • trecînd cu clipa prin iradiația ce-i spionează celulele •
și, cine-i încă, trecătorul acela rătăcind prin întreruperile-i
călătoare • el merge pe plumb, ajunge în neîntîlnire – dispăre cu
fanta în rest • fără poveste își lasă să cadă pașii, străin deja prin
propria lui dorință ca printr-un trecut acefal • ultimul sfînt al
nebuniei de uraniu cu suflul lunecînd prin apa neagră el vede tot
ce mărturia nu mai poate înțelege • străin prin gheață ca polul
nord al unui ecran • cu amîndouă mîinile-nclăștate de sfioasa lui
uitare asemeni unui somnambul intimidat • despică griul care îl
înghite • cu buze incolore ca zorii unei înserări continue •

quasi haiku

uneori

frunze negre cu omăt în mîini • acoperit de o spuzeală
negricioasă iată-l pierzîndu-se în febre elastice • gîndul lui
atinge cu botul ura peştelui • buzele ridică în braţe cupa de
cenuşă cu vinul vid • vrăjitoarea cu veninul pleznit mă priveşte
din geam • cu pete liliachii pe degete • se apropie de uşa de
gheaţă ca un şarpe de sticlă • de care nu trebuie să te-atingi • şi-
mi vorbeşte: • dar nu trebuie s-o înţeleg • pînă cînd moare
plecînd într-o explozie din care nu-i mai rămîne • decît
cenuşiu •

...și din nou, poate, dacă nu...

...și din nou, poate, dacă nu visul ca un desen • ca o bucată de oțel cu cifrul în deschis • din ea creșteau sfori aidoma unor catalepsii mecanice • ieșindu-i pe gură precum un cuvânt mort pe care îl tai • ...și un pitic cu gluga otrăvită dădea din mâini... • ușa de sticlă îi ieși înainte ca o tăcere hașurată cu creionul • da, o febră desenată • și niciodată frica și veninul nu semănaseră-n suspensie mai mult decât iubirea – cu cronometrul vînat • atunci cînd între mâini se lasă seara cu sîni de liliesi • ...de parcă ne-am vedea cu aerul... •

mesele de sticlă cu craniu pictat

ca o icoană cu coafura spartă • papagal cu flori de uraniu • ca
mîinile scobite de cupa ce cu buze își atinge aripile • prin ea
zboară un înger cap-de-mort • printre mesele de sticlă cu craniu
pictat grăbit își face loc • stînd ca o imagine cu oglinzile la
masă • negru ca un frac în vid • scobită-n aerul subțire e tăcerea
lui • și iată-l căzînd desprins din strălucire • în tăblia mesei • cu
inima găsind • înc-un abis •

inimă și craniu-n cruce

poate trecătorul a mai inventat cu cenușa un pas • poate mantia lui nocturnă a mai stins căldura unui foc • poate un ochi se mai rostogolește încă-n adâncuri învăluind de raze propria lui cădere • poate toate acestea sînt adevărate cum este-o rugăciune • acum cînd ne smulgem din lacrimi iarba la roșu • acum cînd între degetele cu clapele deschise își sclipește umbra o mică cruce •

•

această lungă noapte în ea își poart-oceanul • tu știi inimă cum oare ușor pe greul tău plutești • în ea mă întîlnesc cu chipul meu de os cu gîndul volatilizat • precum o lună stranie venindu-mi înainte să mă-mbrățișeze cu dublul • somnolența mă sărută cu beții • și mă scufund în tine, mine-însumi • ...și uit... •

•

ironie albă a lacunei • ca varul vrăjit cu toate funcțiile stinse • zăpada ta neagră cu fisuri albe e surîsul insomniei • ștecher al zîmbetului insomniac ca ziua ta nocturnă • osul tău despuiat de carne se-acoperă cu ochi • precum o retină unsă pe tăcerea disparițiilor •

•

iarna lor comună meditează un labirint cu cavitatea volatilizată • sau două tăceri cu neființa incompatibilă • acoperindu-se una pe alta cu tot ce le lipsește...

m-am repezit să culeg fulgere

m-am repezit să culeg fulgere – claritate tulbure – din obscurul pământ • lumină tulbure, lumină de dispariție ca o frîntură de rece în care nu te vezi • mîinile îmi treceau prin aceste sclipiri de altunde ca prin niște ferestre negre prin care muream • alb și translucid precum un fulger cu fruntea oribilă • sau poate-o pată tulbure prin care cădeam în această lume • între axe de anxietate și o voluptate ternă-cenușie •

•

m-am repezit să culeg fulgere – tulburare risipită peste o noapte de scufundare • ca și cum mi-ar fi căzut din mîini bucăți de creier • larve de dispariție întorcîndu-se de atîta de departe • în această sfîrșire nesfîrșită care curge scufundîndu-se • sfîșiere cu buze de rană neagră precum un spațiu interzis • prin care mă îndrept spre procesiune •

•

m-am repezit să culeg fulgere – dispariție tulburată • flutură ca niște alge în tensiunea ecranului • prin ele – mă nevăd și mă desvăd • fîntîni asemeni unor artere negre ce se vomită cu încetineală – de parcă umbre ar deschide uși • ca fragmente întunecate de clipe ce se depărtează lăsînd în urmă neaua cu pupile șterse • incolorul cu chipul în întregime orb în care se înecă fostele lui metamorfoze •

•

m-am repezit să culeg fulgere – și fulgerele s-au repezit să mă culeagă • le-am visat – și apoi m-au întâlnit • diferență tulburată – între mine și lumina ce ezită • adâncime îngustată înălțându-și uitarea într-o stafie de amintire • ca și cum aș fi căzut cu buzele – pleoapele unei neființe neomogene • ca desfrunzirea unui adevăr din care ar subzista numai lacunele • buchetul gol al gândului în floarea neantului • alb nins nici •

din toate părțile

la fereastră cu singur – la fereastră cu singuri • un curent cu ciotul înfipt • din toate părțile – pe geam – la oglindă • bea cu tigaia delirul – ... și sînii reci • te văd – te văd din toate părțile • buzele se strîng la piept și iarăși țipă • mă plimb cu ceața prin toată tencuiala • și am în mine un deget care țipă • tu ești un acoperiș, nasule ? – pe care se dau patinele cu terebentină • unghiile mi-au plecat *cîncu-mi* scobindu-mi ochii – unghiile pășesc prin scobitura ochilor mei – oooh, oo scobitură foarte frumoasă, *încustă*, subtilă decupîndu-mi-se neagră prin iriși • iată-mă mergînd cu unghiile prin scobitura irișilor mei • ca printr-o gaură neagră de anti-materie hrănită cu anti-timp • cine mă atinge cu umbra pielii mele • și juissez cu jazzul... • de sărutările groazei atins într-o întunecime de invizibil părăsindu-mă cu tot vidul din mine • necunoscut în toate direcțiile • și dacă deschizînd chiar acum fereastra voi întîlni din nou fața aceasta, masca aceasta prin care am căzut • cu degetul întins mi-am atins adîncul ochiului – și am intrat • risipit în stropi negri presărați pe cifrele din vid • nebunul se plimbă prin mine cu găleata • mă dau în găleata mea neagră cu buzele holbate • ce sînt aceste semne descolăcite cu care mi-am cumpărat nebunia din puț • ca un ochi plîngînd frunze • acolo unde toate aceste bucăți stau jur împrejur – concentrate • și se întreabă • vărsate de ce nu mai este înăuntru – și tu de ce taci... •

peticul meu de nicăieri

merg pe peticele insomniei mele zilnice • cum stă limba la
taclale cu haosul • pipăind cu firele părului zburlirea cu dușul de
metal • tu nebunule ai o cască de duș rece prin lumea asta caldă
cu ferestre la umeri • pe stradă le vezi îngenuncheate cu asfaltul
în gură • fantome de rochii negre printre statui în erecție • de
oglinzi • ca o biserică cu oase de sticlă – cu balcoanele linse •
degetul acela alb iese singur din sfeșnic • ochii plîng frunze în
cerc • inelul acesta m-a-ntrebat de deget • am început să mă
răsucesc • ce iese pe-acolo ca cerneala de pe detergentul din
creier • acolo e un abur cu degete ce-mi plînge la fereastră cu
multe saxofoane • am chef să-nebunesc și tu mă vei iubi cu
geamul închis • și doliu la transparență • ca și cum toți cerbii și-
ar fi tras un corn în cap • cu pălăria pe albul din hîrtie • poate
ultima cruce la lecția de înecul • șters cu cămașa •

ceva despre culori

îngustimea e o formă de negru • prin care se ridică tuneluri de zbor presat • spinul meu sumbru e o aripă de iris compact • din asfaltul străzii – golurile pe care le înghit • somnul pe care îl respir în vreme ce mă mistuie • vîntul pe care îl absorb în vreme ce mă moare • boarea de zeu ce se miroase cu noaptea • pietonii aceștia negri care se desfac mergînd în atîtea direcții opuse • ochii mă părăsesc cu somnul lor răsfirat • electrul negru în care cu moartea mă dorm •

plîns de singur

și acum ochii, lent ca prin unt • cu descolăciri subțiri și negre ce cad ca niște lacrimi • sau niște viruși ciudați, cu lungi mânuși de damă asasine • întrebări cu vinele atîrnînd întunecate din tîmple • precum umbrele cu aripile de apă curgînd prin adîncimea lor • și un copac îmi cade din tuneluri cu ramurile-n mîini • ce ochi vărsători îmi ține-n palme omul cu vasul stins • ochii aceștia se scufundă după imaginea care-i părăsește • din scobiturile lor subțiri descolăcindu-și irișii ca pe niște viruși • asemeni cu frînghiile acelea subțiri pe care rătăcitorul le poartă-n ochi • ca și cum drumul mi-ar urca prin mîini cu toate corzile sale – oglinda aceea mîngîindu-mi în tăcere fața • aplecată cu blîndețe deasupra-mi – scufundîndu-mă în razele ei *feminine* • de parcă, trase cu degetul – măștile mi-ar ieși la suprafață una după alta •

pasul de după oglindă

firul de ață cu care mi-am legat de imagine piciorul • camera neagră prin care mă tîrăsc dezlipindu-mi fața • el intră în timp ce ea iese prin cădere • cu ochii închiși • oglinda de pe care desprind cu degetele epiderme de porți subțiri • fără să pot să mă apropii • multiplicînd numai cu oglinzile ușile închise • și astfel dezvăluind • decesul unicei mele întîlniri •

ca și cum mi-aș veghea cadavrul în care n-am putut niciodată să intru • exclus în umbră – respins din moalele modelului ce moare • moarele presărat prin cețurile imaginii • cu porii plutind prin văluri dilatate • apropiindu-mă de buzele oglinzii care mă privesc • pînă cînd dispăre – și apare, prin muțenia pierdută cunctinitorul • ca niște sertare ce respiră • prăbușindu-se cu expulzarea prin sistemul de suspensii • sau un exil rerefractat din drum • deviind spre nicăieri • re- • pînă cînd pasul se jupoaie de aproape tot pămîntul pe care calcă •

fă ca și cum

fă ca și cum n-ai fi absolut nimeni • ca și cum singurătatea ți-ar dispărea-n mâini, lăsându-te cu pupilele goale și foarte albe și cu o luminozitate retrasă din față • iar obscuritatea ți s-ar fi așezat strâns în jurul chipului tău însoțit și absent • fă ca și cum te-ai fi golit de orice fantomă, ca și cum n-ai mai putea recunoaște pe nimeni, asemeni unui înger amnezic, ce-și amintește cu depărtarea *altceva* • fă ca și cum ai fi un culoar de apă prin care n-ai putea să mai treci • ieșind la suprafața acestei pete albe te-ai povesti – ca și cum silabele ar fi împietrit lângă tine iar sîngele ți s-ar fi preschimbat într-o pasăre neagră – da, într-o plantă de umbră • ca și cum tot negrul sîngelui ți-ar dansa cu flăcări decupate dintr-o stingere insondabilă – de cu mult dinainte de stingerea *ta* • fă din nou ca și cum ai fi fost de prisos timpului tale și așezat pe ea ca pe un mal ți-ai bălăngăni picioarele deasupra palorii plutind peste moartea chipului tău precum o ceață albă • ca și cum te-ai scufunda legat doar cu un fir prin aburirea indefinisabilă ce te-aruncă înapoi, lăsându-te s-o pătrunzi, încîlcindu-te în nemișcarea rătăcirii ei • și astfel dizolvîndu-te fără să te rezolve • fă ca și cum ai fi făcut ca și cum – fără să știi cine...

la pîndă

piele subțiată pe sticlă neagră • așchii de ochi din mai multe colțuri – colți mijiți • spărturi de așteptare • prăbușirile se rarefiază în vagi etajări nelămurite • senzația își întinde firul prin orificiile înguste • ușile se închid – se deschid – panouri întredeschise • batista flutură încet prin absență – țipînd în șoaptă • așchiile de ochi clipesc apoi se retrag aidoma unor gîndaci înguști • cine a presărat nisip pe aceste podele dincolo de care alunecă zidurile ca niște draperii foarte groase cu fior de oglindă • aerul se condensează în mici panglici negre – scobituri anxioase • apoi dispar • lăsînd să picure stropi de cenușă evanescentă • nimeni nu se plimbă și totuși parcurge – fiecare cameră se răsfoiește plată ca o pagină ușor bombată pe care în perspectivă se mai deslușesc literele • parcă s-ar ridica cineva din întuneric • ceva – aproape obscurul • și-ar apropia încet chipul de propriile lui limite • s-ar desena ieșind • o ușă se închide – flutură de cealaltă parte – lîngă nisipul lins de valuri mărunte prin care se strevăd tot mai precis chipuri disparente de înecați • parcă din mare ar ieși valuri uriașe de fantome • sfere leneș suspendate de stafii moarte atîrnînd într-o sacoșă • ca un ochi balonat și tulbure – aproape un pîntec • așchii de ochi trași prin firul foarte îngust al senzației • îngustat pînă țipă • ca un nas filiform – a dispărut • așteptarea asemeni unor degete lungi și foarte subțiri – ca o claviculă foarte fină • podeaua, parcă o grădină pustiiată prin care dispar – apoi se plimbă sferturi de imagini ținînd în mînă optimi de oglinzi • ca pe niște cuțite cu care taie bucăți de labirint • parcă ar fi ieșit deja prin spațiu din felii de timp • secunda ca o pupilă tăiată-ncet cu lama de hiperspațiu • parcă ar profetiza culoare prin care apoi se plimbă – nu înainte de a-și destăinui neființa • pe podea fire de iarbă se înroșesc lent de un sînge ce nu le mai aparține • șerpuiți ciudate de mere se destramă – sau poate numai niște pete cenușii,

aproape șterse • nu se poate întâlni nimic – obscurul – și din nou
uși aproape fără pereți • se apropie – deși tot mai departe •
spațiul nu e decât insomnia acestei preumblări, acestei răsfoiri •
ca și cum litere ar parcurge aerul precum niște microsateți
căror le-a fost abandonat dreptul la lectură • deși camera
spațiului e deja aproape scufundată – și plouă persistent cu
dizolvare •

•

în golul așteptat obscurul ninge încet cu cenușă •
etajele-s palide-ntre lacrimi – dar cine plînge •
îngerul s-a izgonit din grădina pustie, ținându-se de mînă •
cu dumnezeu •
încă dinainte...

lupta cu îngerul rupt

“prin mine poți să intri însă nu vei ajunge nicăieri” îmi spuse îngerul rupt cu care mă luptam • zîmbindu-mi cu ruptura • se așezase pe piatră fără să se miște din îmbrățișarea mea • mesagerul albastru al cîmpurilor negre • melancolia mă murea de parcă umbra acumulată a trupului s-ar fi spart în mine, lăsîndu-mă să plutesc numai cu bustul, ca un ziar cu titlurile-n suspensie • intrasem prin îngerul rupt rupîndu-mă și întrebîndu-l, fără ca lupta noastră să înceteze • “cine ești tu” • “nu sînt cine este – sînt cine sînt, și dacă nu sînt nu sînt decît ce nu sînt” • zise, zîmbindu-mi cu ruptura • și mă rupse – se așezase pe piatră fără să se miște din îmbrățișarea mea • “aceasta este o piatră” – plutiră prin buzele mele învinețite buzele lui congelate – “privește-o căzînd în apa mea neagră ca timpanul” • treceam prin mine însumi parcă îmbrăcîndu-mă cu zidul • așezîndu-mi degetele liniștit între răni • “hai să rupem litere” – îmi spuse – privind spre iarba unde zăceau deja frînte mai multe numere sîngerînd cu un fel de sînge de așteptare neagră • degetele începuseră să joace cărți – eu îmi sugream unghiile • “uite o cheie” zise, deschizîndu-mi în palmă o ușă • și iată-mă prin parcul acesta negru care suflă cu pămîntul • o algă de vînt cu singurătățile osoase • cu gura aruncîndu-se – înghițind cu căderea un întuneric – astfel privat de exil • ciudata lui destrămare mi-o ținea în mînă îngerul, izvorîndu-mă odată cu iarba • umbra faunului lunar picurîndu-mi în sînge lacrimile-diabolice • ca și cum imense bezne ovoide s-ar fi rostogolit dintr-un abis rupt •

•

...alergam prin umbra uriașă a prietenului ținîndu-mă de mînă • “uită-te bine la aceste flori cu scînteile invizibile” • “ele suflă

asupra-ne asteroizi de tăcere” • “pămîntul lor i-un răsuflu-n care cresc plămîni de rădăcini impronunțabile – sorbindu-și golul din sporul de neant cu care înaintează apropiindu-și pașii pe care nici un drum n-a mers” • alunecînd pe corzi de orizonturi de tăcere pluteam cu porii zmulși prin înflorirea zborului ce se retrăgea • apelor cu chipuri fiindu-le silabă • storcînd cu silueta dezlipită un aer de negru discontinuu • pecum un dans sonor de flăcări risipite prin malaria vîntului • “oprește-mă” îmi spuse prietenul purtîndu-mă cu umbra – ieșindu-mi din vine ca un cortegiu de priviri pietrificate cu vînatul în mînă • “îșnesc odată cu pămîntul acesta ce-și vorbește golul prin grădina absențelor înalte • fantă fără alt chip decît glasul • sunet netezind tăcerea cu nebuloasa lui obscuritate” • “oprește-mă” îmi spuse prietenul ducîndu-mă la buze ca pe o invitație la decapitare • “fără chip îmi crește pe față grădina cu florile pierdute în statui tenebroase cu marmura transsexuată • memoria mi se-nvăluie, mă-ntunec • privesc jur-împrejur un vid ce nu se mai aude decît cu invizibilul • cu somnul precum o gheară de metal înfîpt în creștet • locuit de thanatos ca tribut dat lui hypnos • dansîndu-mi moartea în parc printre statuile de sunete asemeni unui demiurg suspendat de propria lui creație • alunecînd pe-uitarea de-ascunse roți învăluite-n revelație și vid • acolo unde se scufundă înfloririle-n fiorul razei de gemeni de-adînc • stingînd cu lacrimi flora stinsă – meditînd • cu mîinile rătăcite-n mantaua de mîngîieri a aripilor cu falduri sugrumate • chip și neant corolei care m-a mușcat” •

laguna unei întrebări acum că este noapte • a pieri e singur cu straniul în mînă • aceste păsări cu explozantul fix • ca o potecă roșie prin frunzele arterelor respirînd veninul • ținîndu-mi capul într-o împușcătură suspendată • mort într-o sămînță înălțîndu-

mi-se-n glonț de somn • ca și cum mi s-ar fi pierdut absența •
“mă vrei – mă vrei” ’mi striga ecouri pădurilor din gură suflul
cu nemurirea plină de vocale străvezii • incendiind cu sticlă
colorată bazarele ospiciilor unde păsări cu fire lungi în
ciocuri... • ca și cum valul s-ar umfla de strigăte ca umbre verzi
cu bărbi funinginoase dintre care cad morții ca sunetul de-ușori
spre sîngele ce-și ține cu dorința în căuș metalurile străfundului •
“nu mă mai știu” îmi spuse cel ce m-a uitat • “ce pădure, ce iarbă
stranie mă revarsă neantului cu pasărea culcată-n incolorul
zborului” • “tu mă cunoști voce pierdută cu iarbă prin labirinturi,
cu moartea săpînd moalele-n verde” • “precum scrumul se stinge
cu întuneric chipul meu” • “fantomă, ca tot ce mai rămîne” • “nu
mă mai rupe”-mi spuse cu durere îngerul rupt, rupîndu-se • și
venind-venind înspre mine cu stingerea în mînă •

“zborul e vâl” îmi spuse îngerul ținîndu-mă de mînă ca o umbră
din grădina bîntuită • adunîndu-și încet încetiniile dintre statui •
“ce straniu mi se-ndoaie capul prin ruptură” – îmi spuse îngerul
– ieșindu-mi înainte cu cortegiul de bazalt • cuvintele cu tîmplele
sfărmate rătăcindu-și cenușa prin eul dur • “tu mă vorbești
întruna noapte, poate ca să mă taci” • străfundurile trezite de
durere plecat-au spre gîndul nimicirii lor ca giulgiuri de coloane
rătăcite în valea unei lacrimi • “altul veghează mereu capul meu,
același îmi plînge în inimă” • taină, taină • *es muß nichts sein*
spuse întinzîndu-și umbra prin mîinile-mi răpuse • invadîndu-
mă cu sărutul unui somn pierdut în îndelunguri înghețate de
coloană • “spațiul acestei aripi îmi rănește febra cu sunete” spuse
îngerul arătîndu-mi o floare ciudată ce zbura prevestind cîndva
căderea privirilor de sus în umbrele-i stinghere, singuratic
apunînd • se înălțau din ea suflări de spirite mîngîind misterul

precum o stîncă din tăceri străvechi rătăcindu-și rădăcina prin meditațiile uitării • ca și cum stropii picurînd rar prin creștetu-i deschis ar fi fixat în răceala luminii vide, cu străfunduri împăturate, oceanele • de parcă pe chipul deschis s-ar fi rătăcit o procesiune de lacrimi, adîncurile ridicîndu-și cu umerii mantaua • spre mine venind ca o poartă această bucată de mînă • rugăciunea ochilor miopi apropiindu-și spațiul • singurătate îngropată-n sine – poate o respirație de străfunduri inversîndu-se cu silabele nespuse de neantul cu silabe indicibile •

și din sine cu goluri începu să se crească • el, îngerul, inhalîndu-și cu silabe suspendate ruptura • pătrunsă de sine, tăcerea lui infinit fulgura ca și cum spațiile i-ar fi venit în întîmpinare • trecea printr-un zbor locuit de fulgere imobil oglindit cu silaba • se sorbea aducîndu-se mai aproape de sine însuși • cu anti-sine respirîndu-și sinele • se sporea, aruncînd în ruptura lui toate rupturile ce îndepărtează • prin tulpinile razei sorbind tăcerile întunericului • parcă o clipă absorbînd în sine timpul tuturor clipelor • sau o secundă născînd în sine vecia tuturor secundelor nenăscute • da, un monstru de eternități dilatate • străbătîndu-se cu păsări • chipul golului sărutînd cu absențe de buze chipul golului • ca pe o altă secundă posibilă • de parcă spațiul ar fi precedat de timp undeva la centru • planta aceasta străină cu rădăcinile peste tot și frunzele nicăieri • ori ca și cum păsările i-ar fi crescut direct din crengi • zborul fiindu-i oglindă pentru trupuri invizibile • da, ca și cum cerului alte păsări i s-ar fi dezlipit de oglinzi • umbrele ningînd cu ape începuturilor • frig rămas în urmă fulgilor fugiți • ca și cum întunericul ar locui căderi zborului cu penele a noapte • ridicînd cu ochiul craniului lespedea neantului • sunetelor fără suprafață audibilă

preumblînd păstorul nepătruns • ielul misterios al dilatărilor • surdul sine cu urechea ruptă încărunțind străfundurile • cu fîntîni în inimă coborînd pe pleoape de oceane • pasărea cu zborul preschimbat în insulă •

nici o carte nu mai atingea cu pagini îngerul rupt • rupt de sine cu mîna neantului pe față • cu trăsăturile acelea oarbe plutind pe numele înnecate • cu nisipul curgîndu-i din ochi pe cenușa din umeri • cu lungi incizii atîrnîndu-i aripi de spate • carbonizat de haos, încercuit de înotul electric • cu somnul lunecînd îmbrățișîndu-se în elemente • hierofantul procesiunilor de lacrimi, fantomă rotațiilor de adîncimi • izvorînd din scoici, exalat de fisurile vîrtejurilor fosile • cu apa visînd în căușurile craniului • cu ruptura lunecînd prin oceanul de hipnoză • căutîndu-l cu privirea pe cel demult de negăsit • scufundîndu-și preschimbările buzelor roirii • ca și cum, carbonizat cu-abisul s-ar fi zămislit din porți adînci • părăsindu-și în fisurile străfundurilor numele și forma • anonim, cu luminile uitate, golului întunecînd • coborînd cu cercurile-n buze creștetului negru • insulă tăcerii nesfîrșite •

astfel se sfîrși lupta ce nu-ncepuse niciodată dintre ruptură și înger • după cum mi-o prevestise el, mesageru' albastru al melancoliei cîmpurilor negre • povestindu-mi cum nu mă aflasem, nici nu știu • cartea grea cu paginile roase îmi lăsase semnele ei negre • și-o citeam • ca și cum m-ar fi zîmbit ruptura căutîndu-mi buzele cu rana • sîngerînd de-o căutare pierzîndu-mă de-adînc • ca și cum abisul s-ar închide într-un auz întors spre

sinele sunetului • prin care tu, piatră neagră, veșnic te prăbușești
cu penele în fulger • ca și cum o algă de vînt cu singurătățile
osoase și-ar sufla lumina prin ferestre • înghițind cu gurile
căderii un întuneric privat de exil • umbra faunului lunar
picurîndu-mi în sînge, odată cu iarba, lacrimile-i diabolice • ca
și cum imense bezne ovoide și-ar rostogoli bazaltul dintr-un abis
rupt •

prietenul se aplecă deasupra-mi cu degetul pe-o floare cu
petalele de marmură transsexuată • ca o tăcere plină de insule •
uniforma nu era decît fumul străinei lui rupturi • de parcă din
amurg ar fi suflat spre noi cenușa androgenului • îngerul
exterminat cu inciziile aripilor atîrnînd de umeri • ca și cum
nisipul ar fi prevestit aur pentru creieri • sunetul prin ceață
rătăcind – ’l clopotului scufundat • ca și cum alte păsări s-ar fi
dezlipit de-oglinzi • apele ningînd cu umbre începuturile • frigul
fulgilor fugiți • “eu vreau să rup corola de minciuni a lumii”
șoptii • însă fără să m-asculte, cufundat în concentrarea lui
severă ca o uniformă militară, prietenul îmi spuse cu buzele
silabelor strînse: “*es muß nichts sein*” • începînd să desprindă cu
degetele petalele florii de singurătate • căutînd-o chiar și cînd nu
se mai văzu • în vreme ce rupte de neant petalele-și pluteau
preschimbarea în origini •

fisură în oglindă

felii de cenușiu subțire cu privirea în labirintul prin care te întorci mereu afară • intri-ieși între această permanentă stare întru care te decupezi • pierdere-despierdere – precum un deget • ondulat intram-ieșind, ieșeam-intrînd • ca și cum aș fi ținut în corpul meu o oglindă • apa făcînd cercuri prin negrele mele – copaci cu dungile plutind • ca și cum o gură extraplată ar fi cîntat întinzîndu-se • ciudată suprafață decolorată fărîmițîndu-se, împînzîndu-se • alunecîndu-se prin sine spre dessine • precum o flacăra care s-ar stinge netezîndu-se • transparența întîlnind opacitatea într-un punct în care se desparte • dungile fugind și-apoi zîmbind • obiectul crescînd prin imagine, sporind prin iluzie • stare neagră de fisuri plutind • fior umflîndu-se spre capătul lumii • senzația mă departe – de imagini mă desparte • capul-reptilă îmi intră dormind în oglindă ca un strigăt plat •

iată-mă căzînd acum prin ape – iată-mă căzînd prin iată-mă căzînd • negrul cade prin negru ca și cum fisura din mijlocul ei s-ar privi • oglinda mă soarbe imagine plimbîndu-mă prin spațiul ei de profunzimi fără distanțe • ca un ochi cu irișii mereu mai adînci • s-ar zice că oglinda din corpul meu m-ar visa ajutîndu-mă să mă trezesc • prin fisura din oglindă sorbindu-mă – cine intrîndu-se nu s-ar ieși • dezdoindu-se ca-ntr-o aripă cu ninsoarea curbă •

frigul

ca un scrișnet cu malaria deschisă • o fisură cu privirea galbenă • frigul mă cheamă cu sforile de jos • capul doarme oglinzi – netezimea visează adânc • din nebuloasa silabelor literele se încheagă înălțându-și forma • zboară spre nepriviri nevorbite lor zicere • ca și cum o gură s-ar pierde în adânc cuvântînd • ca și cum întunericul și-ar cânta scufundîndu-se înfinita-i nenaștere • noaptea ca o silabă cu capu-n jos • imensă-i catifeaua de mister a ascunsului • precum un miros ucigaș trecutul se îndoaie înspre sine și apoi se evaporă limbajul • pecetea de mutism ale somnului – pete originare oarbe pe glas • vorbind, nevorbînd – pete de tăcere cu oglinda exprimabilă • adîncuri alături părăsind deasupra și citindu-se de sus • de parcă prin însăși posibilitatea înălțimii un ochi, geamăn abisului, ar fi în ipoteză – la infinit •

vacuizînd posibilul, vidul se restrînge • frig de martor cu neant • ninge-n sus copacul de mister cu creieru-n coroană • 'năuntrul lui dorm eu-neeu, poetul somnului • dormind oglinzi visez că le înalț reflexul gol • spre mine însumi așteptîndu-mă de sus – văzînd tot ce nevăzul poate exprima • în frig de semne ger uscat de sensuri • polul lacunei prin care puncte rățăcesc • cerșindu-mi urma •

noaptea

cu pași muți măsoar zaruri în oceanicul crepuscul prin noaptea
căruia mă pierd • nimicul mă învăluie • abstors de încentrare mă
continui cu lacuna prin fracturi • sunetele acelea mi se strîmbau
în mîini de parcă aburul negru mi-ar fi spart scheletul cu
secunde • îndoit cu neantul aruncam cu avioane de hîrtie în
relația de incertitudine de la sursele spațiului și timpului •
tristețea aceasta sfișie sfîrșituri • ca și cum imperiul hibridului ar
fi dormitat picurîndu-și teama'n gheața lui primară • ca și cum
nesinele, abisul cu individuarea dizolvată, căzîndu-și semnul
prin lipsa de noduri • începîndu-se alături, spunîndu-se altfel •
concentrat-oblic • crepusculul caleidoscopic își răstoarnă
culorile de-a întunericul • îmi plec creștetul cu pietre negre și
spectral prin cenușa densă'mi destind căderea • ceva se cheamă
cu flautul – ce subțire-i 'n realitate abisul • aceste adîncimi –
pierdute – pierdute – noaptea și le îngustează • astfel ca tăcută să
se țeasă povestea lor • mă plimbam ziua prin străfundurile etalate
ca și cum le-aș fi acoperit • și iată-mă acum în tăcuta grotă din
miezul tuturor labirinturilor • ceva începe dintr-o nesfîrșire
destrămată • de parcă lăsîndu-se să cadă infinitul s-ar îngusta,
rătăcindu-și rădăcinile • obscurul se umflă greu de-un suflu
nocturn cu strunele abisale din străfundul căror *afară* nu răzbate
nici un sunet • el, hăul cu gîtlejul înnegrit •

mai departe de lumea aceasta ca o anamorfoză • mai singur de
pustiul ei decît un lup tăiat • scrișnind cu străfundurile
singurătăților zgrunțuroase • haita aceea sălbatică pe care în
prăbușire călăresc • hoarda fantomelor prin care elastic mă
destind • mai scindat de zgomotul durerii decît un lykastru
indolor • locul lupului e această oră • singur prin clipă

străfulgerîndu-și singurătatea • de noapte mă apropii pe rînd, cu toate părțile trupului mărite de misterioasă lupă • departe zace de mine zăcerea mea – o, noapte, uter al titanilor – sacră genealogie a genurilor • un titan e o creștere a libertății prin cerul deschis – cum zeul e o coborîre din sine a legii • poienile neierturilor alunecau pe straniile lor sufluri precum un limbaj cu silabele încă neinventate • ca metamorfozele cu aripile albite de secunde purtate de oglinzi • ...căci noaptea își ridică prin mine tăcuții arbori ai pădurilor de-absențe, foșnindu-mi la rădăcini iarba-i profundă cu sălbăticia dizolvată • “o, noapte, spre tine mă îndrept cu trupul gol – ungîndu-mi neființa cu lumina beznelor tale • prin întrebarea buzelor risipindu-mi în îmbrățișarea depărtărilor tale cenușa • lepădînd tot ce în cîntecul tăcerilor tale își destramă prețul • aruncîndu-mă! alungîndu-mă! – cu ce sete... – pe mine însumi din mine însumi • dansîndu-mi dezgolirea gol! mai gol! mmmmai gollllll! • decît delirurile unui transsexuat • mă dăruiesc cu somn buzelor tale de melancolie – altul, mereu, de sunetele tale purtat • cu o piele mereu mai subtilă culege-mă-n cupele oglinzilor tale evanescente ca pe o imagine din toate părțile îmbrățișată de neființă” • “fremătînd prin ființa mea ca o unealtă de tortură tu cauți în mine întunericul chipului tău teribil, o zeiță țesută din vrăji • aidoma unui gînd de oțel – cu cîte măști! • tu mă ții departe de tine ca pe un semn al ororii acestei lumi • ooooo, noapte în tine noapte te pierzi și prin pierzanie te vestești • ea fuge departe de noapte, noaptea, rătăcind prin noapte, zămislită de noapte, în noapte a noapte murind • cu brațele precum un uter planînd, îmbrățișîndu-și din adîncuri uterul ca un lac al abisurilor • pe urmele firelor de păr, prin ninsoarea de droguri – căzînd – căzînd – căzînd bucată cu bucată • pînă cînd noaptea destrămată, dezagregată însămințează noaptea • cu adîncurile strînse, cu beznele crisplate, cu nările pline de cîini • ca o ciudată haită femelă a dorinței devorîndu-și coada – devorîndu-se – devorîndu-se – • culegîndu-și cu dinții

nașterea, nenașterea care-o sfișie • orgie nocturnă a sensurilor
infinite posibile, prin care, cu pieptul gol, sfișiat, renăscut mă
plimb, rupându-mă-n bucăți” •

cînd ceva cade, mult împrejur s-a epuizat • ...și noaptea spălăcită
a zilei cenușii printre grilajurile eternității • cînd alergam alternat
de fisuri • sera de sticlă cu formele stranie printre care mă
filmam • precum un peisaj cu striții de anxietate înverzită și
burlane de cristal • ...iar formele acelea mă priveau • ...ce căutam
oare pe iarba aceea văruiată de limacși ca și cum o stranie
luminozitate s-ar fi aprins în ea • ca într-un laborator cerebral al
monștrilor ficțiunii • ...iar formele acelea mă priveau • ca o
ciudată geometrie fără bot, unse de o privire neoculară ce era
întîi în mine, și prin mine numai, și a lor • izvodul profund al
rațiunii nopții stă întipărit în inconstientul zilei • știind și neștiind
ceea ce nu știm • plecînd • iar discul bej, rotindu-se, începu să
mă urmărească aproape jucîndu-se • precum coșmarurile și
copiii • în vreme ce formele trans-lucide mă priveau cu o
curiozitate aproape infantilă • clare sînt figurile ironice ale
nopții • tulbure anxietatea cu care le privim • straniu mă ațîntea
discul ciclop cu ochiul lui verde de farfurie zburătoare • straniu
mă cercetau formele ca o hipnoză risipită • prin aerul inteligent
al visului – ieșind fără să ies din labirint mergeam acum pe o
potecă de pădure • iar discul bej cu ochiul lui strălucitor de
cronofag mă urmărea • precum o inchiziție volatilă •
extraterestru de antiterestru • și am ajuns acolo – mai departe de
lumea aceasta ca o anamorfoză • mai singur de pustiul ei decît
un lup tăiat • în locul acela *strîmt* ca un laborator fictiv al
monștrilor realului • ...și iarăși formele mă priveau • înghesuită
le era ființa, sufocată pieirea în laboratorul *celuilalt*, cu halatul

lui alb de temnicer extatic naiv • ...și mă întâmpină: discul cenușiu cu ochiul rece de albastru fumuriu • precum o încrucișare de *maṇḍala* și *ovni* • deși nu era nici un tantric pe-acolo și nici măcar un ET • și nici măcar nimeni: doar eu, parcă rupt, parcă le priveam • prin aerul inteligent al visului unde clare sclipesc figurile ironice ale nopții • spre tulbure anxietatea noastră • ...și ca niște păianjeni îngeriți începură să se lupte *discurile* în aer • ochii le urcau și le coborau ca un jar desprins, fără să-nțeleg • centrului străin plătindu-i calea dintre lucru și ființă • singur între două văluri – mai scindat de zgomotul durerii decât un lykastro • și privind – privindu-mă • ochii rostogolindu-mi-se, sfîrșind, dispărînd ca doi îngeri • din lupta cărora treaz e doar neantul •

începutul și sfîrșitul mijlocite de mîinile mele ca o urnă cu cenușă schimbată pe capul lui orfeu • noapte în care mă cufund cu fruntea prin gheața neagră • dispărînd între cele două puteri din care doar prin vis mă trag • pierzîndu-mă într-un întuneric de mult deasupra ființei mele dar mult dedesubtul neantului meu • astfel, cu aripi vorbitoare eu te văd, o – noapte • profunda ta voce o aud ca și cum cu gîndirea acestor zile stinse ți-aș atinge rădăcinile • ca și cum prin mine ar crește tăcerea ta cu infinitu-n orgă • ca și cum, cu umbră unși, ochii mi-ar trece în palmă lăsîndu-mă să-ți contemplan cu mai văzătoare orbite adîncimea • profund ți-e cîntecul privirii pe care îl deschizi clipelor închise • urcă-mi cenușa – timp stins – prin substanța inefabilă a zîmbetului • soarbe-mi golul cu care sfera ta se crește – oglindind neant • plînge'mă cu melancolia'n hăuri din care mă desfac • deschizînd în mine ochii tăi de-oglinzi în care, înclinat, se reflectă nimeni • o, tu ce singură în depărtarea ta te scalzi • cu

orbii scufundați în obscuritatea pe care ca niște uriașe guri o beau privind • palidă ți-e buza în inima ascunsă • adîncă bogăție de mărturii poartă izvorul tău, el, martorul • sumbră de somn ți-e izvorîrea • tu, ce niciodată nu te trezești ci cauți cu adîncul adîncul ce te caută • iarnă neagră cu vidul în ninsoare – fulgii tăi sînt arbori care se scutură etern de înflorirea ce în sine se culege • cum sferele se zbor în miezul tău de resorbindă plenitudine evanescentă • dispărîndu-și pe buze cîntecu' de-absență • tu care taci cu aripi vizionare fulguirea ce te-a descoperit • fără' să auzi cuvîntul care te ninge – tu deschizi în mine un ochi ce se privește deschizîndu-se mai departe • soare subtil cu eclipsa'n esență • neant în jurul cărui mor visîndu-mi eternitatea • ca o coajă de banană pe care aluneci trezindu-te •

apud K

poseidon

nici el nu știe de ce • izolat la acel birou cu apele în cifre • contabilul propriei lui divinități, deși, poate, totuși... • necunoscut lui însuși altfel decât din cărțile poștale pe care le abhoră • stăpînul străfundurilor cu dedesubturile raționalizate • evaporat mereu din propria lui frustrare ca într-un costum cu pantofii strîmți • vopsit cu un negru ce nu se mai spală • ca și cum un nisip artificial i-ar fi fracturat gîtlejul • sufocînd în el pasărea unui țipăt ce, de-ar fi zburat, cine-cine ar mai fi știut...

apud K

armele oraşului

şi dacă haosul s-ar fi sfârşit cu bine? • ca şi cum somnul s-ar fi construit făcându-se dragoste • totul ar fi putut să zboare dacă n-ar fi înfipt în aripi stâlpi • de fapt, căderea acelor fiinţe începu în clipa în care în loc să se înalţe spre cer voiră să ridice turnul • exact de parcă şi-ar fi înfipt un cui în mâini cu fiecare cărămidă pe care o puneau • turnul însuşi nu *era* căderea, ci mai degrabă *cronometrul* ei • îşi măsurau fisurile şi lipsa după dorinţa de a-l construi • ca un labirint ce şi-ar fi aruncat aripile-n sus • şi cum căderile se instalează, începură prin a o povesti • ei înşişi se adunară în jurul aşteptării turnului ca şi cum s-ar fi prăbuşit odată cu el • astfel, povestea construirii turnului se preschimbă în istoria năruirii lui • căci amânând spaţiul se pomeniseră în deşertul de secunde al timpului măsurii • ca şi cum suspensia umbrei n-ar mai fi fost decât *suspensia cronometrată* a unui gest • şi pentru că din amânare îşi construiseră oraşul la umbra turnului de amânare, ei înşişi, amânări, îşi priviră printre degete spectacolul • legenda turnului îi ucise în jurul prăbuşirii lui neîntâmplute – cum numai prevestirile pot omorî • şi risipiţi altcând, unirea lor chiar le jucă, ciudată actriţă, mitul unui păcat şi-al trufiei unui turn-fantomă şi-al unei dispersii şi încurcări a limbilor – pe care, uitînd, îl pricepeau toţi foarte bine • iar pentru că fantelele aveau nevoie de pedeapsă o incluseră în armele oraşului fără să ştie că tocmai isprăveau turnul •

apud K

prometheu

patru legende despre prometheu • după cea dintâi – înșelăciunea și reamintirea • după cea de a doua – adevărul și uitarea • a treia e inexplicabilul celei de-a doua • a patra – incomprehensibilul celei dintâi • conform, totuși, unor alte variante prometheu era o sirenă pentru zei chemându-i în reamintirea uitării lui • iar după încă altele, un moralist divin decupînd cu oglinda în făptură parabole învăluite în simboluri • în fine, după cea din urmă și din toate cea mai ascunsă • prometheu era o întrebare despre neantul dintre zeu, titan și om • adică, despre neantul dintre om și om și om •

apud K

simboluri

“amestecă vorbele cu praful” rîse înțelepciunea fără să aleagă •
ca și cum ar fi dansat • în cetatea aceea de la marginea semnului •
o ploaie subțire cădea peste trecători • ca o privire despre ce nu
puteau să vadă • și se povestea praful: dar cine, vreodată, l-a
înțeles • astfel trecătorii treceau fără să priceapă ce povesteau cu
asta •

•

copiii începură să deseneze • “iar semne” rîseră înțelepții
neînțelegînd despre ce era vorba în realitate •

apud K

tot adevărul despre sancho panza

sancho panza era un foarte ciudat monstru amfibiu locuind într-o grotă de transparentă multicoloră de pe fundul apei • cu ochii lui ficși, bulbucați și somnolenți contempla adâncimile înconjurătoare scufundându-și privirile în imaginile lor profunde – apoi ieșind la suprafață respira scoțându-și afară numai vârful nasului • în timp ce, din afundul grotei ce-l înconjura din toate părțile ca o epidermă fantastică, fugind spre străfundurile lor evanescente, transparentele multicolore se reflectau pe pielea lui cenușie înveșmântându-l în veșnicia unui aur fictiv și policrom • condamnat astfel la insomnie – căci prin privirile lui ca prin niște lungi tuburi de plumb foarte subțiri, progresînd asemeni unor liane printr-o junglă de sticlă – somnul lui greu, cu tot lichidul foarte volatil al viselor, se scurgea în masele transparenței abisale – sancho panza nu putea decît să vadă de departe, torturat și tulbure, vegetațiile avatarurilor în luxuriance paralele, mai trist și mai neputincios decît guvernatorul unei insule • în clipa morții sfîrși prin a înțelege că-n somnul lui locuise visul unui demon, ce, părăsindu-l – pentru a se scufunda definitiv în irizările fantasmelor polare ca-n niște vine fine unde totul era infinit posibil – îl lăsa să doarmă-n voie, visînd că-l însoțea •

apud K

tăcerea sirenelor

astfel din aur căzu inelul și prin inel trecu corabia • sirenele acestea păzind aurul însonorat de furtivii trecători • ochiul de aur adormit • sirenele, enigmele ce oceanic cîntă la flaut de infinit • cîntecul sirenelor, de parcă melodia enigmei s-ar fi retras cu mască • iubirea lor rătăcită pe pantele discrete • misterul acestui nod cu semne de nedelegat • neființa ținându-le-n oglinzi • ulise privea spuma lăsată de cîntecul corăbiei, mereu străină între lopeți • “cu verdele în gură mă scufund între așchii de oglinzi • să aflu auzuri și să tac de unde vine cîntecul spre mine cu ghiarele-i fragile de labirint • ca spuma de crepuscular menindu-mi • capul visătorului rătăcit deasupra apelor precum o pînză imensă suflată de-ocean • fără să mă aud printre vârtejurile acestor pierdute pulberi ce mă respiră precum niște cetăți scufundate în plămîni” • “și iată-mă acum cu ceara în mînă, mort în labirintul de albastru, plîngînd cu așteptări de sunete o deșteptare de enigme • căutîndu-mi cu ochii auzul • sunetele imaginii tăcerii cu ghiarele de aur carbonizate pe faleze • ca transparența risipită a cunoașterii închegîndu-și în aer idolii deviați • melodiile enigmei cu aurul în abur, veghindu-și somnul care le visează” •

•

după cum se știe, pentru a se apăra de sirene ulise astupă cu ceară urechile tovarășilor săi, punîndu-i pe aceștia să-l lege de catarg • astfel, fu singurul muritor ce putu să se îmbete de seducția labirintică a cîntecului sirenelor fără să sufere și consecințele ei nefaste – mai bine zis consecința ei unică – moartea • și totuși ulise nu auzi niciodată *adevăratul* cîntec al sirenelor, acela pe

care-l auziseră toți cei ale căror oase albeau în jurul fecioarelor-păsări iarba, ci numai cântecul *promisiunii* acelui cântec – asupra căruia nu avem, de altfel, nici o altă informație • paradoxali păianjeni muzicali aruncînd, oarecum asemeni minotaurului, asupra apelor, plasele unui labirint mai impalpabil decît cel dedalic, sirenele nu cîntau decît enigma propriei lor neființe perceptibile, nu însă ca pe un nod, asemeni surorii lor bune, sfînxă, ci ca pe un dar • monodia lor misterioasă de la liziera neantului, izvorînd din versatilitatea polimorfă a metamorfozei și magiei ce desparte ziua eternă a neființei de nopțile polivalente ale ființei, promitea speranței neîncrezătorului, cunoașterea – căci miraj al monstrului e zeul, el, semn al ăstui nod • și-n spuma lor tăcută, ieie astfel neerau decît ulise însuși – precum sfînxul nu era decît oedip – el intermediarul dintre promisiunea de-a cunoaște și cunoașterea de moarte •

“tăcerea ne-a umplut de cântecul necredinței noastre prevestite triplului eșec ce ne-a dat naștere • căci adunate din obscuritatea risipirii norilor sînt sirenele, cînt de ceață și noapte și vînt • cu obstinația fecioriei destrămate de penele de sare, plîngîndu-ne zborul cu lacrimi solidificate • întuneric al prieteniei, neinvitate complice ale infernului fecioarei, izgonite deasupra aripilor de-o căutare străină • sirenele pierderii de sine, intonînd fără iubire cântecul virginității • irosind o formă stearpă într-un zbor steril • și zborul însuși într-un cînt naufragiat • tăcerea ne-a împrăștiat pămîntul ca un semănător latent de gesturi lente • fantome ale monodiei, mereu dincolo de rezonanța noastră dincoace • legate prin imagini de neființa de apoi • căci mirajul monstrului e zeul, al lui ce nu e decît crisalida vreunui zeu • întrecute de străina noastră virginitate, întrecute prin infern de lunga subterană a

zborului și prin cîntec de chipurile noastre divinizate • izgonite veșnic din viață, din moarte și din nemurire • ce alt mai rămînea iluziei noastre divine decît să fie întrecută de înșelăciunea vreunui muritor” •

depliată e tăcerea nelămurită a acestor sălcii ale mitului • închipuire e povestea lor pe crestele abisurilor stinse • imensa preerie acoperită cu oasele albe ca niște note fosilizate prin grădini • de fapt, aceste oase sînt singurele urme ale cîntecului veritabil al sirenelor • gluga plutirilor lor inaudibile • resturile de alb de pe iarba nepîngărită • niciodată sirenele nu atinseră acele trupuri hipnotizate cu gurile lor virgine, hrănite numai cu eșec de cînt • niciodată dinții lor nu sfișiară acele vagi, fade cărnuri extatice năzuind din străfundul sîngelui la propriul lor neant • căci letalul labirintului nu-l purtau în ghiare ci doar în cînt •

astfel trecu ulise pe lîngă tăcerea sirenelor ascultînd așteptarea chemării lor înșelătoare • căci ele cîntau ascunzîndu-și cîntecul – și *tăcînd* astfel • ulise trecu și trăi • sirenele rămaseră și pieriră • sau poate lucrurile se petrecură altfel • și poate-n adevăr în fața vicleniei oarbe ce nu-și mai amintea sirenele dispărură • stinse din propria lor memorie în fața minții ce se trecea pe-oglanda agitată a labirintului • ele, intermediarele, fugind de el, intermediarul • înveșmîntate, asemeni minotaurului, în labirint, lumina enigmei, și-asemeni minotaurului învinse de firul care leagă și călăuzește • legătură dezlegată de legături • imaginile nestatornicei sălășluiri în sine depășite de cel ce statornic din

sinea sa ieşea • ca seva fumului strecurându-şi argintul prin cerul
fără buze •

apud K

lovitura de la poarta domeniului (I)

poate fumul din fața porții • precum o lovitură de gong părăsită în maidanul cimitirelor • poate flacăra aceea ca o ușă roșie – prin care-mi plimbam degetul • poate oglinda din care am ieșit în drum ținându-mă de mână, de parcă sora mea de dincolo, purtând rochia ei albă cu dungi albastre și cu un guleraș de dantelă ponosită, l-ar fi însoțit pe fratele meu de dincoace • vara ne purta pașii prin aburul domeniului – cețos se încheaga la dreapta noastră castelul – prăfos se încheaga la stînga noastră drumul • roșietică era pulberea prin care călcam ca amintirea unor stinse • solemnă era sora desprinsă din coastele mele însingurate • ieșind deasupra porții domeniului precum ecoul unei lovituri amenințătoare • mai mult pentru a nu o lăsa singură mă apropiai la rîndul meu de întunecata poartă încercînd să deslușesc de nu cumva, tulburați de zgomot, proprietarii domeniului sau măcar servitorii lor nu se arătaseră pentru a-și manifesta nemulțumirea • pustii erau însă acele adîncuri tulburate – gol vag, tărîmul lor • cu buzele lipite mă așteau ochii obstinați ai acelor castele • somnolența aceasta liturgică aproape mă atingea • nu era nimeni și totuși simțeam deslușit pe față ca un fel de degete • curentul lor electric *negru* mă scruta – și totuși nu era nimic • ca o oglindă pufoasă înnegrindu-se pe măsură ce mă reflectă • ca o gură absolut fără buze lărgindu-și negrul cu rădăcina de gheață • ...și, ca și cum ar fi suferit de amețeață... • ...un hureit sumbru începu să urce... •

apud K

lovitura de la poarta domeniului (II)

(versiune mărită)

poate fumul din fața porții • ca o lovitură de gong părăsită în maidanul cimitirelor • poate flacăra aceea ca o ușă roșietică prin care-mi plimbam degetul • poate oglinda din care am ieșit în drum ținându-mă de mână, ca și cum sora mea de dincolo, purtând rochia ei albă cu dungi albastre și cu un guleraș de dantelă ponosită, l-ar fi însoțit pe fratele meu de dincoace • vara ne purta pașii prin aburul domeniului – cețos se încheaga la dreapta noastră castelul – prăfos se încheaga la stînga noastră drumul • roșietică era pulberea prin care călcam ca amintirea unor stinse • solemnă era sora desprinsă din coastele mele însingurate • ieșind deasupra porții domeniului precum ecoul unei lovituri amenințătoare • mai mult pentru a nu o lăsa singură mă apropiai la rîndul meu de întunecata poartă încercînd să deslușesc de nu cumva, tulburați de zgomot, proprietarii domeniului, sau măcar servitorii lor, nu se arătaseră pentru a-și manifesta nemulțumirea • pustii erau însă acele adîncuri turburate – gol vag, tărîmul lor • cu buzele lipite mă așteau ochii obstinați ai acelor castele • somnolența aceasta liturgică aproape mă atingea • nu era nimeni și totuși simțeam deslușit pe față ca un fel de degete • curentul lor electric *negru* mă scruta – și totuși nu era nimic • precum o oglindă pufoasă înnegrindu-se pe măsură ce mă reflectă • precum o gură absolut fără buze lărgindu-și negrul cu rădăcina de gheață • ...și, ca și cum ar fi suferit de amețeală... • ...un huruit sumbru începu să urce... •

•

drumul se fărâma brusc la stînga mea ca o migrenă cu tîmplele smulse • încă cîțiva pași și iată satul zămislindu-și mirajul din praf • cu retina secundă a unor prin mers pulverizați • se depărtau de mine sunetele aidoma unor văluri – tăceri pictate cu argint • nu-l mai văzusem însă – înșii speriați ce ne ieșeau neîncetat în întîmpinare ne spuneau ceva cunoscut • curbați de groază ca niște degete ne indicau prin căldura calmă o frică viitoare pe care se-ncăpățîneau să o recunoască • lovind în poartă – se pare – violasem domeniul, profanasem tăcerea lui scrutătoare de care satul spînzura ca o umbră • trezisem din somnul ei străfund pedeapsa ce se aținea pe la pleoapele închise, incredibil de groase, ale visului – genele lui stufoase tresăriseră • dangătele noastre indecente stîrniseră veghile letargice de la frontiera treziei, cele ce prin apariția lor amenințătoare gonesc fantomele visului spre somn • crima noastră era că voiam să ne trezim – cum ne explicară cu răbdare sătenii acelui soare strîmb • cu un gest nerăbdător îndepărtai umbrele acelea ce-și glăsuiau fumul și iarba pe cînd sora mi se lipise de trup ca o coastă neliniștită • poarta se deschise încet – și intrai •

dilatată, tortura deșertului alb • ca și cum mi-ar cădea de pe frunte umbra, glăsuindu-mi, în aer, lîngă față, chipul ei rotund aplecîndu-se curios ca printr-o fereastră • zăpada îmi înnegrește ochii cu silabe stufoase, de dimineață și pînă la urmărire • crepusculul negru de degete posibile – oglinda mi s-ar apropia – nu pot să mă văd • urmele ridicîndu-mi-se-n urmă – niște ochi imenși întunecînd aerul • încercam să-mi amintesc ce mă amenința – nu reușeam – doar din cînd în cînd parcă mă părăseam pe mine, regăsindu-mi, numai atunci, ca un tunel cu gîtul tăiat, furtiv și fulgurant, castelul și procesul • uit mereu

bucăți din mine – le părăsesc în zăpadă plecînd mai departe – nu
prea știu bine cu ce • nu prea știu bine cine • uneori întîlnesc cu'n
colț al ochiului un unghi facial – și-apoi, preț de o clipă mă
găsesc undeva între o cameră galbenă'n cioburi și tunelul
nesfîrșit al unui ochi cu stepa albă •

lovitura de la poarta domeniului (III)

(gloză)

o lungă sfoară dezarticulată cu intervale de alb și negru • dar poate rădăcina nu exista • un singur bec precum o cupă la negru • ceața ca niște fire zmulse de sîrmă ghimpată – aerul cu foarte multe păsări, ca și cum pe zăpadă s-ar lăți o pată mare de sînge iar apoi ar țipa • dispărînd – contururi foarte obscure prin care mă văd trecînd unul cîte unul • ca și cum toate aceste lame m-ar jupui de tot afîtea siluete • un singur bec precum o cupă la negru din care beau de parcă transparența'r fi devenit subit potabilă • asemeni unui picior rătăcit într-un loc dintre două tunele unde n-a mai călcat nimeni • și nimic nu este – afară doar de această cizmă și de această pulpă însîngerată ce vorbește privind jur împrejur cu rana – unde s-a întipărit urma unui chip • afară de această oglindă mobilă plastică înfiptă între doi fulgi de zăpadă deja goliți •

•

chipul ce se apropie de fereastră – deschid aerul • și-l închid la loc – cine sînt statuile acelea de lumină care mă așteaptă • respir distanțele care mă leagă – nu pot respira altceva decît văd și gîndesc • imaginile acestea străine se-ableacă spre mine și-mi fac reverențe • ies în negru și primesc mult roșu • urma albă care mă deșiră, pentru care mă apropii • singurătatea spre zidurile căreia merg – fără să-nțeleagă ajungerea • cu mutra zdrobită, șiroind de sînge precum o floare carnivoră • cad cuburi din treptat – pînă o ajunge o ultimă bucată părăsită porții • tîmpla albastră – fortăreața înspre care mă îndrept descompunîndu-mă • mortul din frînturile căruia ies – tăcerea din fragmentele căreia mă izgonesc • înstrăinarea piere de iarnă neagră • lipite de nea

sînt tăpile străinului iar răsufarea'i cade obosită în zăpadă •
piatră îi urcă prin vene – și din ochi i se rostogolesc priviri de
plumb • aerul se apropie de fereastră – deschid chipul • cine
sînt • zăpada pleacă după negru lăsîndu-l în urmă • înaintea
primului fulg •

țipătul

subțire ca un braț mă sparge de oglindă • îmi țin în țipăt chipul meu de cioburi • al meu – al meu – nu, nu mă recunosc • cioburile astea-nfapte-n tîmplă țipă un nume pe care am uitat să-l aud • un sunet străin mi se prelinge din gură • se întoarce spre mine și foarte foarte încet mă numește • și-atunci mă aplec – cuvîntul picură prin – pe lîngă mine • își întinde ghiarele subțiri fără să prindă aerul pe care-l inspiră • și mă ascund de pînza aceea subțire, îngrozitor de elastică, ușor albăstruie ca sîngele eului meu volatil și cenușiu • periculoasa ei tăcere vorbește – dar n-am de gînd s-o aud • pe cînd se stinge-n mine depărtarea păsării – căzînd brusc, ciocul ei urlă chiar din gura mea pînă mă ascund ca un microb între dinți • toate ființele sînt femeia mea – și acum sînt surd • sare la mine asemeni unui tigru din cușcă chipul ei – da, un tigru de sunet • și îmi incendiază fața – ecoul imaginii care mă arde – și negrul care-mi plimbă tacticos limbile pe creier • apa morții de care-am vrut să mă îndrăgostesc îmbăindu-mi în neant imaginea • țip de mine țărnul meu – și mîinile ei mă învăluie ca o cămașă albă • cușca în care mi-am lăsat purtată oglinda – căci în trupul meu, eu, țipătul, numai m-oglesc • nu vreau să-mi mai aud văzul – mi-am zmulș ochii din urechi – însă oribila femeie fără cap îmi apropie chipul de pieptul ei de apă • silabele îmi intră prin tîmple – fărîmate-mi cad zarurile din frunte • și joc – și joc – și joc – oare nu mai sînt păianjeni între narcis și nimicul meu...

inima din oglindă s-a spart – pe plajă dîrele zîmbetului s-au făcut ondina... •

găuri în transă

găurile-n transă cu adânc își înalță întunericul • ca niște ochi cu pupilele năruite prin care circulă curenți negri de priviri • fluxuri reci, studiindu-se curioase, atingându-și cu sonorități premergătoare neființa imperceptibilă • incomprehensibilul e seva acestei înțelegeri ce se holbează la infinit prin sine însăși • precum un copac cu desfrunzirile-n comă și în trunchi • sau o aripă înceată de nimic posibil înălțându-se prin cercurile ei deconcentrate • despre care aflu – larvă cu aproximație zero – despre care aflu • în timp ce mă privește – fără ochi mă aflu în puterea ei unde nu știu cum se intră • din degete-mi picură atingeri negre – sîngele cu care se îndepărtează și se tace • și mai cu seamă nu se poate • doar tuburi leneșe asemeni unor plante prea simple, somnolente și fără început • respirînd ceva între dispariție și holbare • ca niște oglinzi căzînd din vârful muntelui •

intrare-ieșire

apuc cu mâinile bucăți de oglindă neagră și mi le trag din ochi •
mă scufundă – mă devoră – urletul ei negru îmi țîșnește-n față •
cu vid îmi dezlipește frigul – îmi desprinde cu frisoane masca •
umplîndu-mi șanțurile trăsăturilor cu o apă incoloră ca un disc
înecat • intră-n golu-n care iese – ca și cum m-aș naște invers –
ca o implozie cu forcepsul – dinspre ființă înspre neființă • ca și
cum ar fi din ființă iarăși să mă nasc neant • părăsindu-mi pielea
– gaură'n care mi-am semănat toți dinții • încercuindu-mă cu
acele ouă negre ale monștrilor posibili, niciodată aici • parazitînd
o senzație pe care nu reușesc s-o mai simt • aruncîndu-mă în jur
fără să găsesc limba roșie a conului ce-o să mă-ngrozească •
sfîșiindu-mă'n cioburile de oglindă invizibilă ale vidului – unde
mă forțez să intru • pînă unde trupul și-a găsit nimicul ca o
poveste dezmembrată într-o gură cu mulți dinți – e ceea ce eu
numesc un labirint • pînă unde vidul intră și-mi ia locul pe care-
l ies • clipește revărsîndu-se prin sticla ochilor holbați fără să se
vadă • țin în dreptul meu – ca pe un zid chinezesc frisonînd de
furnici – o peliculă de “nu mă înțeleg” pe care-mi fotografiez
mutra decupată precum o gaură în steagul lumii • fără efect de
parcă mi-ar intra mereu țevi de fier prin pori dizlocîndu-mi
carnea înainte s-o ajungă urletul • derulîndu-mă în sens invers
cu senzația durerii • dinspre paroxismul ei spre încetarea care-o
generează •

holbarea-mi înmugurește pe față ca toți atîția clăbuci cu gurile
deschise • văzîndu-se cu ce se sparg • oglinzii care-a nins –
întunericului care-i mai departe •

dezbrăcare la zero

cad din mine însumi în bucăți de altul • ca și cum trupul mi s-ar decolora de tot ce mă mai are • ras meticulos precum o gaură-ntr-o cisternă cu nisip • cu sau de • ca și cum aş bea apa din spărtura unui robinet așa cum picură • neutru de parc-aş face dragoste cu un cadavru – puțin contează sexul – aproape cu dorință • cimitir, teren al libertății/mormînt, loc al captivității • ciudat • și din nou o gaură prin care mă văd mai bine – prin ce-mi lipsește, prisosindu-mi oricum • ne despărțim fără să ne ntîlnim de parcă ne-ar cădea bucăți de somn din tîmple, mai treji cu fiecare gaură • fiecare drum e un pas spre invizibil, fiecare respirație, o şuviță din nimicul cu care ne umplem plămîinii • translucid translucind – mai aproape de absență cu un ciob de sticlă • ca și cum o aureolă din pînză de păianjen ar prinde muștele pe care le-aș gîndi pe-o foaie cu punctele uscate • sfîntul din colț sau o sacoșă • s-ar prinde astfel de la sine tot ce nu m-ar putea debarasa • orice voluptate autentică fiind o defecație inconștientă • ca și cum mi-ar fi cîntat la xilofon pe dinți • descompus și oarecum mai supraelastic • întinzîndu-mi trupul peste fosta lui bucată – viol complex de ex • incestul coastei hipertrofiate • aproape dîrdîind de străin și de frig de nimeni • de parcă setea mi s-ar fi-mbrăcat în cenușiu ca să mă facă să rîd •

insomnie cu sfori

insomnia cu sfori a marionetistului între două lamele cu stropi de sânge prin care cade • aerul se descojește de chipuri printre care plutesc măștile mele • ca niște ochelari de ventuze roșii în jurul unei nebunii scurtcircuitate de uimire • ca și cum niște buze incandescente mi-ar fi zmulș ochii fără să-i bea • cresc spre linia fărîmată a privirii aidoma unor globuri de goluri • se apropie din mai multe spații ca niște bule fine pline de melancolia aceea în expansiune continuă și concentrată mai ales spre margini • ori niște moramorți jupuindu-se pe măsură ce devin mai ușori • ele însele precum niște priviri trimise în întâmpinare de neantul subiacent • și iarăși, ca o auroră multiplă – delicat cvadridimensională – prin care se îndoiaie un crepuscul al umanului • da, niște îngeri-din-lacrimă fără expeditor și fără adresă • ele atîrnă ca niște arbori muți și invizibili înotînd printr-o apă uimită de propria ei stupoare • ca niște molecule ce și-ar fi pierdut pleoapele fără a descoperi încă văzul ci doar scormonind în insomniile somnului și în derivatele lui onirice • căci visele se ating înainte de a se vedea tot așa cum înainte de a se vedea se au ca viziuni • și se manipulează asemeni unor orbi colorați cu negrul înăuntru ca un zbor pe mai multe culoare • ca și cum pleoapele orbilor s-ar descoji de un exces de vedere inextinguibilă în care formele ar arde înainte de a fi percepute • stranii oaspeți ale unor căști ieșind treptat •

insomnia cu sfori a marionetistului ce-și ridică de pe priviri aripile de rezervă • zborul lui chiar e o sforărie între care se mișcă numai dispariții • căci insomnia marionetistului e o somnolență subțiată și o trezie netedă pe care neantul alunecă – fără a-și putea îneca prezentul prin mărunții pori prin care

trecutul pătrunde îndeobște • ca o astmă de analogie • sau ca și cum privirea s-ar întâlni cu vidul, începînd să se vadă •

insomnia marionetistului e o autoeclipsă continuă • singurătatea decupează somnul în felii de vacuitate ezitînd între poartă și oglindă • căci înainte ca imaginea să apară a trecut • autoeclipsă în autolabirint •

distanțe

depărtarea care mă apropie cu o floare neagră • ca și cum cheia
mi-ar întinde o mână • cupa cu rădăcina încarnată se umple de
magie • vino, alfabet cu pașii de silabe, tu ce-ți crești în urmă
semnul înainte • albastră e dîra ce o lasă-n noapte umbra ta
străluminată • globulară fulguranță de crepusculuri subite
însuflețită de stingere • sîngele tău mă-nvăluie cu săruturi de
cerneală neagră ca scheletele unor fulgi – ofilire întunecată •
ciudatul peisaj al trecerilor tale din finaluri neclintite și sincope
de negru • punctele acelea de vid furtiv din care parcă clipești
cînd mă călăuzești cu un deget strîmb • tu ești incendiatorul de
oglinzi purtînd în noapte convulsia cenușii • pîrguitele tale
evanescente desprinse din copacul de-ogлиндă și de aer – din
buzele de diferență ale vîntului semantic •

singurătatea voalîndu-și chipul cu obscuritatea-n care se citește •
izolînd sticla din crepuscul – pe pantele căruia se scurge
nocturnul – sîngele și funinginea adevărului • *ouvre moi le cœur
de ton sexe* • buze înclinîndu-se cu moale peste negura
netulburată • culegîndu-și ochiul cu halou de straniu dintr-un –
unde nu mai este altul •

apa cînd curge din oglinzi

ciudate aceste acoperișuri albastre – apa cînd curge din oglinzi • de parcă florile ar plînge înțelepți și sticlă ar zbura prin apele freatice • noapte înclină imaginile, apa sumbră cînd alunecă, în cîntul căreia nu arde nici o lumină • ele ies în cortegii aberante, subțirele oglinzii plutindu-l, uns cu labirint cînd se dizolvă, desfășurîndu-și vidul • invizibil prin imposibil urcă toate lucrurile din avortata lor întruchipare, adîncindu-se-n labirinturile unde, nezburătoare, materia planează • și ele pleacă tăcute asemeni unor îngeri, părăsindu-se și intrînd și rămînînd în urmă, culegîndu-se într-o urcare fără scări, ca și cum s-ar stinge • subtilă-i volatilitatea imaginilor, apa lor fără umbră iluminează o obscuritate egală • neștiutoare, ele se desprind, nu prin aripile mecanice ci prin privirea făpturii care încetează • și străbat deșerturile unde urlă sfinții nebuni de tăcerea lui dumnezeu • fără suflet, fără trup, fără moarte și fără d'eternitate – irizări, doar, de neant • percepția nu măsoară imaginile – iar omul ce nu urcă prin zborul lor inezisabil, dizolvîndu-se-n oglinzile imposibilului, e străin de cer și între umbre-și știe părerea, *cînd* și-o știe • căci aerul acesta cenușiu, ce ne înconjoară, aduce inimii doar binecuvîntarea cenușii ei • și cu anxietate străbatem porțile pe care mintea le închide • atunci omul, simțindu-se din neprivire privit, vede-n substanță visul și se-agață de lumina ce i se străvede • căci imaginile, neștiutoare, sînt prea departe – prea aproape de neant, ele, cu neantul prea asemeni – pentru ca omul fără nebunie să le poată urma, iar cu nebunie să le mai poată nepierde • căci numai printr-o nebunie senină se mai apropie oamenii de neștiința lor • astfel, prin tăcere urcă imaginile, ele, divinele amuzamente, iar oamenii pier în urma lor, și fără dîră • deși au ochi, ca și neantul, nu văd, căci imposibilul este lumina lor •

toxic tu

toxic tu cu chipul tău de excremente ce se-apropie de oglindă • nimic de tu – venin cu vinele multiple precum o iarbă neagră unde urlă guri păienjenoase • otravă cu boturile scufundate unde lupi vîscoși se întrededoră cu febra'n alb de oase • toxic tu cu trupul de miasmă, cu respirația de molimă – scabroasă viermuială rotindu-și generația prin masca cu găuri a idolului ce-o înghite'n timp ce-o scuipă • se apropie de tine moartea cu blesteme negre • pășește spre umbra ta groaza cu lanterne de teroare atîrnînd de limbă • cuvintele se-apropie încet de chipul tău cu păsările lor de vitriol • toxic tu, tu, toxic-toxic tu • lumînări negre ți-au fost așezate-n inimă și'n creier și-acolo ard, cuvîntînd cu flacăra 'mpotriva ta, punînd blestemul negru ca pe o lumină a întunericului în locul făpturii tale • toxic tu, adevărul și-a întors spre tine chipul de oroare și blestem, binele și-a tras spre tine masca de mînie – silabele neantului ți se plimbă prin corp, întunericul își urlă șoaptele de sînge • toxic tu – în tine-și înflorește lupul puroiul de limacși și cocoșatul fără chip de tine-și apropie degetul și noaptea • zeci de vase cu sînge în încăperea somnului tău, sute de vase cu sînge în încăperile visului tău • nicăieri altundeva pașii tăi decît în amintirea unei crime, niciodată altcînd decît în clipa unei pieriri infernale • ca un gaz toxic ți se risipește mintea – și iată-te nebun – dar *unde?* – cu o așteptare ți se risipește sîngele și-ți picură în gură ca o otravă de secunde ce stă mereu să vină – însă *cînd?* – toxic tu, o, da!, tu, toxic tu – buzele mulțimilor își strigă muțenia și clipele se cascadează – uriaș e spațiul acesta care-ți soarbe groaza, aerul de ură ce te descompune – coșmar își e cel destrămat • bezna explodează în urlatul a tot ce te urăște și de față-ți atîrnă o cîrpă de sînge de care nu mai poți să scapi • adîncurile te așteaptă și urcă prin tine, în tine, compact blestemul lor • toxic tu, vierme de coșmar strivit între ura cerului și blestemele abisului • tu te respiri și iată! ai

murit otrăvit • întunericul îți bea din vine – uite, fața aceasta neagră, cum ai mai vrea s-o recunoști, aplecată deasupra vinelor tale îți soarbe viața și te lasă să rătăcești prin tuneluri de hău și abur, fantomă de pestilență pribeagă printr-un cadavru • omul cu chipul negru îți ține vinele în gură și tu țipi – duhul alb te trage-n cet de nervi și nu mai ai loc în tine de urletul tău • cum – cum te-ai urcat tu în avionul acesta care te digeră • și cum îți țin ființele acelea de ecou în cercul lor oglinda – și ți se strânge șuierînd imaginea pe care ai pierdut-o • ca niște șacali cu limba de oglindă prin digestia cărora fugi – căci nu ești o imagine, și nu ești o ființă ci larva unei imagini lipită de larva unei ființe prin care larva neființei se încolăcește, mușcîndu-și coada pe care nu o poate atinge • blestemul vine spre tine ca un om care se schimbă la fiecare pas – și-ai vrea să știi în ce • care te-atinge cu groaza devenirii lui nemărginite, turnîndu-ți prin nervi teroarea de umbre a ubicuității ce te lasă jumate vis, jumate fugă de propria ta trezire • și vezi! – dar cum ai vrea să fii orbit – cum insomnia ți se-ntinde infinită dinainte precum o foaie neagră pe care nu se poate scrie nimic deși, totuși, trebuie s-o citești • un șarpe negru’ți arde-n creier, topindu-ți-se aidoma unui sînge al privirii și-necîndu-ți mintea-ntr-o durere cu buzele subțiri ca niște lame • agățat de ele trebuie să cobori o scară cu treptele dintr-un tăiș ce urlă – cu țeasta plină de-un lichid atroce în care șarpele ți se topește rîzînd • și intri pe o ușă cu creierii de sticlă iluminați de insecte incandescente – tu, toxic tu – și te întîmpini ca două litere de negru • și parcă nimicul însuși te-ar ține de mînă cu degetele lui de destrămare – lăsîndu-te s’aștepți fantasme cu insomnia de oglindă – printre dimensiuni cu direcția spartă – cu fantome de întrebări apropiindu-și aripile de buze și apoi zburînd cu zîmbetul • poteca aceasta îți răspunde cu bucăți de gheață și ochii-ți fug înapoi de negru • încerci alt drum? dar care-s metamorfozele ce-or să te lingă, schimbîndu-ți sexul și ființa? • care-s colinele pline de sînge asemeni unor chipuri pe care ai să

le urci – prin fumegarea-le sumbră rătăcind de parcă o iarbă tăioasă și neagră ți-ar răni buzele ca pe niște tălpi ale geamătului • aburind din ochiul lor rece și negru amintirea de hipnoză • și cum vei păși oare mai departe pe drumul acesta în care te scufunzi • blestemul negru ți-a ieși din nou 'nainte cu oglinda lui netedă de fără chip – și tu te recunoști și cu necuvinte fugi • ooooooooo – cum ai mai cerși buzele acelea ce se mișcau încet împotriva ta prin aerul de seară • sticla îți stă în amintire și nu-ți ajungi decît cu umbra clipa sacră a blestemului • ca și cum te-ai stinge-n flăcări de ferestre negre într-un foc pe care-l aprinde doar cenușa • și *asta* ți-ar fi mîntuirea, toxic – toxic – tu • tu niciodată stins decît în cenușa care te devoră glăsuindu-ți mai departe blestemul cu-o tăcere atroce pe malul căreia putrezesc luxuriant toate cuvintele • ca niște torțe negre care-ar arde dintr-o nimicire nesfîrșită de unde ies monahi de larve care te sufocă povestindu-ți chipul • pînă cînd blestemul negru cu- aripile-i negre te acoperă, și te clocește, și te umple de'ngustată așteptare – dar ce va ieși din ou?

cea pe care-o văd bine numai cînd fac semnul negației

cea pe care-o văd bine numai cînd fac semnul negației e o ceață subțire din spatele ochilor • cînd lucrurile mi se desprind în bucăți de pe ochi amestecate cu gheme de lumină confuză • atunci oglinzile mi se dau deoparte precum niște porți • și pot să mă scufund în lucetul lor încetinit de apă • pînă cînd oglinzile vechi se umplu cu alge • oglinzile în care imaginile se încheagă în povești cu vine groase străbătute de un sînge verde • plonjez prin culoarele lor cu amintirea adîncă de parcă dormind în șerpi aș întîlni femei lipsite de înfățișare, într-o suspensie de-o intimitate indicibilă • femei atît de încărcate de memorie că diferența dintre mine și moarte mi se-oprește'n somn de singur • și mă privesc atunci printr-o tăcere care mă multiplică în timp ce-l abolește • de parcă înfinindu-mă aș pătrunde de-abis de ori 'n neantul ce mă regăsește •

cobor de singur strada fără ferestre • vidul mi s-a uscat pe gene • de parcă m-aș vedea așa cum m-am uitat • fără să-mi mai aduc aminte • ținînd cu praful o algă •

noapte cu-ntunericul neutru

noapte cu-ntunericul neutru ca o transparență • pasul mi-e mai aproape decît un sărut și-l arunc mereu cu-n fel de neglijență • ca și cum aş căuta un labirint cu coridoare sparte – cu nicăieriul în neant • umplu cu sculpturi de-ogîndă parcul golului • trec prin silueta-mi ca printr-un tunel cu repetiție • niciodată neajungînd cu sfîrșitul începutul care mă spulberă • de parcă aş purta pe umeri greutatea ce mă decupează, povara ce mă-mpiedică s-ader • sau poate cum m-aș întîlni în azilul imaginii cu toți cei ce-au pierdut-o – proiectînd-o, dintr-o milă cu lacrimi de dezgust, asupra celor ce și-au preschimbat cadavrul în fotografie • unde e acea corabie cu pînze negre în care aduceam capul minotaurului • și cum m-am putut rătăci în propriu-mi sînge ca într-un amurg îmbogățit de eclipsă • scufundat în această noapte a manechinelor • privindu-mi insomnia ca pe un obiect oribil – pe care nu-l pot pune nicăieri în mine și niciunde dincolo de preadezvăluirea mea • vegheat de o umbră imensă și încă și mai neputincioasă decît mine • fără somn de atîtea antene ce numai mă învăluie • dormind în intervalul unde se întîmplă să găsesc bucăți de anxietate înghețată • fără să mă-ntîlnesc – pe fișii părăginite de reamintire – cu pașii ce m-ar conduce unde am ajuns • neantul din care plec înainte de-a mă trezi • sperînd că nimeni nu va afla de ce l-am părăsit • ca și cum m-aș plimba prin transparența neutră ca-ntunericul, atingînd în treacăt sînii speranței • parcă printr-un tunel cu repetiție • niciodată neajungînd cu începutul sfîrșitul ce mă spulberă •

întîlnindu-mă alături

cu distanțele presărate prin mine – întîlnindu-mă alături • deșeuri de dorință cu miros de nud • ca și cum fericirea ar fi altceva decît să juisezi în cel mai viu din cele mai recente cadavre • părăsind neantul pentru o stare de decedare generalizată • himera întîlnirii cu-o solitudine vie – căutînd îmbrățișarea ce te stinge • fără să poți găsi alături nimic cît de cît adevărat – decît, poate, debarasînd de tine distanțele • celălalt aducîndu-ți în dar întunericul înșelăciunii • iarba infectată de negrul care te dezmințe • inundată de transpirația de mască a vidului • de parcă crima ar fi virajul unui mod de-a te evita • o cvasi-reamintire pentru amnezici • ceva mai aproape de timp e nebunia – ce ne acoperă cu cadranul ceasului fața desființată • chiar somnul e un chip de a ne ascunde inutilitatea, de a deghiza insomnia • punînd hălci de coșmar peste ochiul pe care-l purtăm pe umeri • ca și cum am înota prin bazine de acid sulfuric – ce n-ar mai lăsa din noi decît visuri fără adresă • halouri de dispariție bîtuind o permanentă absență • o poartă de oțel săpată-n stupefacție – părăsindu-ne dincolo de simbolurile metalice prin care opacitatea ne miră cu iluzia ei de realitate • ca și cum cenușa însăși ar putea să ardă cu un fum de vînat inextinguibil • în dreptul căruia aștepți cu, pe buze, stropi de oglindă închegată • fără a izbuti să te reflești în posibilul ce te coagulează •

ecranul din care cad oglinzi

ecranul din care cad oglinzi, dar nu și cioburi, e o insomnie invizibilă prin care nu poți să treci decît visat • respiri, apoi culegi subit din aer o foaie subțire de oglindă în care poți să te visezi dar nu să dormi • intri prin tubul îngust unde se concentrează razele de negru • un puls te așteaptă, însă el nu e decît ecoul oglinzii ca un portret al decesului • iată-te ieșind – acolo-i somnul cu-ntunericul acelor transparente groase ce suflă cu pînda • ele se îndepărtează și-apoi se-ntorc cu măști în aerul ce tremură de-albastru • și arbuștii se întind pe pietre unde umbrele se ung cu soare • acolo unde pietrele sînt negre de silabe iar dincolo e prea aproape • acolo unde celălalt ne-atinge înainte de-a apare și parcă mai mult cu dispariția • unde oglinzile nu sînt decît epidermele multiple ale acestei alterități care ne știe cu-o memorie fără înțelegere • cu-o reavoință neagră de cunoaștere • mereu aceeași povestind și alta, parodiind gîndul slab și prevestind neantul • imagini din ecranul unei demențe ce singură precede – ca și cum demența demonului, doar, ar fi temeiul și freatica lui nebunie – rădăcina cu multele culori ale suspensiei din care curge zîmbet sîngele cu fuga lui de țipăt • și iarăși, ca și cum mereu spre tine s-ar îndoi persoanele, încercînd să-ți spună și apoi să-ți tacă groaza ce-ncepuse a te vorbi • apropiind de neființa ta neștiutoare electrul negru al unei neființe prea-ce-știe • de parcă măștile mai adevărate decît fața ne-ar scoate mormîntul de sub chip – coșmarele ce se vădesc multiple și mor în vid, destrămînd mereu această țesătură în urma căreia venim mereu mai nimeni • și mai nimic •

•

ciudată cernerea aceasta brutală prin care adevărul defectează stafiile prin care sîntem în realul unde ne visăm •

tărîm cu somn

tărîm cu somnul pe margine, mergînd prin verde și respirîndu-l • cad cu somnul bucăți în mâini – ciudat e ursul acesta drogat cu iarbă-n gură care-și deșurubează blana • îmi ridic pasul ca pe-un drug și-l pun lîngă mine • nu există obstacole – doar un fum verde se ridică din iarbă și-o piele de șarpe s-a ascuns printre copaci • un sunet îmi cade în față însă cu ce să-l ridic • și luna aceasta care-și fumează albeața prin bezna de incendii stinse • am zmulș o fișie de noapte și-am găsit o oglindă • din care mi-a căzut plîngînd în brațe dubla mea jupuită • încetează această natură de droguri ce se privește prin mirajele pe care le stîrnește de parcă din cap mi-ar crește plante pe fibrele cărora cu insomnia aş dormi trezindu-mă într-un fum verde de unde șarpele mă cheamă cu chipul lui de avorton și de femeie • pe unde valuri de furnici îmi intră-n sîngele ce se înalță luîndu-mi capul într-o imensă floare neagră • și-n noaptea cealaltă 'mi crește din țeastă o arteră cap-de-sfinx • monștri moi își ating abia-ființa și și-o pierd tăcîndu-și forma prin obscuritățile indefinite • întorși unul spre altul în aceeași oglindă – văzînd cu neantul fără a-și vedea neantul • de parcă neființa s-ar săruta cu imposibilul, dispărînd în posibil și lume, deși nimic •

fărîme de peisaj

au început să se rătăcească fragmente de apă printre fragmente de frunze • de parcă fragmente de ochi ar fi 'nceput să viseze fragmente de peisaj • și fragmente de pleoape să se închidă peste fragmente de sfîrșit • locurile goale printre care fragmentele plutesc deconexate se umplu însă de cu totul altceva • ea se întreabă, apa, și stropii i se risipesc și astfel își răspund prin fărîmare • ca și cum distanțele s-ar apropia de tot ce departe de sine cîntă • sau de parcă arborii umani ar întinde ramuri ce-acoperindu-se cu ochi ar respira o viziune orbitoare cu timpul stins • și iarăși, de parcă privirea însăși s-ar sfișia iar crengile văzului ar dispărea înflorind sălbatic într-o tăcere de o duritate audibilă • o gură uriașă sfărîmîndu-se ar revărsa silabe pe care ochii le-ar privi pîn'ar întinde mîini intrînd cu capul între fălcile minuscule unde imagini cu sensuri s-ar gusta • căci silabele sînt cheagurile văzătoare ale cuvîntului iar ochii, silabele privirii ce-și răsfrînge glasul, atingîndu-l după ce s-a povestit •

cu ghicitoarea destinului de apă

cu ghicitoarea destinului de apă înotînd printre absențe și semne, niciodată aceleași sau altele • îmi apropii un înec de față și ea îmi spune o silabă, îmi șoptește o uitare de parc-aș pescui firele din care se țese • și e de neînțeles unde ajung cu aceste baghete vrăjite de secunde 'n care nimicul timpului parcurge spațiul în infinitul lui • nici o imagine nu mă părăsește 'nainte ca enigma ei să mă găsească • urcă spre mine ghicitoarea destinului de apă cu tăceri în gură și-și deschide gura ca să-i culeg tăcerile – una după alta, pînă cînd somnul lor începe să mi se povestească și tot ce-ncerc să aflu-mi dispare iar eu mă aflu din nou singur pescuind firele din care se țese • și din nou mă scufund, dar în ce, am uitat • iar ghicitoarea-mi vorbește îndelung și șuvițe de apă curg din cuvintele ei – niciodată aceleași sau altele • și-mi apropii din nou un înec de față și ea 'mi spune, dar nu-nțeleg decît prima silabă din care se ridică o ceață plină cu ferestre de singur prin baghetele cărora privesc • și e de ne'nțeles pe unde mă poartă nimicul timpului și spațiul, în infinitul lui •

obiect de dresaj

substanță neagră — un întuneric care se extinde —
— gratii calcinate de urlete — tăcerea sculptează albul
ca și cum anti-materia s-ar apropia —
imagini clare — deprimante — fabulă pentru
captivi cu captivi — față-n față — cele două
fețe ale obiectului de dresaj — de o parte —
— publicul —
— de cealaltă —
— o cușcă translucidă de sticlă —
— un acvariu pentru un tigru —
— vărgat cu un portativ în așteptarea sentinței —
— două așteptări vis-à-vis — en cage —
— se recomandă o tăcere prelungă prealabilă, ca un urlet
ce-ar ocupa treptat tot spațiul — sau, ca de pildă, —
surzenia lui beethoven fără beethoven — o formă
de libertate înțeleasă — adică de necesitate comprimată —
— totalitarismul și aproape
— liber — suferință în stare
liberă — durere în stare de imponderabilitate — ca
un alt aer care ar pregăti aerul —
— se poate presimți dar nu simți — un
lagăr epurat — epura unui penitenciar de gradul III —
— excitația nu trebuie să
lipsească —
— se recomandă, de aceea, onoratului public să se
masturbeze — uitându-se fix la tigrul — exact ca

și cum s-ar uita la el însuși —————
 analogia cu o *corrida* e absolut frapantă —————
 ————— o *corrida* — cu un toreador invizibil ————— dar nu
 inaudibil ————— invers ————— așteptînd
 un deces probabil —————
 melodia poate să înceapă ————— ca o moarte măsluită cu
 tăcere ————— odată cu primul răget al tigrlui —————
 absolut aleatoriu ————— muzica poate fi un spectacol cu
 torturi multiple — încheiat prin moartea prematură a
 instrumentistului ————— însă cînd animalul cel mai feroce e silit
 să-și schimbe ferocitatea în muzica abstractă ————— absolut
 inaudibilă ————— care-l va ucide —————
 ————— pentru că n-o va —————
 —————
 înțelege ————— muzică pe care numai
 el —————
 ————— o va putea auzi —————
 spectacolul acestei morți feroce a ferocității —ferocitatea pură
 ————— mai poate fi considerat oare muzical
 ————— exclusiv artistic ————— o lumină albastră
 curge peste cușca de sticlă — cu fiecare urlet auriu care se scurge
 ————— precum o sudoare de sînge — de pe blana galbenă —————
 ————— nimic nu se aude și totuși urletele faciale ale fiarei
cîntă —————
 animalitatea se fărîmă —————
 — pătrunsă de erecțiile incomprehensibile ————— ale unei flore de
 nebunie ca și cum imenși fiori ar rățăci printr-o grădină cu
 parfumurile abolite ————— apropiindu-se de fantoma
 florilor perverse ce i-ar înflori din nări ————— ca și cum moartea
 însăși ar înflori odată cu pieirea tulpinii de viață care-o poartă —
 ————— de parcă ar căuta-o —————
 ————— ferocitatea fiarei se sfărîmă
 ————— groaza lentă o

pogoară în adâncurile de somn ————— ale propriei ei
 substanțe —————
 ————— ca și cum o lumină ciudată i s-ar aprinde pe
 sub blană ————— în lăuntrurile
 făpturii animale —————
 ————— luminînd-o întocmai ca pe un
 vitraliu ————— o incandescență tot atît de
 incomprehensibilă ca muzica —————
 transfigurată din urletele pe care animalul nu și le recunoaște și
 astfel îl preschimbă —————
 ————— ferocitatea fiarei se sfărîmă ————
 —————
 explodează de lumină —————
 ————— tigrul incandescent explodează precum o ceață
 orbitoare —————
 ————— ca un zeu cu tot trupul dintr-o singură silabă —————
 —————
 — vocalizată simultan cu dispariția ————— tigrul
 incandescent explodează asurzitor asemeni unui vitraliu cu sticla
 descompusă ————— sau ca un urlet rătăcit într-o vacuitate de
 sunete cu sensul smuls ————— un urlet rătăcit într-o
 vacuitate de sensuri ————— plutind orbitor ———— asurzitor —
 ————— unele spre altele —————
 ————— unu încetinit imploziv ca un acvariu cu singurătatea diluată
 ————— cușca explodează de muzică
 într-o pulbere cu sunetul de sticlă — într-o *pulbere auzită* ————
 — topindu-se în undele sonore ————— tigrul se
 fărîmă asemeni unui ou cu cronometrul în abis —————
 ————— ca și cum o floare s-ar deschide
 subit cu cojile —————
 —————

concert x

sala goală cu albastrul așezat pe scaune —————

— capul între sunete de iarbă — pumni de răsuflare sacadată —
comă comițială în agonie ——— ——— raze de țipete răgușite

————— clipe cu voce —————

————— pudră tenace din înălțime toxică —————

————— sabbat epurat ———

————— partuză cu falus de sunete-n gură pînă
cînd explodează —————

————— cortex-text —————

————— corttext —————

————— se apleacă și-o culege cu buzele —

frunza i se topește încet în gură — stă goală mîngîind cu degetul

— țipătului care-o s-o străpungă ——— cadavre cu suspensie în

orgasm ——— moartea zîmbind cu o dungă subțire de spumă

neagră ——— singurătatea din care cad tăiate siluetele —

separate de ferestre sparte prin care se apropie buzele ———

lame întrepătrunse întrerupte de secunda în prelungire ———

————— punctul respiră și astfel se aude în întindere ———

fantomele unei dispariții niciodată încă moarte ——— stafiile

unor decese virtuale anunțate după — piatră care se ouă și astfel

tace —————

————— aripi scurtate în labirint —————

————— lustruite pînă văd ——— ——— purtînd ———

————— trupul

adolescentului gol ————— efebul torturat

murindu-și incontinuu morțile de muzică —————

—— precum orfeu agonizîndu-și lira din urlete faciale ———

reflector pe cortina ridicată

raze scurte peste pădurea pulverizată — străzi cu luminozitatea
globulară pe lângă casele dispărînd translucide'n flash —
cîmp selenar artificial — — — — — țeste rase lingînd cerul
albastru pînă-l decolorează — — — — — --- moartea cu
zîmbetul subțiat se apropie pe roțile ținînd la subțioară o servietă
cu buline negre foarte explozive — — - — — — — • —

— dar el a început să explice așezat pe un scaun în formă de A
— peste-o fisură cu limbaj toxic convingător — trepidații
de sticlă — siluetelor cu febra decupată'n formă de testicul
negru — — — — — cu-vînt • suflă în
secundele-n care ar vrea să se urce — în loc de aer — fisuri
de voci — — — — — ține în mînă fisura unei voci
solidificate — — — — — dispăre prin reflector — - - aprinde o
bucată de-ntuneric — se află pe dinăuntru — un decupaj de
lună 'nainte de a lumina propriu-zis — — — — — se depărtează
printr-o invazie de lumină căutînd cu buricele degetelor un punct
negru — — — — — vertical — — — — —

— — — — — urcă — — — — — sprijinindu-
se cu mîinile de ramă — — — — — și intră
lent — — — — — pînă cînd din scenă sînt scoase treptat toate
scîndurile — — — — —

— — — — — aplecat peste o
bucată mare de asfalt vagabondul o lustruiește cu răbdare —
— — — — — de-o oglindă — — — — —

fragmente destul de neclare

o bucată de zid fărîmîndu-se de frunte — • — silabele zbătîndu-se ca niște larve torturate d'incolor — • — un tunel din multiple retine ca și cum un glonte ar străbate mai multe vederi — • — incertitudinea prin care treci precum un somn al destinului cu prea mulți iepuri în albastru — • — clovnul sinucigîndu-se cu șina pe care călătorește suspendat între două stații desființate — • — sau steaua cu luminile'ntinse de știrile vidului — • — larvele mișună prin fruntea fără memorie ca un înger cu aripile cuvîntîndu-i în gură — • — de parcă zborul ar vorbi vibrînd din pene asemeni unor limbi acoperite de silabe — • — confuze goluri ce respiră-n locul organelor aproape dispărute — • — chipul acesta'n care toate trăsăturile sînt niște amintiri în retragere — • — ce ies din sine ca printr-o mînușă întoarsă înăuntru — • —

silaba

sfârșitul își caută în întrerupere misterul din care crepusculul iluziei ar vorbi • între distanțe gura nu și-a găsit oracolul, buzele se mișcă mut ca niște ape • apele se depărtează cuvîntînd din jocul golului fragmente de-nceputuri de silabe • ca și cum neantul ar dormita, jupuindu-se de clipe – lăsîndu-și pielea să dispară într-o fluturare insezisabilă • aproape un vid melodic stîns între nepășii de-ochi închiși, cu pleoapa văzătoare vorbind • apropiindu-și cu blîndă nimicire făpturile acelea întrerupte cu aripile cufundate'n contemplație • grele sînt poverile nimicului pentru îngerii cu aripi de-adevăr ce ca niște păsări străbat nemărginirea fără s-o cuprindă • ceață imensă se ridică peste înălțarea lor inocent demonică • ce departe sclipesc luminile profunde – spre noi, cu tăcere • ele sînt glasul unei adîncimi ce se retrage incomprehensibil, atingîndu-ne și *temporîndu-ne* cu misterul • cu cît abisul se retrage, ne privește, scobindu-și ochiul cu privirea, liberîndu-și ne'ncetat uitarea sacră • cu numere și umbre și fîșii mărturisim locul sub care gîndul ne pierde • pe scări de fulgere negre urcă solitudinea jupuindu-se de sine • imaginîndu-și că poartă sub limbă fiola neantului ca pe-o incizie de întîlnire • cum sclipesc distanțele cînd prin țesătura lor fulgeră aproapele • imediatul în care înțelegerea se nimicește • făpturile contemplației nu urcă ci cresc odată cu-abisul – muțeniile lor abisul însuși le vorbește • de parcă niște infinite secunde ar fulgura prin timpul lui nemărginit • căci timpul ce încetează să treacă crește precum o floare de spații • da, o floare'n care spațiul dispare zburînd • prin ea coboară cei ce gîndesc, rătăciți de splendoare • aidoma unui palat se-nfățișează celor ce ascultă povestindu-li-se adevărul, plin de necuvinte de minuni • intuițiile sînt o incubație de cădere – ideile, o eflorescență de regăsire • intuitiv e timpul ce trece – prin el se scoboară senzațiile primordialului • asemeni unor lucruri ele caută mîini

de care apucate, dispar • se-opresc în scobituri de-absență, încorporînd cu stîngăcie sinele • ca niște sunete, ele se-aud, însă dispar cu înțelegerea • inteligență le este nebunia ce se umflă în somnul ființelor • obscură este amintirea lor și oarbă uitarea – dansul lor durează pînă cînd, citite, dispar în jerbe strălucitoare și lacrimi somptuoare • nici un cuvînt nu li se poate spune, deși toate se adună din ele • omului îi dau piatră, zeului, o teroare indicibilă • doar neantul le recunoaște, căci ele picură din el iar muzica le îmblînzește • divin le este amuzamentul dar demonice voci îl cîntă • scufundarea le dă o înflorire stranie – ele sînt ierburile negre ale timpului • magia li se plimbă prin grădina de umbră, sumbră e zeița care le cunoaște • ca alge ele caută în străfunduri umbrirea unor buze neînchegate ce să sune-n stranii molecule moartea • astfel cîntă ele culegînd suflul dispariției de pe buze – celor ce n-au fost reamintind neființa ninsă și pierdută • apele se strîng și-apoi apar într-un fluviu rece ce se uită • raza lui groasă cade, lovind cu privire ochii altei lumi • unde morții culeg din apele lui mute imagini în care să-și îmbrace neființa • apoi din ele cresc ciudate vieți și monstruoase vitalități ce-nghit lumina • repovestind ce buzele refuză să pronunțe, lucrurile larvare precum sinele din care cuvîntul fuge • profețiile încheagă clipele'n fantasme • sîngele, bezna lumii, suflă formele lui incomprehensibile, fețele distrugerii • de la ele se întoarce, de ele se îndepărtează omul oprit, închizîndu-și nevederea în cupă • căci în om, numai, timpul se oprește, înflorind • cercurile concentrice tăcute în îndepărtare-și spală centrul, meditănd adîncimile în transparență • clipa care s-a primit se-oprește – pierzîndu-se pe sine îi cedează neantului neantescența •

scoici

apa alunecă de chipuri, ea pielea • sfinxul cu priviri de netezime care fuge – golul mereu acoperit • povestindu-și, prevestindu-și așteptările • un crepuscul de iluzie – scoicile ca niște ouă, ca niște tunele se întind cadavrele mesagerilor • cu solzii lîngă spumă sirenele își albesc silabele – intervalele unde amintirea incoloră întrerupe cuvintele • ecoul în care nu se mai aud • deși tăcerea curge mai departe și apoi îmbătrînește, așezată pe marginea unui abis în căderea căruia se coc secunde precum niște scoici • risipite, depărtîndu-se unele de altele – la distanțe inevitabil egale • prăbușindu-se de-o fixitate amețitoare – rotunjindu-se de singurătate • ca și cum substanța aceea lipicioasă prin care un infim se întrerupe în altul fără a-și atinge marginile cu sine – marginile ce fug cu sinele ce-a încetat – s-ar fi destrămat într-o claritate ireversibilă • un loc, nu strălucitor, ci lipsit de fantome sau umbre • un loc lipsit chiar de fantoma lui existențială • de fapt, e ca și cum singurătatea s-ar rotunji singură – întîi prin multiplu, apoi prin unu, apoi prin niciunu • simultan și fără nici o ordine • ca și cum însăși această indiferență ar fi rădăcina unor mituri multiple, reciproc contradictorii – toate adevărate • alte-și-alte buze spunînd mereu același lucru – sau aceleași, mereu altceva • ca și cum o unică gură s-ar genera singură, suprimîndu-se veșnic • și astfel, abisul s-ar fredona – cu alte chipuri, mereu alte silabe și scoici • gata să-și adoarmă, să-și doarmă șarpele • sorii stinși depărtîndu-se fără viteză discernabilă • unul de altul, unul spre altul – neutri de lumină și prevestitori de întuneric •

•

ei vin, deși spre nimeni, ele cad, deși prin nimic • copii închiși
în ouăle zburînd • ca și cum visul ar fi născut în juru-i ochiul orb
care îl privește din miezul lui – absent •

•

precum o gură adăstînd în gară... •

poteci albastre cu pași roșii

poteci albastre cu pași roșii – cine umblă jupuindu-și respirația • cine-și umblă prin tăietura gâtului trăgându-și vinele după sine • capul e blestemat dar pata e palidă și ariciul cîntă • nebunia – și vedeți teiul parfumat cum scoate limbi din crengi • îmi zmulg paginile și rămîn în mînă cu măști – tot mai negru – cu măști • nescris vomex – cu respirația jupuită – coroana țepoaselor mele vene – o coroană uriașă de albastru în jurul capului • ca o tichie de nebun cu'n ochi în brațe • îmi scufund buzele în îngroșata umbră – capul e blestemat și nu mai am nici un loc pentru urechi • cine-și umblă prin tăietura gâtului tîrîndu-și cu călcîiele sîngele • un craniu e de fapt un ciob cu sticla smulsă • și-am început să dau foc la frunze lîngă biserica moartă • lumina strălucea orbitor dar ceața purta pleoape de umbră cu gîturile subțiri • pașii roșii dar potecile albastre • cum mă mai așteaptă masa cu tăblia scobită ca o albie în biserica moartă • acolo nimeni nu poate intra fără să i se înnegrească mîinile, fără să-i cadă degetele • numai eu • de parcă miez de cuțit mi-ar umple buzele și aș bea – dar ce – în timp ce-ar crede – cu viermii pescuiți din foc • și masa cu tăblia de piatră scobită se apleacă înspre mine cu mama – iar în mînă țin un nod • și parcă viețile celor ce intră goi ca niște umbre ar sta legate-n nodul ăsta • pe care încă nu-l dezleg, ridicîndu-l în aer ca pe un ochi negru cu care tăcerea magiei mele vede • și zîmbesc • ieșind prin ceața stranie ce-mi răsuflă-n urmă • printre mormanele de frunze arzînd cu parfumuri livide ca și cum mi-ar rîde nebunia și coroana • și mîndepărtez prin procesiunile care mă caută ca pe zeul mort cu buzele în coamă auzind agonia care i se închină • cu gîtul retezat în mîini – parcă o subterană din care aș ieși cu mai multe siluete • căci capul e blestemat dar pentru scalpul lui mai e un loc • în biserica unde o masă cu tăblia de piatră scobită precum o albie mă așteaptă – unde duc poteci albastre acoperite cu pași roșii •

sirenele de tăcere

sirene de tăcere de parcă labirintul ar elabora metamorfoza cu retinele inversate • frunzele toamnei imaginarului pe stînci precum o veghe de oglinzi • cînd pașii s-ar înveșmînta în ofilire, risipind schelete • fibre negre suspendate între neant și singurătate • asemeni unor ferestre selenare prin care invizibilul numai pe sine s-ar putea vedea • oglinzi de întuneric pulverizate sub zîmbet • singurătatea locuiește în ouă • sirenele sînt o juxtapunere de incomunicabile – necuvintele tăcerii culegînd o voce • frisoane nocturne sug frig negru • acidul curge din contemplație – mută e anatomia sunetului • martorii razelor obscure cu centrul interpretabil – coșmarul unui zar • mirajul lui singur la fereastră în ce direcție va privi •

sirenele – pustiu capitonat cu oase de himeră • singuratecul înalță ramificația lungă a fractalului – sărută fulgerul generat de oglinzi – se întîlnește și se ninge în labirint • unic fulg de negru •

carne în peisaj

pașii aceștia cu petalele încete – ca niște răni cu gurile silabisind
tăcute sîngele de timp • coborîsem de pe colina galbenă cu fumul
crud sub feliile de amurg însîngerat • cu singurătatea precum o
fantomă pe umeri, scrutîndu-mă prin aerul de sticlă • ca și cum
devierea însăși m-ar fi risipit în cheagurile galbene ale acestor
coline fumegoase și-ale acestor rîuri plutindu-și pe deasupra cu
aburi de oglindă • și-ale acestor copaci strîngîndu-mă-ntre
degete de parcă mă evaporam • apropiindu-mi palmele de ochi
intram în pădurile cu halucinația verde prin care suflă subtil
tăcerea unde se deschide dumnezeu • nici un astru, ci numai
somnul cu lumina picurînd în forme îndepărtate, cu sensurile
rănite • roindu-mi coșmarurile din ochii sparți • secundele se
rostogolesc prin iarbă căutînd gura de la capătul pajiștei • timpul
cu ceasurile frînte silabisindu-le •

sfinxul are poate un albastru prin care își adulmecă enigma • frig
cu venele atîta de aproape – verzui cu spatele de umbră • nu mă
mai pot apropia de mine cu mine însumi – peste tot, mereu
această fantomă de ghips • nu mă mai pot găsi de prea mult
ghipsul din mine • albul cadaveric ce mi se silabisește între ochi
și infinit • mi se face frică în fața acestor povești pe care colinele
le rostogolesc ca pe niște capete tăiate împotriva-mi • ca și cum
clipele și-ar fi rupt razele'n bucăți, silindu-mă să trec prin pragul
lor • închizîndu-mi ochii – cei doi, cei trei, cei patru... • intram
prin pleoape în tunele lungi de plumb – picuram • mergînd cu
uitarea printr-o reamintire care nu mă știe • vedeam din nou
colinele galben-crud precum niște pete rătăcite în frînturile de
spațiu, poate o șapcă cu ochii'nchiși – înaintînd mereu prin sîrma
ghimpată a fricii • potecile șiroiesc roșietice spre un invizibil

unde se-ncheagă în cioburi reci de noapte • da, un invizibil privit
adînc dinspre un întuneric cu perdelele lăsate de-o neființă care
mă strivește pe măsură ce urcă • poate o harpă din care ar curge
o apă cu pleoapele • și iată-mă coborînd cu ochii morți o pantă
de destrămare unde sfînxul prin albastru își adulmecă enigma –
îchis într-un tunel de plumb din care numai ghipsul mă
cheamă • cît timp nu mă voi fi uitat •

pădurea unde se ascunde golul

pădurea unde se ascunde golul n-o pot străbate decît copacii • ea intră în ea însăși căutîndu-se cu acea găsire care s-a pierdut • de parcă razele întunericului și-ale lemnului devenit elastic l-ar fi-mbrățișat cu frunzele pe cel ce vine cînd atît de departe pleacă • atingîndu-l ca pe-o fiară de absență prin care amintirile urlă cu bucăți de lună • dezlegat își umblă golul în obscur, de parc-o bulă alunecă prin blana trecutului ce-l caută – abis plutindu-și cu solzii buzele • căci în adîncul oglinzii locuiește întoarcerea strîns îmbrățișată de propria ei imagine • cum prin sine curge cu pădure golul ca rana în care sîngele se-ntoarce stingînd un început • în orbita obscurului ce se sărută și cîntă • pădurea unde se ascunde golul își scufundă gura în propria ei inimă • scormonind după locul ascuns unde rătăcirea copacilor încetează • unde fantoma își bea neființa • ninsoarea frunzelor visînd electrul din schelet •

pădurea unde se resoarbe golul nu mai are crengi și frunze • în locul trunchiurilor au crescut fîntîni pline cu apă de oglinzi • pe care păsările-o beau privind • cu cîntecul în care golul se ascunde •

toamna cînd copacii se desfrunzesc de pești

toamnă neagră cînd copacii se desfrunzesc de pești • scufundării
amurgul închegîndu-i vămă • ele înoată, frunzele, prin străfundul
ce li se descolăcește ca un șarpe dinainte • pantei de pămînt
adăugîndu-i rugă • cercul moale urlă cu adînc peștilor primindu-
le zborul și căderea – într-o buză ce de sunet se desprinde • și
aud ninsoarea ce mi se topește mută'n somnul în uitarea căruia
înot • toamnă neagră, und' să-ți caut fîntîna cu silabe și-ape pline
de cuvinte • rătăcesc, respirîndu-ți valul prin pădurea cu copaci
adînci din care negrul tău desfrunzește pești • și stă în rugă – iar
din lună bat bucăți de nebunie – fîșii ciudate de lumină vidă prin
care se strevăd cei ce au fost – mai nefiind • și nefiinzi'mi răsar
peștii dintre mîini desfrunzindu-mă cu negrul și pădurea și
întunericul în care cu moartea mă dorm •

toamnă neagră cînd încep copacii să colinde desfrunziți de
pești • pădurea scuturîndu-și creierii de mistere îmbrățișate de-
nțelepți nebuni cu lacrimile sfărîmate'n țipăt • întunericul acesta
de-unde neantul cade, pogorînd o respirație ce nu s-a mai șoptit
prin suflul niciunui început • și-l țin – și îmi dispăre-n față – și
chipul îmi iese la iveală din negru și mă apropii și-aproape mă
sărut, iar peștii ning în juru-mi muți – departe este urletul pădurii
și singur stau sub lună cu nebunia limpede – privind bucăți din
mine pe fereastră • și-aproape mă sărut, și mă apropii, și chipu-
mi iese la iveală din negru – iar peștii ning în juru-mi muți •

vibrația palidă în care m-am uitat

vibrația palidă în care m-am uitat, la vitrină cu mine • cu fruntea țândări, năucit de pumni de iluminare • apa întunecată ca o cortină de adâncime unde dospesc dispariții • și merg • de parcă lângă mine ar tremura siluete cu moartea în copaci • albaștrii sînt pașii în care mă oglindesc • vibrația palidă în care m-am uitat ca o fereastră cuprinsă de un tremur mărunț – invizibilă e însoțirea aceasta • cum o ciudată melodie fără instrumente – cu sunete vizibile atingîndu-mi ochii, mîngîndu-i adînc cu freamăt de orbire aidoma unui zbor cu flacăra distilată lângă care te pierzi și-n care, totuși, nu te știi • singurătate stranie rătăcindu-se de singuratec • fantomă nu a unei morți ci a unei despărțiri – reîntîlnite cu sărutul dinafară • ea s-a pierdut și eu sînt rătăcitul – singura uitare în reamintire •

vibrația palidă în care m-am uitat, da, în care m-am uitat – mă călăuzește atît de departe de mine • ca o ninsoare dimineața printre copacii care se topesc • acolo, printre firele de iarbă cristalină zăresc piatra de unde se scurge negrul • inima precum o lacrimă 'nchegată care există doar împărtășindu-și vidul • fragmente dintr-un sunet sumbru pe care le culeg cu buze de memorie • coborînd parcă printr-o pădure pantele destrămate unde's ascunse goluri vii • resorbții vide ce-și încheagă în descheag ființa • văzută de aici de jos vibrația palidă în care m-am uitat e o albă albie de lacrimi ce se-ndepărtează pe-ngustul ce desparte avisul de abis • chemînd cu pașii unei neființe ce durează dispărînd • precum o imagine a căderii scufundîndu-se-n abînc – da, o potecă a salvării • zîmbet ciudat al neantului plutind peste vidul căutării • de parc-ar îmbrățișa 'n oglindă ultimul strop al unui țurture vrăjit •

•

vibrația palidă în care m-am uitat de parcă m-aș stinge • povestea
mi se topește de pe tîmplă, scrumul, în fine, mă sărută de parcă
trezindu-mă m-aș ridica la infinit din agonia visului – din
cadavrul somnului • infinit nu pentru că sînt, ci nefiind • palid
de ultima mea intensitate • chemat de stingerea ce mă
reamintește și, lăsîndu-mă s-o văd, mă ține la fereastră • singur
de toată singurătatea mea imaginată •

și dacă celălalt se-apropie

și dacă celălalt se-apropie prin noaptea de petece • ca o bănuială cu ecrane prin care *ești văzut* • sclipește crud albastrul, cu o lumină invizibilă însă cu atîta mai tăioasă • unde tot ce e larvar se distruge • cad înde noi *anumite* lucruri, ca niște fisuri • anumite – căci sînt false numele după care le recunoaștem și ne recunoaștem în recunoașterea de ele • în *aceste* lucruri ni se sparge așteptarea cu care obișnuim să ne dezobișnuim • și dacă *prin ele* ni se-apropie cellalt – da, *prin ele* – ca și cum ar fi pașii lui aruncați înaintea asemeni unor pietre cu care să ne spargă din geamuri • iată această bucată banală de tablă albăstrie și ușor ruginită – e o pleoapă ce camuflează un ochi (*pleoapă* pentru noi, *retină* pentru ochiul celuiilalt) • de parcă ceasuri topite ar lăcrima din copaci • și cu ceață ungîndu-și ramurile pădurea s-ar acoperi de straniu • sau iată-mă pe mine apropiindu-mă de mine – mergînd pe o cărare curbă cu ramurile subțiri – mîngîndu-mi aripa de piele • apropiindu-mă de depărtare, cu pașii mei spre pașii celuiilalt • nu cu pașii mei spre pașii lui venind spre mine ci cu pașii mei spre pașii lui călcînd prin mine • apucînd aerul întîlnesc o mîna ce mă apucă de aer • *ea* e alături de mine, însă *celălalt* merge prin mine la întîlnirea cu mine • fulgi negri ningîndu-mă, cu desime acoperindu-mă pînă mă visez zăpadă topită pe iarba-nghețată • un cap tăiat printre chei • acolo secunde se depun în straturi groase pe care le poți întoarce în toate sensurile • întîlnindu-te cu ele chiar și atunci cînd tu nu te-ai mai întîlnit • am găsit, odată, o catifea albastră și-am priceput că mă pierdusem • ca și cum mi-aș fi'ntîlnit muțenia 'ntr'o ureche – am înțeles atunci că nimic nu poate fi dat laoparte fără să se descopere neantul – (stați acoperiți!) – sau o intenție și mai înfricoșătoare (deși nu tot atît de definitivă) din preajma lui • căci la flaut cîntă nebunia, dar aproape prin fiecare sunet • și dacă-ntinzi mîna riști să te dai laoparte răsfoindu-te dumnezeu

știe pînă unde și cînd • și mai ales pînă la *cine* – *ce?* – deschizînd
din greșală la pagina la care *celălalt* te citește, mergînd mereu
mai înspre tine, în locul tău • pe cînd tu... •

ex-rex

ex-rex al sfinxului de pulberi – alb peste sticlă și prin ochi • cadavrul de crepuscul din care cad ierburi de adio • singurătatea lui e o fereastră decupată pe care o plimbă cu trenul și-apoi o părăsește • în pragul altei sinucideri • oglinzile de otravă pe care le respiră – călătorind în adâncul moalelui de moarte • undeva între imagine și fractură – precum o lunecare cu sania printre fisuri de amintire • acolo unde se topește • de ce oare coboară scara pe sălcii și la ce flaut cîntă • acele corzi ce mor de lună – văd un cer de dispariție argintie • și-l beau cu buzele de sunet prin care mișună fisurile, ieșind mereu • ca dintr-o picătură cu somnul și insomnia în suspensie • un somn de insomnie călătorind prin ochii larg deschiși – descojindu-se de începutul visului și bănuielile treziei • un singur fulg fără dimensiuni în vid – labirint prin care privirea se plimbă anihilîndu-se, descifrîndu-se • ca și cum ghipsul unei oglinzi și-ar desprinde mulajul de pe retină – febra fărîmîndu-i fața • bazinele acestea ca niște profunzimi fără colină cu sămînța roșie • sincope de conuri – printre care rătăcesc ferestrele cu mîinile în valuri și nimeni nu scrutează tăcerea lor • nimeni nu zăbovește lîngă aceste praguri de sticlă ale reamintirii – întîmplare deșertului de chei • ce vînt cu trăsăturile descompuse suflă ca într-o scoică în această coroană • ce suflu moare, coșmar de aur, răsuflînd • bucăți de fier nocturn risipit mișcîndu-se printre fulgere asemeni unor crabi • și-acea siluetă cu avioanele căzute prin care curge un lichid negru – descoperind-o, acoperind-o • ca și cum absența și-ar apropia prezența cu secunde și păuni de noapte • amurgul purtîndu-și pe sînge tristețea cu melci • nechemat, adîncindu-se – el, dedal-lazăr prin cochiliile lor verzui • dincolo de orbitele labirintului – acolo unde nisipul infinit fracturat își descifrează cu distanță procesiunile • regii fărîmîndu-se de zei – zeii, de observatorul ce-i cronometrează • chip tăcerii care zboară moale

cu aripile ei de demoni – prin blestemul roșu al apusului – rege
nocturn din răsărit •

ochiul orb

(variantă lirică)

carbonizat – orbul cu gheață neagră sub spuma albită a sprâncenelor • ca și cum potecile s-ar scurge din frig – când peste mîna uriașă dorm, înălțîndu-se, apele • literele se sfărîmă în scheletele vizibile – străinul merge pe ecran • statuie palidă de dinaintea pașilor • de parcă pragurile s-ar înălța în lame verticale spărgînd în cioburi imaginile ce se despart în goluri – cu frunți de ferestre reci • și tot acest alb al nopții populat numai cu sunete • de mîinile îngropate în zăpadă se-apropie o'ncetineală de obiecte • ubicuitatea cu anxietatea de sînge își taie chipul și-i iese prin umeri • fibrele rîsului se destind în somn ca niște limbi cu care se mai vorbește – sau nu • când treptele 'ntr-atîta se dezleagă, chipul își apropie eclipsa de neant • neaua se-ntoarce'n adîncul ochilor închiși, drumeaguri noi săpînd printre iriși • un străin se desparte cu o undiță deasupra fîntîinii • acolo'n rugăciune capetele se deschid precum niște cupe din care răsar mîini cu uterele'n palmă • apa se înalță din fîntînă de parcă potopul s-ar trezi îndoliindu-și chipul – și, îndoindu-și chipul în chipul său, chipul și l-ar reflecta • căci străinul merge pe umbra lăsată de năvoade și cristalin i se subțiază țipetele frunții spre întunericul cu abisul colorat • el nu mai vede – ochiul orb a acoperit oceanul privirii cu ghețari – iar corabia lor e neagră •

valul se apropie, buzele se depărtează

valul se apropie, buzele se depărtează • o fereastră cu multă singurătate începe să cînte • pumnul morții mă izbește în obraz și trece mai departe • ca și cum cleiul tot al ființei mele ar fi plecat • ceva s-a dezlipit deși nimeni nu s-a eliberat • valul mi-a luat locul și în absența lui mă sărut • de parcă orizontul mi-ar fi pătruns între ochi cu evanescența lui imposibilă • o floare inversă de vid • și îngerul de sticlă coboară pe scară scufundîndu-se încet în dizolvare • ca și cum neantul mi s-ar urca pe buze, resturi de silabe spălîndu-mi-se-n necuvinte • gura absolută cuvîntînd golurile-i mute • țurțurii damnați cîntîndu-mi cu distanțe și atingeri coborîrea în infern a grotelor cu voci de noapte • îngeri desprinzîndu-se din sunet precum o harfă a uitării – aripile incomprehensibile desfăcîndu-li-se ca o foaie cu enigme descifrate •

au plecat din nou cu buzele uitate penele acelea necitite • valul a căzut sub mare într-un gol în care acum plutește prevestindu-și timpul • căutînd o-ntruchipare trecerii lui eternizate, ca un fulg ce povestindu-se ar crea în juru-i spațiul destrămării care-l fuge • nesine veșnic vocii care a plecat •

somnolvalent

somnul ca o voce întreruptă aruncându-și firele intermitente între leșin și negru • un abur roșu urcă din fântână reflectându-se în creierul de sticlă • ca și cum o femeie s-ar privi 'ntr-un cap de șarpe schimbând culoarea verdelui care-o înghite • sau ca și cum cu mâinile aș șlefui o febră cu transparența între electricitate și iarbă • statui extrem de subțiri – plăci fine ca niște imense foi de hîrtie de marmură • de parcă m-aș tăia pe pantele pe care mă alunec cu sînge de-ntuneric •

•

și parcul prin care am început să merg însoțit de stafia nimfei • literele acelea coborînd din aer de parcă molecule de secunde s-ar descoji • lăsîndu-mă în urmă în bucăți de merg • de parcă prin dreptul ochilor mi-ar ninge porți și-apoi intrarea s-ar evapora uitîndu-mă în prag de sine cu singur • uitîndu-mă *uitat* • brusc, gestul simplu de-a întinde mîna însemnînd un neîncetat a atinge • de parcă la fiecare pas, *ne-am întîlni* • sau fiecare pas ar fi o despărțire ce s-ar stinge – nesămînță de străin • depărtînd nu trecerea ci trecătorul – din sine trecînd •

•

și din nou această oglindă care cade prin secunde • despicînd imaginile înainte să se-aprindă • ca și cum invizibilul ar îngheța, evanuindu-se, da, și dispărînd • ea venind să mă îmbrățișeze ca un cap de șarpe oglindindu-se într-o femeie pînă și-ar schimba culoarea •

•

și din nou nimfa mi se stinge-n brațe • deschizându-mi moartea
cu dorința • înaintea aripii pentru ca dispariția să ne-atingă • o
întunecare vorbindu-mi dinăuntru ochii • apa curge pe pereții
aerului precum o cortină ce m-ar acoperi de pete negre • singur
ca o mînă pe potecă – însoțit de-un foșnet •

cîmp cu conuri roșii în absența albastră

și – și cum se întinde cîmpul cu conuri roșii prin absența albastră • și cum se vor întoarce înspre sine acele valuri izbucnind în suspensii de lumină – amortîndu-și dispariția în extaz • prin albastru' absenței mai plutesc cheaguri firave de temple • plutesc încă – 'n pragul dintre meduză și fantomă – din care razele de lună pleznesc ca niște scări cu trepte infinite – cu melci de vid în ghomele de gânduri – unde cocoșați gri cu guri de ochi imenși absorb coșmarurile'n care înoată zei cu aripi de crepuscul • pe care urcă 'ncet călugări morți cu capete multiple – purtînd în frunte faruri de nimicniire cu razele întinse-n brațe lungi spre crăpăturile ramificate asemeni unor vegetații viermuind cu ghiarele de fulgur negru – și-aducînd în coșuri ce se împletesc în brațele care le urcă – fructe de cuvinte ce alunecă de pe coline de ochi sticloși cu nebunia-n dinte • răsar din nou – și templele dispar prin urlete de lună – umflate cum holbarea își smulge fișii de nervi din părul de țipete • de parcă lunile ar fi niște molecule de somn perfid lăsîndu-se să curgă prin nări de răni cari împletesc destinului o plasă cu fire groase scufundate-n trupuri din care pești le trag înspre străfunduri cu nebunia moale unde larve de beatitudine își uită neființa picurînd în intervale cu clipocitul infinit – acolo cînd lacul cu ape denchipuire și auz înghite cu noaptea cai pictați precum fecioare de fantasmă neagră – destrămării crude aducîndu-i jertfă fictivă de neant • de parcă o lumînare gînditoare s-ar topi'n nimicul flăcării ce-o plînge •

și cum se-ntinde cîmpul cu conuri roșii prin absența albastră • de parcă acoperișuri ar răsturna un urlet de țurțuri cu sîngele prin aerul fumos • de parcă voci cu buze-ntunecate ar cădea prin

brume de tăcere ca îngerii prăbușindu-se prin straturi de aripi,
mistuindu-se într-o digestie de zboruri • acolo clipele cresc în
bucăți de lacrimi cu geamăt de bazalt – de parcă destrămarea ar
ciopli disperării statui cu-abisul frînt înaintea țipătului •

resturi

fulgoare neagră cu pîrțiile • moale e orbul acestui copac
desfrunzindu-și dispariția • apa urcă-ncet spre buze amintindu-i
– piatră albă cu buze de uitare magică • narcis cu pleoape de
oglinzi • ciclopul cu ochiul vertical cade'n zborul care-l
părăsește • se înalță dormind lăsînd un *se* în urmă •

această fulguire neagră care mă compune • în brațele căreia mă
decapitez • ca și cum degetele mi-ar fi ieșit din apă apucîndu-mă
de gît • mă sufoc de foc negru și gîtlej • ascunsă e pata stingerii
mele – imensă mi-e membrana de ocult • transparența prin care
mă preumblu – adîncimi rapide unde mă uit • furtivă-mi e ființa-
neființă • sumbră această oglindă ce-mi reflectă neimaginea •
fulgul unde mă scufund și care mă suspendă • privirea pe care
mi-o apropii cu mîinile – de care trag ca de-un odgon pierdut în
peșterile sferice ale unor abise de-ochi etern deschiși • de parcă
un singur ochi nemăsurat și nesfîrșit s-ar fragmenta și s-ar uni
mereu pulsîndu-și contemplațiile și ca o inimă multiplicîndu-și
insomnia și singurătatea •

mă culeg ca un cerșetor de prin pubelele pe-unde-s hazard de
aruncat • da, o stropitoare din care aș curge singur • cu vinele
căzînd din trup ca niște migrene • cum gaura m-ar fi întîmpinat
nu cu imagini ci cu cioburi – răni pulverizate prin care trebuie să
treci • tîrîndu-te îți pierzi trupul ca pe-o piele de odihnă • pentru
mine, cel puțin, mișcarea e năpîrlire • fulgerare de amurguri –

pînă cînd privirea prin care mă mișc 'mi devine peșteră • și-n
pauză – orb • invizibil sinemi, înaintînd prin tunelul tășurilor
prin care mă despart •

•

singuri în globuri • nemuritori doar cît reciproc invizibili •
călătoria prin lama de cuțit s-a terminat dincolo de vîrf, dincoace
de mîner • identici fără identitate – bulina fără piele își îndoaie
marginea • acvarii traversîndu-se imperceptibil unele pe altele •
cu pești halucinați trecînd prin ape fără să se vadă • străin sieși,
sinele liber – dessilabat • ultima lui epidermă e o oglindă
indiferentă • multiplu intersectîndu-se fără să se întîlnească •
trecînd cu forma de la unul la unul într-o vacuitate învăluită • ca
tot atîtea sfîrșituri la fereastră cu singur • capul scufundîndu-se'n
fulgul secunde – astfel suspendat • pe cînd frigul se povestește •

•

aud cu somnul silabe călătorite prin abis • ninge înnegrindu-mi
ochii cuvîntul impronunțabil • cad în vid cu trupul topindu-mi-
se-n aripi – zîmbind • neantul cu buzele cu care mă sărută • treaz
numai cu surîsul •

gol-puşcă

şi-ncepu să se decupeze • tăindu-şi silueta îşi aboli conţinutul • tăindu-şi vacuitatea îşi aboli forma • tăindu-şi diferenţa încetă să mai plutească în vidul ce-i nutrea molecula • îi mai rămăsese extensia şi şi-o tăie şi pe aceasta, scufundându-se în numele neantului • pînă aici procesul de dezoglundire decursese mai degrabă rapid – îi mai rămăsese o singură oglindă şi spărgînd-o şi pe aceasta din urmă se decupă să iasă •

astfel farfuria începu să-şi mănînce buzele privindu-mă-n oglindă • ca pe un aliment eterat terminîndu-şi sunetul în litere • cărbunele-şi desprinde lumina de iarba neagră de sub care lunecă noaptea • becul stă pe scaun şi-n gură-şi ţine vidul cu care se stropeşte ochiul • în jurul aerului e o oglindă care ninge • unde privirea se uită ca la un transfer de destin • smulgîndu-şi orbirea cu somnul • iar visul urcă pînă'n abisul ce-l coboară • privindu-se înainte de a fi cu umbra ochiului ce-a fost •

marea s-a ascuns printre copaci într-o pădure de disimulări şi de suspensii • aurora abureşte un început care refuză să se nască • precum eclipsa din uterul vacii sterile • ... beau, solitar, tăcerea veghii... •

farfuria cu orez

parc-ar fi-nceput să-mi zboare moartea îmbrăcându-mă în
păsări • mă ridic de la o masă și uit ce înseamnă să stai în
picioare • îmi scot obrazul și plec cu acest vid fără să știu de unde
l-am luat • sărutul îmi cade din buze într-o materie prea grea care
mă strânge • îmi deschid fereastra din frunte – dar pe-acolo cine
mai ies • toate aceste orizonturi mă înșeală cu chemări din care
adevărată e doar uitarea învelișului • îmi caut adevărul
scheletului și nu găsesc decît un os locuit • dacă ies în prag
întîlnesc mereu un mort pe care l-am uitat deși îmi spune pe
nume și mă trage de oglindă • mă îndrept spre un fel de fum prin
care, din cînd în cînd, un fulger mă întrerupe și mă decolorează •
îmi ies dinainte chipuri de lumină ce-mi zîmbesc direct pe creier,
fără să se miște • se apleacă din mine și mi se uită-n apă • apoi
ies, și-s altul • cineva mi-a întrebat farfuria cu orez dar nu știu
dacă eu mănînc orezul sau, poate, orezul mă mănîncă pe mine •
și dacă într-adevăr am plecat, cine a rămas, totuși, pe scaun •
umbra mi se lipește de podea la fiecare pas și mă chinui s-o
desprind • el a plecat – și iată-mă din nou în prag cu singur •
întins în spațiul luminat dintre picioarele mesei • becul sclipește
negru, scaunul e gol • pe masă, farfuria cu orez mănîncă farfuria
cu orez •

copacul cu faun și cu râu

copacul precum un faun curge râul • cu frunze înguste și negre peste pietre și crengi • aplecându-se, el culege dintre valuri o naiadă cu trupul gol • acest foșnet mîngîie cu umbre cerul • și un sfînx coboară dintre sticlă și senin • ca și cum argintul încă ar mai stropi undele picioarelor dezvirginate • flautul cu moale căptușindu-și cîntul • sînii risipindu-și boaba de orez în amprenteale plăcerii • râul curge asemeni unui faun – în copac înălțîndu-și ramurile cu sevă • de parcă creștetul statuii ar sîngera cu fisuri de sămînță albă • ochi plutind pe ape – sfînxului privind flacăra profundă ce-l incendiază •

frunzele curgînd întruna își separă fața • faunul curge copacul ca un râu • negrul se întinde de parcă sîngele i s-ar fi fisurat între silabe • păsări leneșe alunecă din crengi citindu-și chipul • cum poate rotulele aerului s-ar unge întinzîndu-și razele infinitezimale • culegînd lucirea care le străpunge, netedul extatic ce le tace • în cădere încetinită întunecînd naiada cu neantul adîncit în frunze •

statui cu fruntea neagră, deși au uitat

statui cu fruntea neagră, deși au uitat • copiii-și vîră mîinile prin ecranele televizoarelor și se mîngîie pe creier • scot ca dintr-o apă de distanță cenușie pietre de reamintire și le sărută cu o fulgurantă ninsoare de zîmbete • un fulg foarte mic se topește mereu pe o limbă suspendată • răspîndindu-și irizările ca pe o febră parfumată • în aer plutesc aceste dungi ca niște leagăne ale neantului – neculese de nici o imagine • e ca și cum zîmbete negre ar împietri – umbre ale fulgerelor în ploaie • amintirea sărută cu buzele însîngerate cioburile de sticlă • și continuă să meargă pe vîrfurile unui pumnal înfîpt în mijlocul frunții •

frunți ce se dau laoparte ca o coajă cu resort • scoțînd la iveală un ochi stufos dintr-o monstruoasă vegetație scînteietoare care se privește cu tentacule • iese aruncînd în jur rădăcini de scînteieri – gheme cacofonice precum niște larve dintre zgomot și imagini • statuile negre înaintează pe șine și fioros de lină e această înaintare – ca o trîmbiță de adevăruri solidificate • de parcă aerul s-ar umple subit de fiole uriașe pline de ceva incomprehensibil – sau de *neceva* • iar *neceva* ar coborî pe o scară de zîmbete-nghețate risipind în jur rămășițe de doliu • ca și cum, de fapt, ai fi aflat • și aflatul ar fi început să te rupă ca pe un ou de hîrtie neagră • cu cojile în ochi de groază •

cel care se apleacă

cel care se apleacă și culege cu degetele în moale de melci
amintirea acelor ape proaspete ținând mereu din primele
priviri • dumnezeu șoptește în întâlnirea dintre tăcere și
așteptare • și aripa adună ca o cupă toate zborurile • acele buze
rătăcite cari ascultă – cum îngenuncheate între pietre negre
fantomile ar bea umbre și ar profeți • doar pete de aur dispărând
mai risipesc speranța ca pe o scară a fumului • ce-i destrămare
sacră prin care se strevăd silabele și chipurile sunetelor, iară nu
prilej pentru a urca • solitară asemeni unui spectru e calea unde
arde adevărul • un zvon inventă albu'ntre păduri • și se desprind
din el ca niște dansuri pieirile magice • dar iată-l căzînd cu
mîinile 'nainte precum niște flăcări – pe el, reziduul
transparențelor urcînd prin vidul aripilor lor înalte • cum poate
cuvînta această gură cu buzele zburînd aidoma unor aripi de
viziune în auz • și cum se pronunță această absurdă tăcere ce
adună în juru-i așteptările • un suflu străbate iarba, îmbrățișîndu-
se-n păduri • un suflu cuvîntă apa silabisindu-i toate moleculele
ca pe niște ouă minuscule unde dorm labirinturi încolăcite • un
suflu cîntă, pe cînd timpul vorbește • și iarăși, același ochi își
ridică pleoapele ca și cum un glas adînc i s-ar desprinde de pe
retine – zburînd împotriva stolului de păsări care l-ar pătrunde •
căci cuvîntul trebuie privit și chipul silabei se stinge'ncet în
aripă • focul e străfundul ce se caută – cu miezul îndepărtîndu-și
înălțimea • aducînd la suprafața valurilor cu flăcările lente
amintirea unui dans – de cel ce se apleacă încă neculeasă •

ca și cum cineva ar fi căzut

ca și cum cineva ar fi căzut într-o posibilitate de înălțare • prinț
cu pete de-aur rătăcind prin trupu-i • cuvîntînd deschiderile
insonore, toboganurile pe care se rostogolește gufrul • căci de
gura lui unde cuvîntul se prepară rătăcit e zeul de cortegiile
umbrelor din mut • astfel încît el nicicînd nu mai cuvîntă –
infinitul se deschide precum o sferă-n necuvîntul veșnic
nerostit • singuratică este viteza cînd între sine și sine se-
apleacă • de parcă necineva ar fi căzut și insulele ar fi plecat
povestind, deși taina focului ascunsă este și neantul
nemărturisit •

orfeu cu segmente negre

“segmentele acestea de negru ca niște pești din cânturile
întrerupte • mă traversează și mă urcă – e piatra neagră a
cunoașterii cu sunete de haos risipind frunze tăcute de oglinzi” •
orfeu cu segmente negre își iese dinainte purtându-și, în chip de
liră, capul – doliul de sînge profețind strunelor de apă •
segmentele acestea pline de invizibilitate și timp de mine pe
mine mă despart • încărcîndu-mi cu cenușă umbra din lacrimi
infernale •

pată albastră (I)

pată albastră este transparența subită ce amenință asemeni unui ochi pleoapa lucrurilor • colțul de geam prin care se sfișie bucăți de vis ca sîngele de groază al imaginarului • întâmplătorul se apropie și-și lipește fața de fereastră lăsînd la suprafața acestei ape negricioase pata albastră precum o piscină de electricitate – o suprafață lipsită de adîncime în culoarea căreia se scufundă toate corpurile • singure-n halourile’n care se dizolvă •

pată albastră (II)

(variantă)

pată albastră precum un ochi neașteptat • ca și cum luna ar visa albastru în cotlonul unde se prăfuiește pleoapa • colțul de geam prin care se sfișie bucăți de vis ca sîngele de groază al întâmplătorului • iată, întâmplătorul s-a apropiat și acum își lipește fața de fereastră lăsînd la suprafața apei negricioase pata albastră ca o piscină din scînteii electrice – o suprafață lipsită de adîncime în culoarea căreia se scufundă toate corpurile • singure’n haloul care le dizolvă •

•

se ridică-n picioare ținînd-o între degete • în jurul lui cortinele încep să fluture și-un fel de mîini încearcă să apuce realitatea și,

îngustate, pleacă prin coridoarele pe unde întâmplările se caută și se preschimbă • pata albastră sclipește – dar să nu-ți pui ochiul la geamul ei – se mișcă încet precum o larvă de sticlă vie și ca irisul unui ochi întunecat, cu groase raze brune și o îmbrumare sticloasă de profunzimi – din fîjări ce se acoperă și astfel se descoperă – ciudate distanțe de oglindire infinitezimală • poate cum, răsturnîndu-se-ncet, din oceanul de mistere ar răsări niște coline înfime asemeni unor, rostogolindu-se, priviri de țipete • și, din nou, de parcă și-ar fi risipit vinele și-ar fi început să curgă-n jurul lor • ca o oglindire albastră călăuzindu-și umbra • presărînd-o cu frisoane de dispariție ce se derulează lent în fața ochilor ascultînd pietrificați • pata albastră alunecă aproape – și *ei* i se uită printre degete rîzînd cu posibilul • apoi se-ntorc și-n locu-acela întrebarea țipă iar apoi se întâmplă urlînd • groaza e, oarecum, o descărnare cu scînteia lungă legănîndu-și moalele ca apa'n șarpe • și murind de parcă ar visa sîngele-i cum curge – el, care se umflă, umplîndu-i gura cu-o reprevestire încă mai atroce • ca și cum cu buza'n lethe și-ar gusta neantul prin aceste stranii traiectorii de oglindă • pînă cînd mitu'ngHITE timpul adăugîndu-se cu altă dimensiune decît cea înțepenită-ntre concepte • ridicînd într-un pahar din lent de negru pata albastră care strălucește •

copacul care scoate apa din fântină

copacul care scoate apă din fântină se apleacă prin sine • trunchiului său vid ca sfînxul îi bea măsura • ramurile și le înclină prin rădăcini întîlnindu-și chipul • nici o sete nu-și uită-n el numele, nici nu și-l află • bătrîna' i i apa și plină de cuvinte atît de întunecate că-l umplu de april și de tăcere • întinse-n eter frunzele picură'n ea și cu imagini îi îngroașă adîncimea • adăugînd muțeniei fiare cu hieroglifa ciudată – templelor ei întrepătrunse • copacul ce se apleacă pe dinăuntru poartă-n sine o fîntină'n floare cu inima monooculară • precum femeile, ea nu știe să sărute, nici să vorbească însă privirea ei ne apropie – urcînd deschide-n carnea noastră ferestre și cu trestii ne îmbrățișează adîncul • enigmele pe care ni le dezvăluie ne împrietenesc cu incestul lui œdip și-i dezbracă de oroare paricidul • ca o barcă răsturnată ne îmbracă în plutire cu torța limpezită în săgeată • cupei cu gîtul lung buze a madonă flautîndu-le •

copacul ce soarbe apă din fîntină eșuează cu coroana-n rădăcina unui țărîm vechi, locuit de ape • templelor întrepătrunse muțenia aducîndu-le prinos înstrăinarea • ca o fiară cu somnuri insolite rătăcindu-și insomnia de himeră • chip visurilor cu neantul în frunte și nechip mîinilor îmbrățișate în adîncul trupului • trestiile cu sfîncși își beau măsura, urme aurului care le precede • cu nenumere numele purtîndu-și fără a-l găsi pe cel descoperit – în silabe cînd în necuvinte • precum floarea din abisuri inversate, în candela inimii aprinzîndu-și ochiul – oarba mirărilor predestinate • lună monstrului misterelor ce și-a răsădit în ea oglinda • oamenilor dăruindu-le numai nebunia lui nefastă, ca să-l înțeleagă și acoperișul gîndului albastru unde și-a uitat apa amnezia-i de monadă •

copacul imposibil

dar cine este acest copac din care cresc ca ramuri aripi negre • cu străin de dispariție el se înalță precum o plantă statică a zborului – purtîndu-și fîntînile prin erecțiile negrului, ca o tăcere jupuită ce-și gustă cheagurile de sînge • corabie rătăcită în grădină îmbrățișîndu-și pînzele, el surîde unei statui ce se dezgheață cu fluturile'n penis • extinzîndu-și pleoapele în căutarea unui aer unde membranele memoriei se sufocă plutindu-și ochiul • ca și cum coroana i s-ar răsfira-n halou de orbi vîinîndu-și, cu pupilele'ntre buze, jugulara – cu dinții de priviri • destrămați de somn prin labirinturile lichide unde colții sug din trestii, precum niște seringi, drojdia vitală a unei ferocități cu unghiile aprinse • de el se-apropie înstrăinatul cu un jet de vine țîșnindu-i din mîna incandescentă • privită de ochii lui grădina se umple de monștri care o măsoară cu imobilitatea zburătoare a metamorfozelor • frumoasa moarte • aerul îmi respiră cu încetineală fulgii prin buzele-i moleculare și curge pe scoarța-i ca o rouă de cenușă • nocturnă e această cădere, traversînd porțile atîtor eclipse • prin care cel ce se caută se goleşte de sine precum o rană infectată de sîngele în trecere • cu brațele sclipitoare asemeni unui arc voltaic își ține, săpate-n mîini, pupilele – orb, își adîncește întunericul cu toate posibilitățile sfîrșitului și în declin își află împăcarea • dedublată oglindă, insomnia îl reflectă fără chip, mulgîndu-i frisoanele ca un vampir – îmibuibîndu-se dintr-un monstru matern cu tentaculele vinelor revărsate • smulgîndu-se din rădăcina transparenței, ea țîșnește prin privire într-o adîncime de deliruri dispersate, străbătute d'infinitudini de acizi • se îndepărtează prin fulgurări de albăstrimi, prăbușindu-se într-o apropiere deschisă • căci departele și-l aduce în aproape fulgerul, fuzionînd spațiul cu o secundă perpetuă • precum un bloc de febră înghețată înmugurind •

ca și cum brațele ar ninge în trunchiuri deschizând gura aerului
cu aripile inverse • chemînd căderea nebunilor de amurg și
toamnă din semnul străin al punctului cu sensul stins • cuvinte
lunecînd în rarefierile prin care vidul își vorbește prevestindu-și
spațiul în scînteieri de secunde necuprinse • abis înaripat de
somnul îngerului cu piatră în zboru-i infinit • coroanele i se
rotesc ca niște fulgi cu cerurile schimbate • înălțîndu-și ochii e
copacul acesta cu silabe scurgîndu-i-se prin sevă și pleoapele
adîncindu-i privirea întreruptă din inimă • căci pleoapa
întunecatului e discontinuu prin care neantul se întinde și
clipește, etalîndu-și somnul de text bilingv cu cheia dintre semne
pierdută • spumă scufundîndu-se printre buzele care au încetat •

scafandrul cu chitară

aceste lucruri ca cenușa unui foc din zboruri negre cu o fîntînă adîncă 'ntre aripi • stau cu degetele'n mînă și le citesc – simple cărți de joc cu creierele carbonizate • fata se oprește cu picioarele ușor desfăcute, suspendate între refuz și acceptare • nu pentru a mă refuza și nici pentru a intensifica banal excitația ci cu un fel de umilință vopsindu-i labirintul buzelor tăcute ce par numai a spune • : “sînt un colț de abis – vrei să-ți rătăcești prin mine sămînța – sînt doar un colț de abis” • mă aplec deasupra vaginului ei singuratic, pierdut ca atîtea altele – deasupra pubisului ei parcă păduratec – și mă privesc ca-ntr-o oglindă – unde nu se poate vedea nimic – decît întunericul imaginilor străpunse • un tunel scobit de povara regresivă a imaginii, precum o propoziție retrăgîndu-se cu sensul înspre negru • ating cu buze absente buzele acestea ce-mi cedează ca singurătatea • paharul negru din care beau fără să se schimbe • ciudată fereastră ce nu s-ar putea deschide decît noaptea • sau ca un somn pe care numai plecînd l-aș mai putea dormi • cu labirintul asemeni unui interval dintre dedublare și insomnie • alături de mine însumi – mereu alături de mine însumi • gol lîngă mine ca o fereastră • de parcă întreaga lume din sine s-ar deplasa multiplicîndu-se, înșpețrîndu-se • sau din nesine • se apropie de mine îmbrăcîndu-mă ca un reproș ce mi se dezbracă în inimă • ca și cum cu mîinile cu care m-ar îmbrățișa, m-ar străpunge, ținîndu-mă la distanță • acoperindu-mă cu o intimitate ce mă înstrăinează, primindu-mă într-o brutalitate moale prin care circulă euri spectrale, la limita dintre vehicul și fantomă • și sînt bîntuit de spațiile prin care rătăcesc – persecutat de culoarele care mă caută, ca niște pliuri de singurătate • mă ghemuiesc 'n aceste pliuri și-mi dispar undeva în dreptul buzelor • ca o zăpadă evanescentă 'nainte de-a fi nins • nea de neant – dacă “de” n-ar fi inutil • o floare cu abisul necunoscut se apropie de mine – își

va deschide chipul creț și întunecat • sau nu și-l va deschide –
plutind mai departe aidoma unui strop paralizat de singurătatea
însăși în care se evaporă • un punct de parfum pentru nici o nară •
scurt crepuscul olfactiv • ca o suspensie prin care chipul își
răsuțește moliciunea spre uitare • iar amnezia derapează pe
sărut •

val cu sfenixul gol

secundar cu trecerea pe față într-un val cu zero • singur împărțind totul de dispariție și așteptare • cât de încet vine sfenixul cu întrebările'n cenușă • ca și cum golul s-ar umfla cu sine • urcînd mereu pe ochi cu scările străpunse de enigmă – cu abisul • atît de-mi bate frigul în oglinzi că ghiață-i narcis prin literă • lunecă pe negru frisonul și de clipă se desface – pierdut în val dar regăsit în vale • infarctul își înghite somnul fără să-l deschidă, cu extazu'n suspensie • telefonul are o ureche-n plus, poate, deși străinul cu ce stă față'n față cu cine • dacă mă apropii cu mîinile unde-mi ating degetele • cu golul în val cum se stripeazează – cum se tireziază sfenixul • cum dezbracă de petale cuvintele precum un înger în calviție • aceste aripi analfabete, demult cu zborurile necitite ca un trecut netezit de secunde, vis fără timp • peisaje de sforăit cu clăbucii invizibili – cine vede oglinda care se aude • spumă cu abisul contiguă, născută din dispariție • ușa 'n altul ne îmbracă iar apoi, ieșind, ne dezbracă • atîta pulbere mi s-a lipit pe somn, atîta pieire pe drumuri • carnea pleacă iar apoi se întîlnește cu scheletul – ce iubire! • “să mă duc să urinez” spuse tragegianul ridicîndu-și din umbră capul pus din vreme la păstrare • colecția chipurilor de nescos cîte măști dezvăluie • întîlnindu-se'n iocasta cu sfenixul, œdip cît laios urcă • dacă oglinda mi-ar fi moale sub degete în cîte lu'mi s-ar auzi harpa'mi de imagini • ... și totuși, sînii se dizolvă înainte de sărut, deși dinaintea auto-mobilului • îmbrățișarea care s-a uitat – uitarea ce s-a-mbrățișat •

zîmbetul meu ca o tristețe ruptă

zîmbetul meu ca o tristețe ruptă – cu umbrele 'nainte • fum fulguindu-și singurătatea ferestrelor închise • ca și cum hîrtia pe care mi-s imprimat și-ar plînge chipurile posibile • topind în colț neantul exilat pe pietre negre • singur prin veselia de fantome cu colții'n comă, zvîrlit de-absurd pe țărnițele clișeelelor • cu disperarea descompunîndu-se-n bucăți de îndoială • cenușiul meu pierdut în hilara inexistență precum o profeție cu templele întoarse • prag încremenit destrămîndu-se din politețe și neîncredere • undeva între mormînt și bunăvoință, între clipă și degetul ce-și spune ultima veghe • mîinile atingîndu-și vîrfurile – deși nu mai visează, poate un drum în trecere cu cenușa stingheră •

zîmbetul meu ca o tristețe ruptă • fulgul fumegîndu-și neantul prin pădurea de zăbrele • topind în colț neantul exilat pe pietre negre • singur printre colții fantomelor cu veselia-n comă • absurd cu spiritul pe tărîmul clișeelelor • cu îndoiala descompunîndu-se-n bucăți de disperare • cenușiu pierdut în hilar – neființă precum o profeție cu templele întoarse • ca pragul cu spectrul destrămat între dezamăgire și neîncredere • sau un mormînt benevol spunîndu-și ultima dorință la oglindă • insomnia atingîndu-și mîinile din somnul cu treptele plecate, cu veghile suflate de vid și vînt • precum un drum în trecere cu cenușa stingheră •

stranie dezvăluire

precum zeul haosului cu aur învăluindu-și neantul, aripa și-a citit-o ca pe un pergament, abisul • nebunul cu ochii trimiși, închiși, întuneric ajungându-se • palmele se-acoperă de ochi pînă încep să zboare • în funcție de lectură • bulgărele de choryambro pălăvrăgește cu o voce de brațe subțirele din infarctul piramidei • virusul se-ngroașă cu luna țandări dar cu hotelu'ntreg • sperma neagră mîngîie nările fetei cu vaginu'n frunte – îi pătrunde ochii exorbitați • oarba orgasmului țipă ca o ventuză cu degetele electrocoitate – caută cu tunelul explozia care-o pietrifică • tufișul de frisoane cu geamătu-n erecție vomită sînge pe pantele dorinței • flăcările m-au apucat de cap cu zeu-n urlu – buzele îmi scapă din mîini • asemeni unui strigăt chipul îmi dispare – neantul în nume'mi se varsă • creierul mi se umflă în ochii ca niște ouă sparte fulgurînd – păsări sau poate niște degete cu care se mîngîie infinitul • comete'mi cad din ochi și-un păr splendid ca un penaj prin care zbor înotul unei clipe cu chipul mult mai frumos decît uitarea mesagerilor • o carte uriașă apropiind de sensuri degete de litere și buzele inundate, mișcîndu-se, ar cuvînta prin apa grea muțenii • vorbindu-ne în mîini cu o tăcere – precum un drum purtîndu-se • ca un copac dezvăluind în rădăcina ființei coroana întunericului • cămașă de alternative •

poteca de silabe

și iată trefla, elful mestecîndu-și pașii cu gura • cenușa creolă prin care se intră în ouăle sfărmate • insomnia sticlind de vise la fiecare graniță cu sicriele cărunte • vag e cu singur, fenixul – sfenixul în sfînx scăldat • scufundîndu-se prin dezbrăcare în tortura cu vacuitatea mută • ca și cum degetele ar trece fără să se poată apuca • sărutul legănîndu-se pe apă în grosimea de secunde • lîngă mușcătura impregnată de cuțitul rănilor cu nările impure • altul aluviunilor alunizînd • lesbiana lunecă pe lacul florilor înecului ce se umple 'ncet-încet de foliculină și de gheață • pietrei de mormînt cu genele suflate aducîndu-i clipa cu iarbă mai aproape • tristă-i pasărea care străbate buzele venirii – sfîcterul cu silexul evaporat • fumul unului, somnul nulului • piscina sînilor cu pneurile stinse sub linia calcanilor cabiriei • ceaiul se teme de amintiri, își parfumează uitarea cu transparentă • în locul pescărușului, blestemul cu petice de nori • cînd pe vîrfuri, cînd pe silabe, dar niciodată pe cuvinte – pierzînd jumătățile impermanenței în negații de eternitate • sucțiunii căutîndu-i sunetul într-un gol cu greutatea condensată – buze spermei cu pleroma menstruală • ploile scheletului, cu albu-n ceață, morții fluturînd tandrețea lor de oglinzi • ochiului suspensiei – priviri și praf • acum numai, cînd tăcerea se-ndulcește cu fesa ca un falus brun și, ecou adam, narcis degustă miezul sînului cojit ca un măr •

nihil cu nimbul afară

vacuitate abstractă între intimitate și decupaj • aproape o floare prin care se trece deși se rămîne • oglinzi purtîndu-se una pe alta • ciudat de negru căutîndu-se de mîini spre roată – și totuși învîrtindu-se • tăindu-și trăsăturile și semnele de recunoaștere, fotografiindu-se mereu cu un ins în minus și'un nins în plus • luminîndu-se între secunde pe măsură ce timpul i se-ntuneacă • prizonier al roții dar nu și al corolei • încă în somn dar deja în prag • ceva mai departe de tot ce vă apropie, respirînd o fiolă de moarte metafizică • vindecîndu-se de scară dar îmbolnăvindu-se de treaptă • se apleacă din sine ca printr-o fereastră – cu neant tocindu-și zimții ființei • dispărut în apariția ce-l sufocă și-amintește neputința care l-a creat • puterea lui e suma ezitărilor de care se desparte • închis în zero e oul neantului cu epiderma lui •

ca și cum sfinții și-ar purta nimicul cu umbletul • munții silabelor se înalță'n deșertul tăcerii • elixirul singurătății bea buzele libertății-n care se reflectă • ființa respiră neantul ce o uită •

text-context

uita-voi țara aceasta cu viclenia ei amnezică – fantasmele înspre capcana minții trudesce s-atragă Sinele • dar mintea profundă întru Sine își lustruiește chipul • iar când fantasmele se vor zări-n oglinda Sinelui, tăcere a minții cu adâncime lustruită, vor dispăre – cu urlate de groază •

îmi picur zîmbetul în subtilul din inimă • mi-l întoarce-n frunte și în creștet • de parcă adîncul ar jongla cu oglinzi • surîsul, surîsul picurîndu-și-l în intimul din inimă • cu comisurile •

text bicolor

culoarea cea mai apropiată de negru e auriul – apoi, în ordine, albul și roșul • culoarea cea mai depărtată de negru e negrul! • «une fourmi noire, sur un marbre noir, dans la nuit noire – Dieu, la voit!» •

ninsoarea – când ne părăsește spre neant

ca și cum mi-aș fi dat deoparte placheta frunții, coborînd în culoarul cu sirene • ieșind prin fereastră, fără să'nțeleg, adînc cu singurul prin care înot • chipurile lor mă'ntîmpină asemeni unor raze-n care dormitează sfîncși • îndepărtată e apropierea spre care ne'ndreptăm și cu somn de alteritate ne iese-n cale enigma • prin priviri, dar nu prin sticla ochilor, cunoaștem • pierzînd drumul găsim aripile cu care să-l străbatem – poteca de secunde de netimp • scufundat sub ninsoarea uitării sirena mi se uită prin față ca prin geam • ciudat o privesc cu repulsia pe care o vede • dincolo și dincoace de mine – același în altfel • precum o monodie cu trupul zîmbetului rupt – în urmă mă aud cu sunetele nepronunțate deja • acvatic e cuvîntul ce nu desparte ființa de neființă – abolindu-se, îl pronunță auzul într-un abis fără durată • ecourile sărută în tăcere buzele vibrației, din străfunduri, originar se întoarce cel pierdut • titanică e această înțelegere în care ce se precede se află fără să se fărîme și să se succedă • sirena e gîndul titanului ce din ape, uneori, se ivește șiroind de început și înțelepciune • deși pădurile porții închid cu elemente acvatica – aripile dospesc în coada de pește • căci pasăre ascunsă e sirena și larvă transparentelor înălțimi • adîncul, însă, ce în adînc de așteptare se coace nu-i, asemeni fructului, menit ispitei să-l poată culege – neant e culegătorul neantului • sirena profunzimii ce cîntă, dispare – zborul soarbe pasărea – stingere e flacăra aripilor • ajungînd la sine nesine e sinele și etern alta-i identitatea lui pierdută • cădere pentru cei ce uită, privire pentru cei ce și-amintesc • se contemplă din străfunduri abolitul cu scufundarea înaltă, surîzîndu-și cu-aripi absente nebunia • solitară, din tavanul apei, parcă s-ar privi, i se scurge-n urmă dispariția, recapitulîndu-l – lunecînd precum o larvă incertă de măști indistincte •

themis pe thamisa

vena adormită prin care nu mai curge sînge • lungă-i sarea neantului cu răni de înserare • griul pașilor se scurge-n negrul mersului • ceața mă îmbrățișează cu nimicul, rîul regăsindu-mă • pulbere de cărămizi și din nou o respirație cu pretenții de eden • mă trag de alge și nu mă găsesc decît oglindă • cu un chip mai puțin imaginat mai mult • să-mi scot globul, cu ce mi-aș mai bea craniul, opincă gîndurilor mele • în cuiele ploii să mă scot, de durerea lor m-aș agăța • sîngele să-l culc fosil în patul unui clipocit cu osu'n jos • cu vîna'n gură să mă urc într-o seninătate cu capacul negru • stelele secundelor sunînd – căci dacă stelele ar fi secunde în cît timp de netimp s-ar evapora universul – timpul dispărîndu-și imobilitatea • obscură revelație, culoarele statuii stau s'atrage labirintul cheii • enigma ni se-apropie prin refuz turnînd în ochii noștri depărtarea – misterul ne multiplică • privitele priviri ca niște tuburi emană flori cu capete eterne • bănuiala desprinde, pînă ni se rătăcește, pipăitul, străinului mirific ce ne înconjoară • prin tot ce ne neeste transparență respirăm inensități eterne • trupul ni se deschide, răsfrîngîndu-se, într-o lumină ce se citește pîn' la nemarginile abisului • stropi rătăciți între suspensii infinite silabisind cuvinte impronunțabile • mesagerii'și deschid cărțile aripilor pline de litere, țin în mîini aprinse vorbiri veșnice • pălăria galbenă plutește prin cadranul craniului • cu vîna-n gură să cobor, treptat, prin petele de negru • ca o scară cu treptele băute pîn' s-au terminat • fără buze, deși zise, măsurate, dar fără măsură, oglindite, deși apropiindu-se, așezîndu-mi-se pe chip – deși nu-l văd • clar, cu toate astea

literele ce-au fost în necunoscutul ce nu-i

se apropie anulându-se în cercul cu-ntrebarea neagră • lăsînd în urmă textul ce i se fărîmă • ca o umbră abia spusă a necunoscutului abia gîndit • necunoscutul – cu chipul lui de geam extraeu • literele secționează neantul ca un sărut inundat de raze • de o paloare extremă – absența spectrului simbolizat de dizolvare • pîinea neliniștește cu aur mîna din care se rupe • fiul înoată prin contemplația de sînge a tatălui • bea, băut de beatitudine • buzele se desprind de nebun precum o unghie a cuvîntului • somn cu clovnul nimănui dedicat • similitudinii asemeni • ele respiră, crescînd cu vidul sensului ce le desparte • nescrise cu cerneală din nu-încă pe-o pagină fostă deja a nefiîndului preanecunoscut • și totuși, niciodată un peisaj mai absent nu le-a venit în întîmpinare călătorilor citindu-și pasul •

•

neantul ca o lentilă

cu litera mușcată pînă'n cryptă

cu litera mușcată pînă'n cryptă • oglindă sîngelui de semn, și mort, și zeu • cu pasul sufocat de scară și de-atîtea buze în sărut de lună • cercul cu verdele absent și cu pătratul la culoare • balada alibiului – crima perfectă din care am fugit rostogolindu-mi pălăria • apele palorii i se scufundară în obraji venindu-i în întîmpinare, lui – semănătorul cu umbra plină de cadavre • vorbind din tăcere scheletul de labirint, cu atîtea pante • selen suflă silenul și elf albește selful • somnul cu gura lui tombală bea veghea care-l amețește, apropierea care-l ucide • sticlă e solitudinea dar fisură izolarea • insomniacul își adună ca pe un tezaur de negații grăsimea visătoare • surîde cu cenușă deși chipul i se naște cu aur – cu ascunsul înclinat se îndrăgostește de imaginea pe care și-o caută • el, omul care și-a visat neantul, zeul ce și-a adormit nemurirea • ca altul trece, ca același rămîne, îmbrățișîndu-și sămînța gravidă și sugîndu-i sîinii • ca oglindă se acoperă cu trestii, ca neant se înnoarează de oameni • plouă ținîndu-și îndepărtarea în mîini și-n aripi își citește tablele zborului • mezinul durerii cu citirea atît de departe – ridicîndu-și litera din catafalcul eului și gustîndu-și semnul gurii cunștelesul fructului • arborele erotic, cu trecutul legii descifrîndu-și scoarța, sieși moștenire • conjugînd cuibul cuvîntului în neantul inimii • ca o taximetristă violată, devorînd proserpin pruncul caliban ce a născut-o •

obezul oniric

abia de alb această insulă, abia de despărțire acest somn cu marea ascunsă • moleculele cu diferența opiacee risipindu-și pielea de secunde • noaptea martorului, cu absența mîngîiată de crepusculurile concentrate – ca moalele cu osul adormit • ține'n mînă poteca de malarie desprinzînd cu buzele suspensii – efebii de frisoane • plecarea bea lunga depărtare – a uitat suflă în miezul ei – respiră impenetrabil • sfera întreruptă prin rotundul care-o spală coborîndu-și revenirea • gura lui ca un copac cu sîngele letargic – ca o scară de fantome așteptîndu-și în oglindă cuibul • păsării urcînde în fîntînă apa ca o pagină silabisită • străinul pierzînd printre imagini înfîlnirea unui sens ce-i iese-n urmă • singur sărutînd această insomnie cu marea ascunsă • rotund, nulul înlocuind într-o singură noapte tot ce-l anulează • privind sau cunoscînd cu acele fișii lîngă care a adormit atîta apă • o ușă trece prin cuvinte ca o coloană vertebrală, labirint vertical cu buzele pe cerc • abia acum cînd ferestrele și-au decolorat surîsul, așteptîndu-l să le privească • rotindu-se 'și fuge vorbele ce-i rodesc pielea precum o limbă circulară • deși un singur ochi zero a căzut pe acest pămînt insuportabil sieși • negrul experimentîndu-se amar în incizia dintre vise •

insulă, străin cu albul în obscurul care se trezește • solitudinii, un fapt divers închinîndu-i pînza • delficul cu pîntecul oniric • căci semnul nu arată și n'ascunde ci din dispariție-și soarbe sensul • căile neantului și parcul de titani al neființei cu centrul mascîndu-și înfinitul – sau închpuindu'l • căci privirea e destinul hazardului iar orizontul toarnă țărături în vid • pînă cînd strălucirea 'ncepe să vorbească închegîndu-și între raze

amintirile – de parcă le-ar uita • infinitul adunînd în soare peșteri
ca silabele unui cuvînt prea mare pentru a-și mai purta întreg
înțelesul • zeul închegîndu-și buza – umbră a grăirii în abisul
martor •

•

frigul insulei cu ochiul lîngă gheață 'n începuturile stinse • și
obezu' oniric • abia cu alb și, deja, în sfîrșit •

Infernul regăsit

pas cu pas înaintezi prin întunecată oglindă – dar ești deja mort • privești înapoi cu toată mînia ta sufocată – și strigi prin toate crăpăturile argintii ale zidurilor • mergi încă pe cei doi ochi ai tăi – și porți, mereu mai străină coroană – styxul prin care înoată morții de purpură •

desigur, noi credem că mergem dinspre noi spre infernul celorlalți – cînd de fapt mergem mereu dinspre noi spre noi înșine – spre propriul nostru infern ce pătrunde inezisabil în noi •

si minor

0 • 0 •

(1)zero – zero al suferinței și singurătății • zero al camerelor mele mortuare unde dubiul celorlalți îmi lipește umbra de ziduri • și lacrimile căutărilor mele prin labirintul de litere îmi măsoară eșecul • zero a tot ce mă exilează în lume – printre rădăcinile acestea absurde cu care m-am născut incompatibil • unde nebunia aceasta colectivă aspiră să facă din mine nimicul ei • oh! uriașa fantomă a oceanelor mele imagine – gura ei spectrală e caverna inimii mele • prin ea – în pulberi de silabe mă risipește povestea – dar prin mit reînvie • zero al fructelor secătuite din care pe sufletu-mi mai plutesc doar eratice coji • toamnă a nopții când frunzele clipelor cad – când precum bărci eternitățile-mi lunecă pe melancolie și gânduri • mă topesc ca o armată scufundată în marșuri • soldații de umbră topesc așteptarea în nesfârșit întuneric • și astfel fiecare-și găsește moartea în beznă ecourilor precum visul unei partituri cu toate notele sfărmate • am căutat un înger printre pulberile drogurilor negre – am căutat în avisuri un leviathan de uitare • zero – scoarța vacuităților tale mi-a julit sălbatică buzele – asemeni copacilor fără număr ai unor păduri invizibile • ai unor păduri ce s-ar fi strâns toate într-un unic copac monstruos – labirint noduros – cu tăcerea de ferocitate și sânge • sau gratiile febrei – vibrîndul fier al delirurilor tale – când zero, mă strîngi în singurătate – mă îmbrățișezi sufocîndu-mă cu betonul rece al izolării – cu nimicul tău implacabil de carceră • pînă nu mai rămîne din mine decît amintirea zîmbetului tău funerar •

0 • 0 •

(2)semn e fereastra lui singur întoarsă spre oglinzile ploii • precum un zâmbet luna curge lacrimă pe un obraz misterios • palmele pașilor mă îndreaptă spre mine – pe mine mă aștept de după perdeaua de sânge • sînt mai nebun decît toate corăbiile cernverzesc furtuna cu spectrale catarge • decît toate ospiciile ce caută-n suferință rădăcinile unui fantomatic zbor • avisal, valul visează culori de abis • aruncă-n aripe sparte splendoarea adâncurilor • cu cîte amintiri îmi sărută privirile brizele abolite ale regretelor • și cu cîtă durere se-nclină – îmbătate de-origini – nările nostalgiei • infinitul se ascunde în numere – finitul e doar un straniu miraj • melancolie neînțeleasă a mării – depresiune a mareei – venin al vinului neînchipuit de albastru • în clipa cea mai infernală a camerei maro am luat pe genunchi noaptea și mi-am scufundat rănile în beznele ei • i-am băut cu disperare întunericul și mi-am lăsat cicatricile să se piardă ca niște bărci veștejite pe tenebroasele-i ape • oh! atunci nervii albi mi s-au descolăcit de pe ziduri – și de durere am țipat • de durere m-am înfășurat în plete de țipăt • și un nod animal m-a chemat – o fiară cu gust de femeie mi s-a vrăjit printre urme • un labirint s-a străduit să mă găsească amușinîndu-mă-n pîndă • și-o obscuritate înfometată îmi pipăia parcă sufletul • respiram gîndurile sparte ale lumii – ale lunii – ale beznelor ei walpurgice • respiram cheagurile lor hidoase ce-mi cunoșteau pe dinafară silabele • îmi cunoșteau meandrele – uitările – și chiar șerpilor mei cei mai ascunși • oh! mizerabilă ură a magiei ce mi-ai acoperit pereții aidoma unor pergamente cu simbolurile tale letale • cum să trăiesc cu tine în mine și cu mine în vidul tău feroce • și cum să mai descopăr urme de cer în creierul meu fărîmat •

0 • 0 •

(3)obsesii de lumină fixează noaptea în cuie • un cvasi-înger tremură de tenebre de febre – îmi transmite-n valuri reci frisoanele mesajului • bucăți de lașitate neagră-mi curg pe față – fundătura lui nimeni și-n loc de drum zdrențele unui căluș • amorfă e șoapta – greu se-nclină aerul înrămurit de tăcere • anonim poate – necunoscut poate – absurdul poate, acest insolubil cu cheie • absurdul cu insolubilul spart • clipa tentreabă cum să scoți din imposibil un pas • mai jos de frustrare e murmurul scoarței • mai jos de disperare – copacul în care-ai murit – tu însuși întunerice și scorburi • tu însuși ce ți-ai mînjit țipînd chipul cu-obscur • tavan fără gânduri cu plumbul te-apasă pe creier • tavan fără gânduri îți înnoadă respirația-n plămîni • și paharul mai negru decît sufletul orb – paharul din care nu mai știi cum altceva decît negrul să bei • tentative intermitente de extaz – mistica vagă a petelor efemere • cînd iluzia în destrămare șovăie – iar semnele de întrebare se cațără spre transcendența înșîngerată a ipotezelor • și camera maro din care nu mă mai nasc – camera maro ce mă castrează cu fiecă infern din fiecă clipă • cu fiecă infern iremediabil pierdut • camera maro ce-i parcă o femeie dezbrăcată de cloni • sau o cale ferată a cărei unică gară e o celulă cu peronuri de gratii • și iată, odată cu gura mea de melancolie mi-am gustat genunchii amari • odată cu buze mai misterioase decît blestemul mi-am sorbit șerpilor letal de albi ai creierului • acei șerpi ce erau parcă o băutură magnetică – ori letargia unui fruct gordian interzis • scufundat în delir cobor dureros pe trepte de frisoane – îndopat cu miraj și oroare • vrăjitoareasca ură mă născuse din matricea maro • vrăjitoareasca ură mă murise – și chiar asta era camera maro din care încercam să fug cu aripi de lacrimă • da, vaginul maro al vrăjitoarei maro – al vrăjitoarei ce inventase nefericirea • încerc să mă înec cît mai repede în acest maro închis al durerii • încerc să-mi înghit embrionii silabelor – sperînd să-mi scadă trupul înfășat în infern • din toate colțurile irespirabilului – din schije cele mai

ascuțite ale frustrărilor – din schije cele mai insuportabile ale
țipetelor – se încheagă – se încropește o femeie cu muțenia
fioroasă • ce vrea să-mi spună – nu știu • ce vrea să-mi tacă nu
vreau să aflu • speranțele mi le-am pus la fier – ca să le fac să s-
evapore • apele coborîrii sînt tulburi • fără trepte e animalul
feroce în care mă scufund • un demon mă cheamă din toate
plăgile porților • și prin vine – în locul sîngelui – îmi curge
numai nisipul unui deșert scorburos • un zîmbet ateu mi se
cojește încet de pe buze – și-un somn fără cer îmi dăruiește,
infernă, încă o insomnie • mă simt singur în mirajul acestui
libertinaj urzit din prejudecăți și din dogme • străin de styxul ce
ne deschide cu forcepsul gura ca să ne silească să pronunțăm
doar blasfemiile admise • conducîndu-ne din para-vis în para-
coșmar • sau pașii de negru-n încet – și pașii de încet înaintînd
prin iremediabilul negru • da, toate aceste urlate deșurubate din
hematomurile sufletului • desigur, zîmbetul crispat și lipit – tot
ce mi-a mai rămas din greața gri care m-a digerat • da, din greața
care m-a digerat •

0 • 0 •

(4)Iontanul e vid • nimeni numai se întâlnește cu singur –
tăcerea-i de silex – melancolia mea de bazalt • inutil contemplă
stepele turmelor de tablă – mirajele vane de beton • străine
oglinzi – absurde blocuri de sticlă răspund chemării grațiilor fără
ferestre • strigătului anxios și uscat • nebunia joacă ping-pong cu
fantasmele criminale ale halucinației • și tribunalele s-au
scufundat ca niște leviathani la pândă-n ospicii • oh!
penthesilea e singurătatea în luptă acerbă cu singur • ninsoarea
labirintică a demonilor ce te dizolvă • a mumelor ofidiene ce te-
au trădat • părăsit pe o absență de țarm – sentimentul se
destramă-n poveste • spart în cioburi de-absurd – insolubilul se
prăbușește-n extaz • noapte infinită e privirea ochiului orb • fără
cuvânt ce e vântul – avisul când se adâncește în rădăcinile fluide
ale arborilor • când cu seve de sânge își înroșește chipul în
trunchiuri • fiecă silabă e un testament al poetului – și fiecă iarnă
a zâmbetului un alb de moarte • m-am spânzurat născîndu-mă –
și m-am plimbat prin parcuri jivrate unde fantomele adulmecau
frisoane de gheață • iar eu îmi tremuram pașii printre geamurile
fragile ale minții • mi-am rîs nonsensul cu foi de hîrtie – și-am
plîns cu hohote de cerneală • iar creierul meu a purtat un nas
rotund și roșu de clovn • absențele cad exilate din lună – și-
ncheagă din neîntîmplare un tărîm • un tărîm pentru limacși
lunari – și nebune cu flori de demență albă în mînă • ... lovit de
zeu – pricep deodată că sinuciderea e cheia bolovanului lui sisif •

0 • 0 •

(5)semn e fereastra lui singur și sibilă-i silaba • o pasăre gigantică se ascunde-n ocean – agitându-și, străină de-adâncuri, lespezile poliedrice ale aripilor • prin tavanul neutru – umbrele unui cer violet – sălaș iluzoriu al zeului inexistent • sau alogenul de noapte – de nor și de ceață • moartea dezafectată din cimitirele fantasmelor • amnezia numită femeie mi se refuză – abandonându-mi solitudinea naufragiată pe nisipul sec al trezirii • “nu vei ieși niciodată din carcera roșie” – îmi spuse exilul • “și vei purta veșnic coroana de spini a repulsiei • la invizibilitate și nerecunoaștere te vor condamna drogurile negre pe cari le-ai visat • umbra-ți va fi infern – părerea oricărui prieten – fiecă fantomă iubită – îți vor da în dar o nouă formă de neînchipuită trădare” • publicarea ? – recunoașterea ? – nimic alt decît indiferență cumpărată cu monedă de frunze de la vreun manechin visat • căci indiferența generală este suprema armură pentru poet • resping cu mîna întinsă ciudate perdele de-oglinzi • în mijlocul grădinii de groază crește o fascinantă femeie vegetală de-un verde intens • labirintul hirsut înghite avid minotaurul falic • *vieillir de manière fulgurante sur son lit de désespoir et de mort* • mantaua de frunze îmi îmbracă șoapta-n copac și în flaut • cum poate fi oare incandescența albastră • insomnia ca o rețea electrică îmi navighează prin creier • cad urmărindu-mă dar nu într-un puț ci în bizareriile unor metamorfoze inextricabile • imense transparente de sticlă marină – panglica durerii de-asfalt • himerice hieroglife-mi scriu numele hybri • orice pagină e o altă mînă – și-o carte are mai multe brațe ca briareu • ... ah! inima-i un coiot solitar... • dar cum să urc cu barca zâmbetului pînă la mimetica lună •

0 • 0 •

(6)un labirint de ferestre – un trotuar de oglinzi • așteptarea e celălalt – celălalt ascuns în singur de nimeni • speranța cu geamurile sparte care taie pînă deschidem alți ochi • speranța cu chipul turtit de poliție – speranța cu lacrimi de plumb • ori albul frustrărilor de heroină cu tunelurile lor de seringi – străzile putrezite de verdele exilului unde pașii se-nșiră ca niște cărți de joc • ochii în zdrențe – și femeile înstrăinate prin transpirație, pudră și ruj • cu pielea ruginită de plăcere – aproape moartă și aproape fantomă • privirea de sus spre orbirea de jos • privirea cu zîmbetul bizar – precum o altă briză sleită și rece • o briză a buzelor – poate doar o șuviță de apă șovăitoare – de fum risipit peste melancolia adîncă a albastrului • cu cine încep pentru a avea cu ce să mă continui – cu cine sfârșesc ca să pot visa că mă înțeleg • de cine-mi mai pasă – pentru a accepta să mai împing bolovanul de suferință încheagată • ochii mei urlători plîng lupi – cu paloarea melodioasă urcînd letală spre lună • literele mele și-au pierdut sângele – zburînd asemeni unor păsări peste acoperișuri • și-am îmbătrînit fulgerător – alunecînd între insomnie și somn – într-o letargie cu resemnarea peirdută • da, am dansat pe lună în brațe cu insomnia – murind nemurindu-mă • și m-am trezit într-un fluture insomniac ce mă visa • da, mi-am deschis privirea – mai infîinit decît infîinitul – în aripile unui fluture avisal • m-am cules din molozul cutremurelor – și mi-am strîns halucinațiile din drojdia mirajelor • iar gloanțele înlăcrimate din absurdul revoluțiilor – da, din rînjetul extatic și-abject al terorii •

0 • 0 •

(7)iată însă fluturile negru cu care noaptea-mi vorbește – în intervalul dintre insomnie și somn • el îmi toarce, zburînd, o mătase onirică ce mă lunecă-n grădini de umbră camuflate de-oglinzi • un sânge ciudat își amintește atunci prin milenii de mine • din scânteieri când clipele albe vegheau precum statui înverzite silabe • înșurubat la fereastră contemplant depărtări de arzînde zăpezi • palidă e populația lor vidă – dezbrătată de orice pigment ca de-o insuportabilă blană • gura-mi înoată în suferință și țipăt – se îneacă încet în oroare • în vreme ce pete galbene plutesc jur împrejur aidoma pleoapelor unor ochi orbi • fluturile-mi torcea în vis mătasea lui funerară – de parcă beznele labirintului ar fi învățat deodată să zboare • undeva între razele acide și stropii sărați ai lui icar • între mit și-o vizionară trezie • între giganții orbitori ai orașelor incendiate și geometria hidoasă a stelelor • cu brizele incandescente ale privirilor parcurg damnații landele devastate – ei respiră extatice explozii atomice – și-și lasă plămânii toxici să navigheze printre arbori de aburi letali • printre mirajele morții în zdrențe – cu boturi de-oroare, poluare și vid • zîmbește sticlos obsidiana obsesiei • orbii își încălță amurgul cu frunze – cu toamna agonică a gloanțelor ofilite • mă risipesc printre clape de iarbă metalică – nebuloasă de droguri peste lava clocotită a alcoolurilor • se-ncheagă în mine tenebrele unor suferințe de fier • îmi smulg carnea torturată a silabelor de pe chipul de vid solid • toate aceste pagini sfișiate de stele • nu mai există mască – nu mai există înfățișare umană • nu-mi mai rămîne decît un zîmbet bizar – ca o altă briză rece – o briză a buzelor strivite – aproape o șuviță de apă sovăitoare • aproape o șuviță de sânge • valurile alunecă lent în chemări – peste mîinile negre și verzi ale algelor • ca sfârșituri încep să se clinească abisurile • subțire e noaptea și infinit țipătul ei de silabe topite • infinit fulgul ninsorii oprite a fluturului •

0 • 0 •

(8)și emigranții cu solitudinea lor clandestină – cu caroseriile drogate și șepcile ruginite de deliruri • acoperiți de frisoane soioase • sau potecile ca o armonică pe care cu pași de-alcool rătăcesc • precum un sfânt cu blană de țap – căutînd în disperare niște canete desfundate de bere unde să-mi șoptesc – să-mi depun toate aceste secrete străine – icrele tuturor misterelor care mă bîntuie • sau zațul imaginilor ce-și investește obscurul în seifurile oglinzilor ca într-o bancă • pielea absurdă tatuată cu minotauri morți • tot acest sabbat vrăjitoresc al labirinturilor – din care silabele mele nu mai știu cum să iasă • destinul pe care oracolele nu-l pot vorbi • și femeile – ele, lacrimile carnivore ce se scurg pe chipul iluziei • extazul – lucrul lumii ce se sparge-n lumină • atîrn în straniu albastru atîtea umbre de stele • nămeți de foc învăluie-n văluri de valuri titanul • sau eroul – ca pe un zeu cu divinitatea întreruptă • întors spre abis – spre avis mă îmbăt cu origini • îmi sap în tristețe de piatră sufletul sărat de frustrare • și-obsesiile de obsidiană la care sînt condamnat – da, sila de silex • solitarul de cărbune se scufundă în nuditatea privirilor • cînd statuile sacre ale serii sînt supte de lontan amurg • și-aceste cuțite lungi precum niște culoare oțelii – da, lungul cuțit vid în care-mi pierd rînd pe rînd pașii • reziduurile circumvoluțiunilor – și valea de adîncimi rătăcite unde moale se neacă negrul infernal • buzele cu neonul lugubru bîrfînd posomorîte ca un deșeu de fantomă • toată această pîclă ce sencolăcește de parcă mi-ar rescie-n secvențe dubiile • și nimeni la fereastră cu zero – și zero mai singur ca nimeni – și stropul de roșu unde dispărînd mă aștept... •

0 • 0 •

(9)deodată mă trezesc – visez că mă trezesc mergînd pe o
partitură străină • sunt un compozitor al silabelor – și pașii mei
sînt notele negre pe care întunericul mi le lasă în urmă • sînt un
androgen – cu aripi muzicale ciudate • un androgen al limitei
duble • adîncit încă în haos – încă nu destul de exilat între
dureroasele sfișieri ale cosmosului • un emigrant-fantomă prea
străin de această lume unde fiecă făptură e cuțitul celeilalte –
unde lamă e sufletul și sânge de necuvinte trupul acesta zămislit
din silabe și răni • da, sînt scînteia ultimă a unei fantastice
stingeri ce ne-a lăsat moștenire cenușa-i de mituri și zei • oh! țin
în brațe acest labirint de mister – această evanescență enigmatică
ce mă ignoră • și buzele aripilor mele care palpită de neînțelese
silabe • acum că tărîmul de aur îmi poartă zborul în brațe • și-mi
adoarme albastrul cu mirajele nașterii • sau vasta lamă de argint
a nisipului umed povestindu-mi trecutul de leviathan izgonit al
regelui oceanic ce-am fost • agoniile mele de cer trădat și rănit –
acoperit cu rășină de stele și refuzînd să părăsească avisul
insomniac al abisului • haosul mereu muribund – infinit de
agonic – în nesfârșirea dureroasă a căruia eu, nemuritorul,
plutesc •

0 • 0 •

(10)copacul de himere al drogurilor – în verdele lui sumbru de suferință – ce ramură de întuneric s-aleg – ce pariu crepuscular ca pe-o navă navigînd prin nesfîrșită sfișiere • ce fiară să sculpez în demența efemerului roșu – în organismul lui amorf și oniric • în ce tăcere să-mi arunc pașii – cu fumul labirintului întrebîndu-mă • la porțile oglinzii mă simt precum un lunian izgonit din vastitatea-i lunară • sau poate precum un atlant îndepărtîndu-se în gigantic înot de insula lui scufundată • o rază de silabe mă călăuzește prin sălbatică landă pustie – spre înțelesul unui tărîm • da, un sens unde să poți să dormi – să te poți, în fine, odihni gustîndu-ți trezirea • ori, dimpotrivă, ceasul negru de carne la care moartea ne citește încă o dată și-ncă o dată ora • în sarea înserată a singurătății – cînd noaptea ninge deodată aidoma cu o o manta de bazalt • oh! străbat lent această grădină letală – ude flori de umbră mă digeră insidios cu parfumul • sînt plin de o delicioasă ură prin care înot – și vidul orb e iluminat de viteza imposibilă a acestor înfinituri turnante – asemeni unor resorturi stranii străpungînd un univers fantomatic • exilul nu-i atît un eveniment cît un destin – iar copilăria, departe de a fi o sursă tardivă de nostalgie, m-a învățat să descopăr în lame brutale • tot ce mă separa de toți cei pe care eram sortit să-i disprețuiesc • am început să învăț astfel, dureros dar cu o delectare ciudată – că nu puteai fi tu însuși decît despărțit de tot și de toți • de părinți – iubite – prieteni – de orice impostură, legitimă sau nu • de orice pretenție – și la limită – chiar de propria ta solitudine • am găsit atunci un albastru în acostare – și-o tăcere respirabilă în cel mai detestabil deșert • da, în fine, o tăcere respirabilă... •

0 • 0 •

(11)nimeni nu pleacă – sau, mai degrabă, nimeni pleacă mereu •
mă încarc cu oglinzi – cu aerul mincinos al ferestrelor • din
aerostatul privirii îmi supraveghez timpul pierdut – irespirabil,
ca tot ce nu mai există decît la trecut • timpul irosit, inutilizabil
– și doar astfel, poate, paradisiac • fragilitatea aceasta lîngă care
sufăr • lîngă care abcesul existenței mele se preschimbă
irezistibil în rădăcină • da, abcesul pepit... • prin ea îmi risipesc
înălțimile în fragmente uitate de zâmbete inocente – și mă
nisipesc – și mă vînat și vînt • și mă mir de mirajele insomniei
oglinďă – în gheața căreia mă ascundeam ca să mă țin minte • și
ultima ură insuportabilă ce se agață de mine – măsurîndu-mi
fantastica oroare ce-mi bîntuie eul precum fantoma unui tren
blindat • și sufletul meu mai bizar decît un pact cu diavolul – cu
tot sîngele semnăturii-n suspensie • da, cînd închisoarea din care
nu sînt în stare să evadez – nu e decît propria mea depresiune •
închisoarea invizibilă – cu toate zidurile evaporate – cu toate
gratiile în afara albastrului meu de melancolie • cu toți
prizonierii contaminați de incurabila nostalgie a dispariției • de
infinitul co-vid • scolopendra deșerturilor cerne silabe de sticlă
și-argint • oh! ea, oarba pustiurilor, ascultă cu ochii larg închiși
șoaptele letale ale depărtărilor • foșnetul fără frunzișuri al
copacilor morții • sau așteptarea grea – ce lasă să cadă din ceruri
perdele tenebroase de ziduri • da, așteptarea ce ne separă și ne
golește • ne scindează – făcîndu-ne să căutăm disperați
promisiunea abia șoptită a ferestrelor • și să ascultăm parcă orbi
– pașii venind dinspre invizibile oglinzi •

0 • 0 •

(12)strada se-ntinde rece ca un cadavru prăbușit în crepuscul • strada lunecă străină și verde ca un cadavru de linoleum • și frustrarea din care nu vei putea niciodată să evadezi – nici măcar mort • frustrarea cu ecouri și numere • unde ești vizitat precum o cameră mobilată de obsesiile cu sînge de-oglinzi • căutam epiderma subtilă – tărîmul rar unde ai întotdeauna dreptate • în chip absolut, numim acest tărîm minimal *singurătate* • ea ce e aerul cel mai pur pe care poți să-l respiri • pămîntul unde nu ești niciodată străin – unde găsești lesne zîmbetul gata să-ți slujească de vehicul în toate situațiile • iubita fidelă – prietenul cel mai loial • singurătatea este deci esența non-contradictorie a posesiei • a acelei posesii implicite fără de care sufletul însuși nu poate exista – și poate nici măcar spiritul • plutind cu viteza avisului prin acest tărîm respirabil îmi adușmecam dezagregat de extaz libertatea • mă întîmplam între păianjeni și fulgi – între gloanțe fantomă și superbe eșecuri monoschizofrene – precum un tâlhar rătăcitor pe planetă ce-ar fi descoperit prin absurd polul sud • “colilie melancolie, tu, geografie a labirinturilor mele – pentru care haosul nu-i decît un artefact al neantului – un artefact bizar cu care neantul se joacă • iar hazardul o pubelă unde infinitul își aruncă evenimentele de prisos • căci iată: ratarea nu-i altceva decît o funcție topologică – a celui ce în lume nu are loc – și mai ales a celui ce nu are loc pentru lume • am trăit printre înșii-insecte – incapabili să gîndească altfel decît cu logica paraziților • incapabili să trăiască altceva decît o lașitate de morți ce nu-ndrăznesc să-și traverseze neajutați styxul • e inutil să corectezi ceea ce nu poți decît să zîmbești – ceea ce nu poți decît dezamăgit să contempli” • devenim *nimicul lumii* cînd debordăm, în fine rectificați, de reificare victorioasă • sîntem *nimeni* cînd descoperim extazul de a fi în permanență fabricați și zdrobiți • produși pentru a fi nimiciți – ori, mai rău, utilizați doar • cînd zorii nu ne mai întîlnesc și toate privirile ne uită • cînd nu mai lăsăm nici o umbră sub seninul fără regret • da, cînd

nici un martor nu mai poate pronunța numele orb pe care poate
vreodat l-am purtat •

0 • 0 •

(13)te-ai întors, tu, război exilat – cu lacrimi rupte-n toate oasele
țipetelor • te-ai întors, tu, precum o piele jupuită întinsă pe
disperarea tărimurilor • cu plînsul acela groaznic ce divorțează
de ochi – cu urletul acela-n suspensie ce-mi întoarce buzele spre
un întuneric bizar • îmi apar deodată precum o scripire
ectoplasmică – ținînd în mîini tot ce e gheață-n durere • tot ce-i
absurd rătăcitor în tezaur • tot ce e tristețe de piatră în tăcerea
copacilor • da, soarele era un ochi de frig azvîrlit din celălalt
vid • negrul crește încet din tot ce-mi toarnă aisberg în inimă –
din tot ce mă aruncă în străfundul refuzului • din tot ce mă
excluce inutil – din stindard • ea era o voce pierdută între perdele
de trestii – ea era o dezvăluire a flăcării – un labirintic complot
al fantomei însetate de viață • oh! ea era un fir tors din cea mai
adîncă repulsie • eu revin cu singurătatea imposibilă a ferestrei
– cu singurătatea insulară a privirii închise între valuri și gratie •
revin din toate oglinzile sparte – din toate iluziile-n zdrențe • din
toate exasperările execuțiilor prin care-am trecut • din ultimele
cinci secunde ale lumii – cînd eu, față-n față cu-abisul, mă
descopeream ultimul om • oh! poate suflul divin, suflul
spiritului, va șterge precum o fantastică gumă – toată această
insuportabilă lume • poate depresiunile întrebării își vor înceta
devastarea • și voi putea în fine să ies pe poarta a tot ce-mi e pe
vecie străin • da, poate voi înțelege cu-o inefabilă brutalitate –
că tot ce mi-a fost dintotdeauna interzis • nu mă pierdea în
închisorile lumii – ci într-o solitudine la care nimeni – nici un
locuitor al dihotomiei – nu va putea vreodată răzbi •

0 • 0 •

(14)înot prin piatră – îmi port barca sufletului prin valuri de piatră • cine ești tu – cu lacrimile mai grele ca un cadavru • și totuși țîșnind mai rapid decît fluturarea evanescentă a surîsului • cine ești tu – ce refuzi să fii pentru cellalt capcană • tu ce poate crezi că ești doar atît – soldatul vocației tale • un simplu soldat • oh! trăim fără să știm în graaluri concentrice – trupul nostru e cupă sângelui nostru • inima noastră e cupă sinelui nostru • iar sinele – cupă de nemurire neantului de dincolo de noi • da, eul meu ține lumea de margine – eul meu ține lumea de tăiș • mîna mea e melancolia albastră a străinului – ce aruncă tot ce visează că strînge • mîna mea ține cheia tuturor gărilor – adevărul de despărțire al tuturor trenurilor cu călătorii deja respirați • cu zîmbetul meu ascuțit despîc toate secretele lumii • ascunși după ferestrele-mi negre – port martorii tuturor crimelor ce s-au comis pe pămînt • țin între notele nesfîrșite ale bizarului – între degetele mele aprinse • sticla de întuneric din care beau vinul de silabe al diavolului • vinul de frisoane și febră – ce descompune ispitele și sfîrîmă cu vid caleidoscopul iluziei • vinul asemeni cu-o navă – pe care bîndu-l blîndul dumnezeu – vechea coajă a fantomelor • dezvăluit, a murit •

0 • 0 •

(15)nimeni coboară cu labirintu-n oglindă • își pierde-n catacombele caleidoscopului neantul încă larvar • își uită moartea în iarba ofilită de pe colină • descoperă o scorbură de gheață-n străfundurile iernii • o durere zburlită-n alergătorul nebun • despicat de lună e zidul – cenușiul pe care spectrul l-a despărțit • pădure de corzi – unde ți-e labirintul de muzică • gonită din sisteme, metafizica se refugiază în stil – devenind un factor de subminare expresivă – o poetică • apa suride în șerpi – pașii meditează pulberea drumurilor • suferința m-a săpat în pământ – ceața sisifică împinge bolovanii palizi ai vânturilor • am părăsit locurile de acostare ale demenței unde milos delirul mă aruncase • picioarele mele trădate, rănite – mestecă-n pași insondabile pietre • intru cu sfînxul muribund în regatul abject al copiiilor • îmi devor reîntoarcerea cu săpate-n tăcere silabe – evanescența trecutului cu dinții mei morți • îmi umplu aripile cu anamnezele tuturor dispăruților • și mantia mea avisală cu o memorie țesută din exilatele lividități ale nopții • da, sudoarea izgoniților înalță un straniu ospiciu pe înfricoșata lor piele • frigul e un arici – groaza nerecunoscută un aisberg • animalul frustrat continuă să sufere mult timp după ce împlinirea lui nu mai avea nici un sens • ne contemplăm neîncetat fantomele de durere • și cheagul de neant unde necunoscută ni s-a oprit nebunia ne dezvăluie-n oroarea de ceilalți o parte din sinele cu urma pierdută • îmi hăituiesc vocea prin labirintul ariadnelor • îmi descopăr foamea fulgerătoare de vid prin dans și prin țipăt • albul debarcă-n obsesie – rîde-n hohote biserica cu țarmurile sacrului sparte • cu zidurile parcă vidate de luna botezului • timpul existenței se îngustează de sete – sugativa devine angoasă • astfel nimeni își acoperă așteptarea cu o scoarță de lacrimi – își îngroapă inima coaptă ca pe un mister în oglinzi • nu primisem încă lovitura graalului – nu murisem cu pumnalul spiritului înfipt în neant •

(16)străbat împădurit var de mesteceni – precum o împușcătură murind pe potecile-i palide • îmi smulg cu furie privirile din tăcere și ochi – le smulg odată cu tot ce mă mai separă de-un nimic jupuit • oh! tot albastrul oceanului îmi urcă pe față – tot albastrul oceanului îmi curge pe împlinare și mască • tot albastrul lumii mă încercuiește cu atîta transparență strălucitoare – că melancolia mi se preschimbă într-un nesfîrșit ochi orb • istovită-i durerea insutenabilă a zilelor – istovită-i așteptarea nemîngîiată a copacilor nopții • sufletul mi s-a uscat în fișii – valul își fărîmă lumina în spumă • faunul înecat în amurg întîrzie-n racla-i de lacrimă • deschid soarele ca pe o poartă a cerului înclinat înainte-mi • răzbunarea veninului vechi mă paralizează – traversîndu-mi vinele vieților • poate pentru că refuz să-mi angajez voința în miraj • oglinzile multiplicare ale femeii mă urmăresc ca un labirintic blestem • nu mai găsesc nimic în afară de fărîmă și fiară – numai abcesul insuportabil al plînsului • numai orologiul mut al cangrenei cu orele lui de carne înnegrită • sau straniile cearcăne fluviale sub ploile argintii ale nopții • străzile s-au născut spînzurate-n albastru • uneori mă urc într-o nacelă a viselor – și uit că sînt – și uit că unde • da, uit în putregai și tristețe tot inutilul meu de copil • da îl stoarce pe nu – zîmbetul meu stoarce din mine un styx nesfîrșit de lacrimă neagră • stelele mi se sparg fantomatice-n jur • singur – singur – la vacuitate cu singur • singur, pînă departe, înconjurat de martorii-mi stinși •

0 • 0 •

(17)sînt mai asediat de tot ce mi se substituie decît o ecuație algebrică • asfaltul mi-e doar pretext de așteptare – labirintul, farsa însîngerată a unui bec • mor în oglinzile singurătății cu ochii lipiți de fereastra nostalgică unde cu nimeni însetez • încetez cu un soi de repulsie să mai țin în mînă cuvintele – să mai vorbesc lucrurile ce mă camuflau • aripile mele secrete mă dor cînd respir – fruntea îmi arde de nașteri de ochi • noaptea mi se rostogolește prin șerpilor culoarelor • astăzi stelele m-au înveșmîntat în nimic • durerea mea dansează pe pietrele negre – pielea mi se jupoaie de tăcere și timp • femeia în care m-am rătăcit e un poliedru de plastilină în stare să-mi replăsmuiască și moartea cu multele-i chipuri • cîte silabe-n acest soare – în aceste palme torturate de vîz • lampa pe care-o voiam aprinsă m-a deșurubat • sînt prizonierul orb al gândacilor de aur • nemurirea mi se fărîmă între insomnie și somn • asasini mă aruncă sub roțile camioanelor de întuneric • colinele-mi sună de verde și vînt • mușchiul pufos și negru mi-e tăcere în jur – zborul misterios mă respiră • și cortina lui nicăieri ca o noapte șamanică • surzenia îmi crește-n auz o copită uriașă – coame de vînturi solare se umflă prin stepele vidului • gîtul mi-e albastru de disperare măcinată – negru de frustrarea fără răspuns • nimeni cu motorul sumbru în suflet – cu benzina deznădejzii în motor • cristal mereu străin navighează gînditorul pe styx • și cu întunericul străbate misterul magneților • mută urcă cerneala obscură spre cuvintele ce plutesc prin oceane de imagini • ele sînt peștii înaripați de silabe – cu înțelesul între insomnie și somn • căutînd treziri de vise cînd firele nopții-s toarse din neștiute pierdute • căci depărtările nu-s numai privirile voastre topite – ci clipele inefabilului invincibil în plus • ale poetului ce trăiește cu rănile larg deschise •

0 • 0 •

(18)barcă de zâmbet și țipăt – când inutilul repetă absurdul iar pașii dilatează pulberea drumului • da, când copacii își înfig singurătatea în iarnă – ori copacul dinăuntru crește mereu dincolo din rădăcinile capului • da, când mă soarbe dincolo de-avis și de vid • și scoarța lacrimilor ce-mi jupoaie obrajii – așteptarea ce mă secătuieste – mă gonește din toate închisorile trupului • din tot ce mai era sau nu mai era al meu – spart sau închis • poate că-n zarea sensului mai putem vorbi încă de mit • de inima care ne izbucnește prin ochi – imensă, dincolo de abjectul albastru • sau dincoace de sufletul căsătorit cu o imagine socială – cu sexul înfășat în convenție • flăcări sterilizate de noapte – foc de posomorît întuneric • port un deșert nemăsurabil în mine – un aionion de vălurite sahare • eu cu eul precum o halebardă sculptată în blocul zborului unic • sau, din nou, ca o lanternă rătăcită în labirintul unui tezaur – încărunțită pădure de-oglinzi adâncite una într-alta • da, asemeni unei suferințe cu ferestre de fum – cu singurătate de foc • cu un zîmbet de durere explodînd în abjectul albastru • ori, iarăși, precum o așteptare mereu mai silabisit jupuită – căci ce altceva decît o jupuire indefinită e așteptarea • timpul meu își devoră sălbăticia de purpură • și zilele – nopțile – cu clinchetul lor depărtat de xilofon al remușcării • siluetele acelor femei de paloare ce se înalță prin depresiunea infinită a lunii – precum niște lumînări funerare • nu, lumînările funerare ale niciunui mort – doar ale unor racle de lacrimi absolut goale • cristalul infantil o plînge demonic pe țarm de damnare • pe ea, păpușa fantomă a imposturii infernului • în fine, ușa cu clanța enigmatică pe care să pot pătrunde subit în neantul care mi se deschide • fragmentul spectral ce mă ține de mînă – pe mine și somnul meu de metamorfoză • când cele mai inefabile oarbe cad ofilite din venire neașteptată de toamnă • zerourile cu ziduri inexprimabile • și magia puerilă – parfumul fărîmicios al mirajului • așteptarea silabisită de epiderma damnată a iubirii – precum o aripă jupuită în înălțimi de-o letală

levitație • desigur, coroana cu aurul uscat de amurg • clinchetul
lontan al minutelor căzute – când moartea se îneacă într-un lac
de cristal • ori poate când un diavol fragil își cîntă disperarea la
flautul efemerului • când, mai ales, totul e un fel de metaforă –
în care lent mă sufoc • precum niște pocaluri demente ochii
orbului se umplu cu vinul halucinațiilor • și eu – da, încă eu –
ascult cu frustrările mele deschise segmentul întunecat al cărui
ce – al cărui cum • nebănuit – neștiut – segmentul întunecat •

0 • 0 •

(19)infinit de delicată-i damnarea • insuportabila colecție de spumă pe care-n veci n-o voi putea cheltui • și lucrurile pe care le îmbrățișez odată cu nebunia – lucrurile ce *sînt* nebunia pe care-o țin de mîner • ce mă țin de irosită ființă • căci e în reificarea violentă a nebuniei un element de viol – o sciziune anguloasă care sfișie realul fără să destrame mirajul • da, nebunia e un fel de oboseală de a fi normal – o oboseală de a fi • descoperirea ciudată pe care-o faci cînd iei în mînă un metru ca să-ți măsoari oroarea – ca să-ți măsoari disperarea • într-o noapte, pistolul meu de melancolie mi-a povestit: • “închisoarea voastră se va sparge ca o jucărie defectă • veți domni peste un penitenciar cu catargele rupte – într-un ospiciu cu ancora înlocuită cu-o cîrmă • da, mai ales cu-o cîrmă de crimă – o crimă la plural • unde timonierul vă va conduce precum o maimuță balansată într-un hamac de liane • atunci purpuriul o să se verse în noapte – iar din gurile voastre depresiv de închise nu vor mai ieși decît fantome de voci • fantome de silabe decolorate • marea o să vă bea ironică setea – și orele vor cădea aidoma unor pești din boturile orologiilor • un bătrîn o să-și îngroape un picior și un ochi centenar la rădăcina stejarului • o migrenă de aur se ascunde în verde – o pădure îmi va crește cu coroane de haos din creier • o pasăre de foc va dormi-n cuib de insomnie – și-un zbor solitar o să imagineze o inimă • o bucată de fier își va ascunde roșul în liniște – și lîngă rîu femeia-și va dezvălui labirintul • impostorul însămîntează sterilul cu-albastrul lui fără sens • caută o fereastră cu delirul repovestit • căci delirul sparge silabe cu care a înviere murim • razele ne trag pilozitatea luminii din ochi • beau deodată camera roșie dintr-un pahar spart • cînd albul mi-așteaptă lîngă val miracolul vag • caleidoscopul e un labirint de culori – și nimeni încearcă în van să priceapă oglinda • tavanul mă închide încet în cutie – cutii sînt toate camerele unde credeam c-am trăit • tot ce e rotund revine pînă la urmă ca un fel de destin – și-odată cu el noi cei ce n-am plecat

niciodată • noi, ce-am pierdut pragul și ușa în fantasmele
pașilor • ... și tu, secret de-argint al sălciilor – la umbra cărora,
cu rușine am murit” •

0 • 0 •

(20)lacrimile mele sînt cuțite negre – căci îmi făuresc plînsul numai din lamele cele mai dure ce în mine au murit • invit la masa mea de titan solitudinii ilustre – demoni polari despărțiți prin vecii de tînguitoarea căldură • cu zîmbetul ignorat de lumină – și cu ochii, gloanțe de gheață ce nu pot privi decît cu inscrutabila moarte • insomniile lor eterne se înveșmîntează în vid – necuprins și lontan • iar pașii lor sînt ostenite morminte ale sfioasei orori • în fața lor magia cade în țandări ori se dizolvă – fără strop le e insondabila sete • și gîtul plin de otravă – întunerice de invincibil venin • metamorfozele așteptării captive-n pustiuri • ca și atenția surîzătoare cu care sufletul își ascultă-n ascuns putrezirea • toate se prăbușesc în infimul avisa al fărîmelor • închipuind monstrul frumos cu sărutul inform • spiritul contrafăcut ce se înalță multiplicîndu-și prin aionioni de suferință impostura • și celălalt – cu silabele paralizate pe buze • celălalt cu drogurile lui de lume imondă • respirîndu-și anevoie tristețea de jeg • cu trunchiul lui devorat de alba – avisala lui lepră • prea rătăcit în labirintul divinului pentru a-și mai putea imagina nebunia celui ce ne visează • prea pierdut ca să-și mai imagineze străfundul • abrutizat de tortura unor congelări impasibile • niciodată – nimic imposibil • căci pentru mine-s țipetele omnipotenței absurde – ale captivității pentru care nu există obstacol, gratie sau poartă • sînge de fum și un geamăt îmbrobonat risipit în prea bizar întunerice • da, nimeni nu e mai singuratic decît minele meu căsătorit cu tăcerea • tăcerea din care asfixia mea parcă înaripată nu poate ieși • tărîmul deasupra căruia durerea nu poate zbura • ospiciul gol cu demența lui înrobite • și fișiile spectrale ale unor vecii precum niște vicii inconsistente • chinuitoare mătase – mîngîierea ta poate m-ar tortura • înțelegerea – cu ființa scobită a începutului nu mai are nici coajă • zîmbetul nu-i decît evanescența încetinită într-un soi de-amintire a nostalgiei ce-a fost • da, enigma unei nostalgii scobite între început și neant • sau poate doar văduvul tenebros

acoperit cu toate hieroglifele doliului • ... copil – ciudata mea
androgenie – amnezia mea pufoasă de-avis... •

0 • 0 •

(21)călătorii prin uitarea ce nu ne uită • adânc e avisul în rădăcinile fluide ale arborilor – și noapte e șoapta • fiecă silabă-i un testament – greu se-nclină aerul înrămurit de parfumuri de muzică • văruiute singurătăți sub ninsori selenare – preoglanda de început încrețindu-se • și ploaia neagră de pe nisipurile albe – straniu se întinde cărunțul prin magie și liră • depresiunea cîntă cu fluvii de lună – și buzele-i triste ne plăsmuiesc în palori viziunile • trăind, mi-am lăsat sfișiate în urmă bucățile netrăite ale vieții – îmi mai rămîne din ele doar scheletul de litere • ciudată roată de șoapte – și stele – și profeții inutile cari se-mplinesc • la sfîrșit, doar moartea ne scoate din ziua absurdă – din această dimineață abjectă a tuturor chinurilor • cum îți poți oare visa nicăieriul și să-ți întorci cuvîntul în trup • în orice boală se ascute o cruzime atentă • un “demult” își scufundă puful sub trepte incerte • omul nu-i altceva decît vagul suspensiilor... • ferestrele de carne mă conduc prin hidoase grădini – spre fantasme incerte ce-aspiră la suveranitatea banalului • beau dintr-o sticlă plină cu vid otrăvurile *lor* reci • lîngă ele numărul meu se împrăștie • razele se sparg între miraje și străini de zăpadă • și sînge de piatră e melancolicul gînd • sînt prea jupuit de singur – cu pașii ca o piele de așteptare înfășurată în nord • rănile mele-s o flotă lunecînd pe fărîmicioasa amnezie • din carenele corăbiilor bestie de suferință mă beau • și zîmbetul mi-l umplu cu sete • amintirea orașului își urlă bezna în tatuaje de străzi – un fel de șerpi aplatizați de presiunea oceanelor absente • și o bucată de nebunie stoarsă între degete – o fișie de țipăt înfundată căluș în gura unui mut • o gură cu care nici o silabă nu mai poate orbi • prea multe fantome ale vieții indefinite se spînzură la oglindă de ștreangurile roșii • cellalt e numai un pariu cu nimicul – cu guma în mîină • un vis strivit de plumbul infam • cînd te lupți în disperare cu umbra – și încă... • desigur, agoniile cu întîmplarea drogată – hazardurile pretins destinale ce ne taie calea cu stîlpii • ebrietatea fără sens a haosului ce se vomită –

îmbătat de alcoolul sticlos • și bizarele trupuri – cînd uitînd că
nu sîntem de fapt decît niște extratereștri de bachelită ne
sufocăm respirînd • ne sufocăm respirînd aerul ăsta cu oxigen de
ipocrizie și crimă • aerul ăsta mîrșav •

0 • 0 •

(22)și iarăși îmi curge pe-obraji rană de lacrimi – scoarța nemîngîiată a durerii căror copaci • zîmbetul îmi sfișie chipul – peștele singurătății înoată-n străin • și tu, floare exilată a morții – cînd ploaia de-amurg, violetă, îmi acoperă ochii ca un foc fumegînd • căruntețe răsfoită e cartea bîjbiind printre vechile litere – ochiul orb e tot ce-i mai rămîne ciclopului cu insula ruinată • copilului naufragiat prin amnezică naștere • sau acvila precum o gaură neagră ce bea lumină și sori • poate inelul de aur al cerului mereu celălalt – cu certitudini de abur și dubii de stele • regele a tot ce-a fost uitat – semn de întrebare – fantă-n neant • și țărnul gîndului spart pescuit de pescarul nebun • ori trestia precum un sertar al misterelor • mutra brutală a privirii decapitate • criminalul ce nu-și mai găsește drumul prin aerul sugrumat • dialectele penibile ale divorțurilor din tribunalul plin de cadavre • turmele de zdrențe și vînt ale mizeriei – străzile înnegrite – îngustate de întunecații bețivi ce cerșesc un sărut • poate fulgul unei neprihăniri întîmplătoare – poate telegrama unei uri ce și-a greșit destinația • poate masca unui îndrăgostit dintre flaute verzi – masca unui înecat pe care nimeni nu-l recunoaște • orgasmul decrepit ce devoră o tinerețe în eternitate străină • nici o milă pentru prostituata puberă cu chibriturile-i stinse • nici o lumină pentru vitrina crăpată cu mărfuri de sânge • o bucată de carton vopsit strident cu fișii de bancnote lipite pentru directorul drogat al ospiciului • un revolver pentru criticul literar ce-și repetă sinuciderea la sfîrșitul stagiunii teatrale • altu-s mereu și totuși nimic nu ating • gheața mea povestește origini de piatră – o barcă mi-e inima prin care curg neîncetat toate rîurile • îmi urmăream umbra prin oglinzile-i stranii – prin zeroul fără imagini al nici unei lumi definite • mă visam uneori sufocat de închisori – pentru că numai în ele puteam descoperi, oricît de absurde, evadările • pentru că doar închizîndu-mă-n lume puteam apocaliptic s-o abolesc • și din nou nimeni – exclusivul navigator al naufragiilor • și din nou, nimicul implacabil – omul

fără umbră și fără destin • da, predestinatul om fără calități și
fără destin •

0 • 0 •

(23)barca cicatrizată a silabei pe apa din ruine lichide • poate-o memorie malefică – elfică a mitului • poate-un proiect cu explozii secrete adormit în sufletul tînărului • un vrăjitor s-a ascuns într-o cheie cu pecetea intactă – o cheie din care nu mai poate ieși • îngerul lui nimeni s-a lăsat ispitit să pătrundă într-o capcană-oglină ce l-a condamnat la imagine • iar tu stai lipit de treapta aceea misterioasă ce plutește în vid • treapta nici unei scări – de la care nici o urcare nu mai este posibilă • nici măcar eliberarea prin moarte • zeul e bisturiul unei torturi solitare – extratereștrii, cel mult, viitorul cenușiu pe care ni-l pregătim • plictiseala de linoleum și bachelită • zori spărți de stele peste colina de aramă purtată de-ocean • vreau să-mi găsesc infinitul ce se înalță și uită – liber de meschinăria înjositoare a iertării • absența mea surîde în camera devorată de ferestrele așteptării • ce diferită-i singurătatea unde te-nchizi de singurătatea care te sfîșie • plutirea îmbătată de inocență – de lașitatea ce te-a abandonat între două agonii • indiferența aproape înțelegătoare a umerilor cu zborurile definitiv amputate – de aripile acelea aruncate pe țărnamă precum giulgiul de alge al unor pești morți • pleoapa de plumb se scufundă letargică ca un glonț înecat • și laptele roșu al inimii încarcerate în saturnian întuneric – inima de negru și frig • e ciudată această durere parcă nostalgică – de rătăcirea căreia nu mă pot libera • obstinația aceasta de a căuta o privire chiar și în cuie • stingerea mai absurdă decît un sărut • foamea bizarului ce s-ar mulțumi și c-un sandwich de fier • poate un prag – dar smuls din orice ușă • poate-o intrare cu golul tîrîndu-se-n praf • cît de ipotetică îți va apare de altfel orice traiectorie parcursă parcă în vis • orice amintire atît de indistinctă de-o eventuală fantasmă • toate aste paradisuri artificiale ale melancoliei elastice unde te poți ține numai de întuneric • sau acel prieten al hazardurilor – pe care poate l-ai întîlnit – ori nu – într-o seară pe cînd zăboveai la fereastră cu

singur • acel prieten care poate-a murit înainte – mult înainte
de a se fi născut • da, acel prieten – neant bănuir ori nimeni –
ori poate totuși neant •

0 • 0 •

(24)stranii testicule sînt ochii • cînd ejaculările privirii ne scufundă-n orgasm de viziuni • și toată această carne a ideii aruncată de un cer absurd pe asfalt • pe trotuarele insuportabile ale lucrurilor • și anxietatea silabelor ca niște nervi cu toată îngustimea în frunze • da, eu, ce nu aștept pe nimeni – și totuși mă găsesc pe mine însumi fără întrerupere • la ce bun un miraj ce încearcă să treacă drept încă o realitate abjectă • cîte întîmplări or să-mi mai încuie zarea în clipa pe care refuz s-o trăiesc • cîte plecări or să-mi refuze moartea, cu clanța ei de neant lustruit • și seara năruită de cutremur unde pașii mei se fărîmă de-a lungul pistei pierdute a avisului • cînd numai în om și prin om se realizează paradoxul vidului fisurat • clipele vechi se preschimbă în pleoape fără s-ascundă încă enigma vreunui ochi • stîlpii de sare înnegresc lacrimile cerului – ori mlaștinile amurgului cu coșmarurile lor înnodate • el, dublul meu, construiește corăbii hărăzite doar îmbrățișărilor scufundării • naufragiul lui gelos nu mă va părăsi însă – obligîndu-mă să-mi traversez precum un somnambul suferințele arahneene • da, orgasmurile obsesive ale celorlalți – ce mă ostracizează în celula unui destin străin • condamnîndu-mă să re trăiesc absurdul trecut • da, orgasmurile obsesive ale celorlalți – ale cămătarilor cărora le sînt cu respirația dator – ei ce sînt pereții care-mi blochează viața și libertatea • lovesc cu pulsul meu veșnic în perversități de disperare și piatră • de disperare de piatră... • oare nu-mi voi trăi adevărul decît numai prin răni... • oare numai cu sângele sufletului voi plăti mereu fiecare centimetru de viață • fiecă centimetru al deșertului prin care, însoțit de angoasă, călătoresc • micronii de sufocare ce-mi seacă inima cu o impasibilitate de ștreang • voi dormi pe albastrul rece al străzilor precum un cadavru pe care singurătatea mea l-a uitat • un cadavru căzut din frigul de gheață al infernului-aisberg • acolo unde pînă și zîmbetul nu-mi e decît cicatrizat exil •

0 • 0 •

(25)zăpadă de roșu și negru a tuturor amintirilor • și fierul erecției cu care rup în pîlpîirile pietrei elastic de peșteră • sau străinul cu moartea metalică – învinețit între cuțit și altar • somnul, poate, al schimbărilor magice – precum reziduul unui ultim pariu • mîinile ochilor culeg scăldate de zâmbet silabele razelor • ori perplexitatea fulgurantă a unui insuficient eroism • cartea pe care-am pierdut-o-n oglindă cine mi-o va reda • frîntura de basm frustrat al copilăriei • e un nor inutil în regret – o speranță-n sprînceana sumbră • nimeni n-o să te restituie – fereastră solitară a lui nimeni • divinitatea, în fond, e unitatea de măsură a absenței • abisul e patria cuvintelor paralizate pe care buzele veciei amorțite nu le mai pot ridica • fisura e prea aproape de flacăra cînd peste imposibilul lumii îmi arunc transparența • coborîrea întunecată a sufletului e tot drumul acesta abia melancolic – pe care nu-l pot mânca • labirinturile rîd ca un spectacol de teatru din care nu evadează decît marionetele • și navigația mereu aproximativă a ospiciilor prin albul dement – cu sexul absurd inversat • el, motorul suprarrealist al revoltei • acum, cînd fruntea lunii se apleacă prin zidurile casei cu adăpostul fugit • cînd un nimb de chei isterice închipuie imposibile buchete • iar eu, mai filosof decît diogene – închid în pubelă libertatea pe care nici un dictator nu mi-o poate lua •

0 • 0 •

(26)arunc cu pietre-n disperarea mea de parc-aș lapida o nevastă necredincioasă • sperma electrică-și recuperează prin labirinturi spasmodice luna • spartă de spectre – femeia-i o urnă pecetluind între cioburi umbre impure • o fantomă a trotuarelor care se aruncă în noapte cu disperarea ultimului suflu ce se îneacă • și-acum pumnalul – cu toate treptele agoniei coborînd nesfîrșită demență • un vortex de vid sugrumîndu-și în cercuri țipătul precum un gheizer de buze • și firul roșu al moartei pierdut prin ulicioare de cenușă și somn – el, ultima dîră a speranței ce se evaporă din cutia violată a pandorei • da, saltimbancul atîrnă de catargul corăbiei – el, pînza umflată de impostură a ospiciilor • sau basmele pornografice din toamna cu zîne a metalelor – a fantasmelor somptuos ofilite • a fantasticului avisal – jupuind cu degete atente dimineata silabelor • sau testiculele magice ale descîntecelor cu nodurile gordiene ale căilor blestemate de rătăcire • altele-s culoarele – altele-s culorile ce mereu alte labirinturi au gîndit • căci poetul dezvăluie secretele – somnolează misterele – îmbrățișează cu abis adevărul care-l învață să ningă • el, avisul de deasupra tuturor recunoașterilor • el, ce începe cu alb – trece prin galben, albastru inversat și prin roșu – ca să încheie în negru • pierzînd în ocean înverzirile limbii • pline de vizionare priviri sînt cupele pleoapei • cupele pleoapelor mele – mie, căruia o imensă îmbrățișare vidă mi-a deschis aripile • puah! dezgustul preschimbă gura într-o inimă plină de neant • foamea nonsensului cu toate închipuirile-n pulbere – m-a învățat să distrug ceea ce voiam să creez • să sfărîm carapace de cuvinte și lucruri pentru a bea seve noi • și s-arunc în neant începuturile – pentru a putea cu evanescența infiniturile să le vorbesc •

0 • 0 •

(27) argint gelos în ierburile negre – sub violentul amurg închegat • și literele de tăcere citite de păsări – și iodul fantomei de pe rana pe care nu știu s-o mai descifrez • ea înaintează prin întâmplarea albastră – cu mâinile destrămate în resturi de flori • cu ochii înșurubați în obsesia luminii absente • ce mai puteam să scriu în întunericul unde cerneala frunții mele s-a scurs • în labirintul încins ca un cuptor al zborurilor imposibile • paloarea pîlpîie chemîndu-mă din flacăra frigului – chemîndu-mi genunchii cu ceața tocitelor trepte • spre agonia verde a colinelor pubiene pe care, parcă plutind – mă rostogolesc • și zăpada adâncă și moale unde erecția mi se înfige aproape pierzîndu-se – aproape rătăcindu-se cu moarte • și orașele acelea pustii unde-mi cad disecate – bucată cu bucată – toate absurditățile corpului • toate acele lașități enigmatice pe care n-am izbutit să le dezleg • copacii înnodeați în tăcere sub vid • setea aceea lontană a incolorului fără buze • ce mă lasă singur – incoruptibil – și bestial • sinucigaș fără țărîm – contemplînd aproape nostalgic insomnia drumurilor lăsate în urmă • da, gura cusută a invidiei – cupa ei cu setea zidită • sau vînătorul cu singurătatea lui fără cer – fără umbră de lume – cu vînătoarea furată • cînd înțelegi deodată că nimeni nu va mai veni vreodată la cină – ce altceva-ți mai rămîne de făcut decît s-arunci cu toată gheața frigiderului în ferestre • s-arunci cu telefonul în tăcere și cu imposibilitatea imaginii în toate ecranele • condamnat la simbolurile libertății pe care nu vei putea s-o înțelegi •

0 • 0 •

(28)străpunse-s geamurile privirii – zidurile multiple ale frunții • zburînd, nocturnul e labirint • grinzi nebuloase de fum – peșteri de absurd și de mort • cheia aceea asemeni unui fulger letal – pentru albastrul cu ușă • lampa sparge în mine amintirea unui fruct oprit • orele-mi despart trupul ca pe-un orologiu – de frustrări și dureri • mi-am plimbat lacrimile prin toate templele și tenebrele sângelui – prin oglinzile acelea sinuoase unde de-atîtea ori am murit • acolo unde artificierii mirajelor pregătesc caleidoscopurile letale ale liniștii • pictori bizari cu tablouri de sinucidere • și styxul rece pe care valsez – frigul negru în X • poate un fel de școală a substituțiilor unde îmi iau mereu locul – sînt celălalt prin care dezamăgirea mea a venit • monstrul punctelor cardinale cu miezul în fereastra de voluptate • precum un claxon trimis în misiune • iarna înclină luna-n neant • melancolie căruntă – tu, salcie de nea • halucinațiile silabelor – amețitoare amenințări inutile • paradisul de prisos – da, și poate chiar și infernul meu inutil – nu-s decît scrierea năpîrlită a unui zîmbet vidat de timp • mâini subțiate de-argint pe sâni smeriți • haosul – dezordinea absolută – nu poate fi decît aberația perfectă – lumina inefabilă-n care tu, hidosule, nu vei putea-n veci să te recunoști • solitudinea aceea de diamant pe care-o înălțăm din toate singurătățile nimicite • cristalinul labirintic al limacșilor căutîndu-și salvarea în crini • omida, precum o noapte de flutur zămislită de nor • înțelepciunea ocultă a melcului înșomnindu-se-n broască țestoasă • lontanul notelor frisează-n agonii de adio • și tu – ciudată stea rănită dintre albastru și naștere • citesc ca pe-o întrebare fără răspuns cercul galben – eu, muribundul fără oglinzi – mereu cu o zebă mai tînăr • poate cadavrul unui infern sugrumat • poate sufletul poetului trădat – vîndut mereu – cumpărat mereu de-un ospiciu • poate caduceul pe care ținîndu-l învâț să m-aștept • scriu încet ce-a fost de parc-aș aluneca pe mine însumi • și iarăși, pe urletul meu eviscerat – repovestit de infern • noaptea sîngerează în labirinturile zilei – zîmbetu-mi cu

moartea valsează • și iernile nisipului – săniile tot mai lungi ale
disperării fără sfârșit • ... da, trupul înlăcrimat prin care mă
văd... •

0 • 0 •

(29)noaptea, un film cu vine morbide • sau setea onirică traversată de-un delir d'insomnie • grilajul ros de solitudine – parcă rătăcit în preerie • poate copacul cu durerea carbonizată – trotuarele jupuite de așteptare de sub fereastra de sânge • nu pot iubi decît absurdul meu devastat – claxoanele împușcate ale îngerilor • transpirația neagră a lașității pe care-o devor – gratiile cu care suferința mea s-a născut – ca niște șine ce se aruncă mereu în abis • și mirajele toxice prin care fumul meu mă destramă • da, trandafirul fabulos asediat de ocean – insula lui avisală ce mă preschimbă-n parfum • vitrinele cu fețele sparte ale manifestanților – băncile executate de revoluție • sau capetele tăiate ale hipermiliardarilor cu care joc fotbal pe-un bulevard cu nume oniric • și sediul securității unde a venit în vizită o ciupercă atomică • ori paharul acela de vin băut de palma căscată spre cel mai straniu destin • străduțele ce se prostituau cînd cu ochii de sticlă le plăteam numai cu lacrimi • eroul se spînzură sub nămeți de uitare – straniu clovn cu sinuciderea amnezică • și femeia – singura ei iubire e un lung adulter – unde fără trup – oh! fără trup a putrezit • necredința nemărturisită unde tăcerea ei se îneacă • și tu rîs de scrișnet – sfărîmat venin – fierăstrău ce dement mă despici • creionul care mi se scufundă în carne de parcă melancolia mea mi l-ar bea • sau somnul căscat ca o rugăciune înălțată spre beznă • burghiile țipă aidoma unor labirinturi învîrtite în creier • deodată tu, lună letală – leucemie a palorii astronautilor • fus al așteptărilor – lemnul îmi urcă prin tine pînă cînd trupul întreg mi se va preschimba în sicriu • întunericul e firul luminii ce fără sfîrșire se stinge – poate o barcă de cristal limpezind dispariția – avisînd apariția • moarte mă întrerup – pînă cînd soarele-mi ispitește ospiciul cu fisurate silabe •

0 • 0 •

(30)flacăra verde – dacă un tun de tăcere ți se mai ascunde în întuneric – și de mai cauți încă schjele unor silabe pierdute demult • părăsește muniția inutilă a paginilor – falezele oglinzilor de veghe sterilă • tot acest metal înalt de prea previzibilă cădere • fugi călare pe fiara de pulbere echivocă dintre evanescență și vis • și uită letala cu pulpe albe din templul ce-a fost • uită, mai ales, stelele carnivore din pajiștea violetă a străfundurilor – și idolul de aramă coclită cu privirile lui stranii de mușchi oxidat • da, amintește-ți mai bine că poezia tinde să obțină o aberație perfectă – ea, ce aspiră avisînd doar la scoarța singurătății din pădurile sufletului • cînd disperarea se fărîmă încet pe potecă – cine-și mai amintește de poetul topit între flori – dizolvat în parfum • nectar letal este cîntecul și plină de neant cupa-i divină • foame de piatră și zbor cu aripi de secetă • ospăț de uraniu – și tu, diluviu al acidului sulfuric purtat de-un muson estival • sete sălbatică, plîngi – spargeți ferestrele vînturilor – voi, netezimi ale rîurilor • fie ca animale misterioase ale exilului să digere tot cenușiul din catedrale – și toată sacralitatea arhaică depusă de neștiutele veacuri • stîncile colosale ale memoriei întemnițate în amnezie • și văile cu infernale unde – unde demonii îmbuibați de maleficii zîmbesc •

0 • 0 •

(31)prezent fără timp ca un nebun la fereastră cu exilul în flăcări • și toată această invazie de alb cu butonul aproape senil – când purtându-mi zîmbetele scîlciate precum un străin ultimii lui mocasini – inevitabil dispar • sau poate crocodilul ascuns între lespezi argintate de apă – aidoma unui mort fabulos cu vaginul tuturor nopților în inimă • luna cu care gîndesc cei mai misterioși pelicani – și sprînceană reziduală după care cadavrul meu mă mai poate încă recunoaște • el, ori cel mai bun prieten ce de fapt m-a asasinat • poate sîinii ciudați ai rusalkăi preschimbate în salcie • abisul de înecuri visate – evantaiele ochilor vomitați de păuni • și tot ce n-am să pot să Țes niciodată pentru a învălui moartea zeiței • carcera dispariției unde-i prea absurd să mai plîngi • altarul pe care-aș vrea să plutesc vegheat de singurătatea măslinului • sau cel sortit să rămînă afară ca o gumă a porții • el bate cu degete firave în fractura destinului • și-acest insuportabil extaz de pe care culorile se dezlipesc • culorile – ori poate silabele din ce în ce mai negre • cu un bizar naufragiu în suflet aștept așteptarea – la debarcaderul unde barca pleoapelor mele se leagănă pe încropite priviri • reflectez cu lama pregătită în mîină – precum o oglindă a morții • toate întrebările au o întrerupere pe care-și vînd fără scrupul răspunsul • descuiem un defect – ne împodobim cu o țară ce ne furnizează o paranoie legitimată de alegeri • epuizăm silabele pentru cîteva truisme – de preferință cu banalitatea presată în vreun ierbar • nebunia e un sens rupt – ori poate nebunie spartă-i doar sensul • ochelarii ospiciilor rîd – umbrele se-ntunecă în anotimpul albastru • precum aripi planează pajiștile peste fantomele florii • pămîntul alunecă prin primăvară de negru • strălucirea-i o presimțire – pumnale incolore depovestesc aluviunile vîrstelor • zeul încăpățînat nu ascultă de profețiile omului – hărăzite doar de înțelepciune și moarte • de profețiile omului ce singur – printre fantomele spiritului – poartă în vine

sînge de styx • celălalt e eul meu departe de mine căzut •
unde-am ajuns – cînd descuindu-mi inima uscată – descopăr
camera ce cu tot sângele meu închegat mă așteaptă •

0 • 0 •

(32)cenușă albă risipește luna pe dealuri • spirit și neant ține gândul între sânge și cupă • frunze mute plutesc în amurg – toamnă de lontană ofilire • mă întâlnesc cu umbră multiplicată lângă obstacolele imposibile • vrăjitoarele-mi povestesc zboruri de argint • cu pistolu-n zăpadă îngenunchez lângă bizarul pe care l-am detestat • nici o cheie nu mi-a pierdut silabele în labirintul ospiciului – nici o nebunie din insula mea sinuoasă nu m-a, vreodat', exilat • hieroglifa mi-e arlechinul și sinucidere enigmatică, zâmbetul • îngerul aruncă peste mine avalanșe de umbră • săptămîni fantastice măsurau pînă-n infern treptele somnului • neant redundant – traversam praguri de spirit • și tu, fulger străin – labirint spectral de demență • strîng între amprente fusul premonitor al avisului • moartea mea demult coaptă – cu ce trufie obscură m-aștepți • și pe ce drumuri sfîșiate îmi risipește pericolul pașii • sînt prea fragil pentru ca gratiile lumii să mă poată reține • prea naiv pentru cascada de miraje a capcanelor • însetat, mi-am uitat foamea – înfometat de pustie, am pierdut parcă la ruletă întîmplările setei • bolovanul pe care trebuia să-l împing s-a deschis ca o poartă dincolo de care mă așteptam • eu, hyperboreanul zîmbit de nimeni la însingurată fereastră • stolurile drogurilor mi-au lobotomizat creierul deasupra cărui pluteam • turmele magice ale neînțelegerii mele s-au depus în aluviuni pe aurul visului • verde avisul și profund – misterioase grădinile morții cu parfumurile lor oblice • m-am născut din dispariție neagră • am adormit pe fantome de linoleum – în timp ce dublul meu invizibil descoperea între stele cadavrele rataților cosmici • da, toți acești călugări galactici în jurul cărora nopțile pasc • mă înalț din sângele lor strălucitor și străvechi • din oceanul impregnat de adînc – tulburat de aionioane de înecuri • lontanul mă cheamă din amintire și algă • peștii de insomnie cu dinții de somn mă mușcă necruțător de priviri •

0 • 0 •

(33)și din nou, verdele mării – impregnat de adânc – tulburat de anthropoioane de înecuri • oh! verdele acesta etern pîngărit de fantasmele inomabile ale sângelui • tărîm de nebuloase și abisuri maternelne – pe care cu buze mînjite de moarte – din avisuri 'l-invoc • căci dacă vreau vă devor ca un tigru – dacă vreau, vă dezvirginez ca un zeu • vă culc – culese în aurul sacru al pajiștii precum o aripă de zbor murit • inconsolabil e ultimul turn ce-și înfinge săgeata în țintă de haos • ospiciu de sparte culori e damnatul caleidoscop • ce m-a născut – țipăt al niciunei guri • ascunzîndu-și litera în căile lor contrafăcute – poeții dezvăluie demența destinului încifrată în mit • singurătatea adevărată o aștept – putrezind, parcurg prin pagină puntea spre perlă și suflet • clopot de frunze e gura misterioasă a copacului • clopot de stele e gura absurdă a zeului – cu înșelătoarele ei profeții • și-avortonul destinului – cu placenta-i de sirene incomprehensibil cîntînd • cînd zorii ucid fantomele renegării • căci mai adevărat e cuvîntul al cărui sens e doar carnea lui suferindă – concluzie a disperării mele dintîi – a așteptării mele din urmă • merg pe poteca subțire a singuraticiei morți – povestind legende selenare și basme acvatice • astfel, brumele sângelui și nebuloasele gândului întîlnesc lacrimi contingente de zeu • schilodul albastru sparge originea-n insulă • uitarea articulează-n silabe tăcerea • în vreme ce arhitectul dispare în pulberea impronunțabilă a turnului abolit •

0 • 0 •

(34)imposibilul nu acceptă întrebarea după cum nu suportă răspunsul – altfel, imposibilul nu ar fi imposibil • și totuși imposibilul poate să fie visat – când, evadînd din cochilia de tablă a pubelei își șerpuiește poteca de-amurguri spre irepetabilul soare • dar iată că afli deodată cum că ai pierdut absolut tot – tot ce, asemeni drumului gol, fără pași, n-ai avut niciodată • somnul ce te dormea – ce te zîmbea coborîndu-te – ce se dezvăluia insomnie eternă • sau suferințele care se prăbușesc imposturi – metamorfoze ale căror degete lente • *hélas*, prietenii, iubitele tale, asasinii tăi chiar nu-s decît figuri de carton – speranțele tale, grilajul unui maidan presărat cu iepuri morți și ceasornice albe • tu – o știi acum cu dureroasă precizie – locuiești într-un frigider uriaș situat într-o infectă latrină • jur-împrejur un cimitir de mașini cu caroseria prăfuită și-ncinsă • când vii acasă deschizi frigiderul – și, dacă ți-e foame mănînci ghiață – numai ghiață – ghiață absolută • dacă ți-e sete bei ghiață – numai ghiață – ghiață absolută • ghiață suprarrealistă de lacrimi și sânge – de sudoare și moarte • bei – mănînci – și pricepi că pe cînd țineai înfipite în palmă – ca pe niște cuie – semnele de exclamare – nu erai decît un trist imbecil • ... daaa... imbecilitatea umană nu are limite – e poate singura formă de absolut a primatelor care-și zic oameni... • ce bizari sînt morcovii ce te privesc ca niște nasuri din îndoliata zăpadă • ce absurde-s fantomele acelea cu ochi de cărbune din care parcă țipă o coadă de mătură – ce nu așteaptă decît să dispară • și toată acea mîngîiere a disprețului parazitar cu paloarea-i bolnavă și frustrarea-n fișii • vidul ce mi s-a lipit de suflet fără să mă vindece • zîmbetul mi se rupe în lacrimă pe măsură ce mă-nțeleg • și coborîndu-mă fără trepte mă număr • număr etajele pe care-n cădere viața mea le-a parcurs • număr asasinii pe care i-am lăsat deocamdată în urmă • demonii ce nu mai pot fi decît martorii unor secunde trecute • avalanșele pariului damnat – ori iluzia pe care o mai

numim, nu se știe de ce – “cer” • și celălalt – străinul ce mă
dezgustă • eul pe care l-am părăsit – pe care, vomitînd, l-am
murit •

0 • 0 •

(35)sfinx de tablă – labirint de singurătate – pubelă de linșaj și de moarte • sau nebuna ca o floare cu albul strîmb • mă cunosc – mă recunosc – mă alung – mereu locuit de înstrăinat dezgust • filantropul e un falsificator de bani caritabil • mă legăn într-un hamac de lumină bastardă – pînă cînd uitarea face din mine un lucru pe care l-am cunoscut vag cîndva • cu care am făcut poate liceul – pe cînd eram doi somnambuli cărora profesoarele le făceau periodic cîte o felațiune cu erecția bine notată • plîngeam împreună cu lacrimile ca niște bărci cu motor – lăsîndu-ne-n urmă ochii orbi – țărmurile secătuite de vîz • urcam prin raze de lună varul fantomatic al mestecenilor – sau pipăiam cu palmele moartea îndepărtată – pașii ei străbătuți de destin • știam că de acum nu ne mai putea invada decît lava demenței – pe amîndoi sau numai pe unul căruia celălalt i-ar fi devenit inevitabil oglindă • da, cum după utopia rațiunii și a credinței nu mai poate urma decît utopia visului explodat • nu mințeam ci doar cu posibilitatea însăși a mărturiilor jucam ping-pong sau biliard • carambolajul adevărurilor preschimba albastrul în verde – copulam cu febra coșmarurilor de parc-ar fi fost elena din troia fecundată de faust • ne rătăceam genitalele prin nebuloasele junglelor – sau cu solitudinea noastră de fier ne asasinam reciproc • devoram mîna celui_lalt lucru – eu, lucrul • iar celălalt lucru îmi mesteca umed și surd cu gura lui știrbă – inima • la zenit soarele îngheța de tăcere – buzele se preschimbau deodată în pleoape – iar boturile ne erau pline de razele pe care le beam • ah! cîte viziuni cînd singurătatea s-a căsătorit cu pustiul – și eu te asediez – mă asediez – precum o armată străină • cînd greața mă umple de trecut și de toate mîniile depresiei ce, fără spațiu și timp, m-a pierdut •

0 • 0 •

(36)smulg din sfârîmatul pămînt bucăți de tristețe albastră – albastră mi-e greața prin ceața căreia pierdut rătăcesc • nici măcar disperat – nici măcar cu adevărat singur • eu, ce mă știu acum exact în pragul infernului – eu, ce nu mai am nici măcar dreptul la un păianjen speranță • nici măcar la un scarabeu de avis • totul e deja prea departe pentru a mai fi așteptat – pentru a mai fi aruncat chiar • singurătatea e numai un spectru – sau poate doar un asfalt ce mi se tîrăște sub tălpi • un trotuar pe care amintirile mi se prostituează – schimonosindu-se fără sens • censeamnă oare “modern” – ce mai rămîne “modernității” în afara unei cicatrice îmbătrînite • imensă barbă de-avis poartă profetul – precum o pânză uriașă umflată de glasuri • aspre, înverzite străfunduri din care mă nasc • vai! deslușesc anevoie firele glasurilor – vîntul îmi suflă depărtări pustii în auz • sînt străina acvatică – sufletul meu e de salcie și de-argint muribund • și-n vînt îmi cîntă fluturate-n avisuri – plete de styx – plete de ptyx • amurgul intră-n mine prin prima privire • pajiștea memoriei moarte e acoperită de fluier verzi – e acoperită de chemări îngropate în ceață – cu rădăcinile pierdute în lontan orizont • un absurd fără vîrstă – din miraje în permanență delocalizate • un biliard al insomniilor fără direcție • redundanțele amintirilor sînt pline de-oglinzi – prea multe amintiri – prea multe oglinzi – prea multe labirinturi și nici o fereastră • ești directorul întunericului cît timp descompui povestea-n metafore • străinul descompus de prea multele-i drumuri nu mai poate fi cunoscut • poate e fratele tău – el, străinul – purtat în depărtări putrezite unde pașii agonizează și cîntă • poate e mîna unei surori – prea subțire ca s-o poți apuca • ce te însoțește pe puntea îngustată de angoasă – palidă de nicăieriul ce-l mori •

0 • 0 •

(37)lacrimă uriașă în care intru – eu, clovnul cu plânsul meu mov • pierdut în exilul de piatră – înfășurat în nebuloasa avisului • pariu e șarpele – cu miezul mizei ascuns • celălalt s-a întors în casa cu durerea culeasă – în casa unde zîmbetul meu a fost secerat • solitară scânteie fără răsplată – întrebare veghind fîntîna secătuită • inimă inutilă sub abcesul ninsorilor • paralizat de gheața ferestrei – cine mă va scăpa de hăituirea lui nimeni • și perdeaua roșie precum un himen cu sângele lent • poarta putrezește între așteptare și iarnă – mâna sorbită-n deschis parcă se roagă • parcă mîngîie catifeaua de somn din înverzitul străfund • e prea fierbinte această lumină cu întunericul spart – această strălucire pe care numai bezna albă o poate gîndi • prea simplă această petală precum o paranteză a sufletului • poate în locul pașilor labirintului meu – străzi de hîrtie acoperite cu litere de otravă • în locul meu – eu • mă scufund erodat într-o profunzime verde – mă caută un cadavru de-adînc • nu mi-a mai rămas din cutia speranței nimic – cândva e doar un eșec cu mîlul sec • cuțitul se prefacă că există – că mă omoară – revolverul se prefacă că s-a sinucis • presar lună palidă pe circumvoluțiuni invizibile • cîștig cu racheta de diamant înălțimea ratată de ostracizatul dragon • himera fantastică mă visează ca pe-un saltimbanc cu salturile încuiate în sertarul unui birou • ca pe un cerșetor întemnițat pe viață în pușculiță • preot cu cheia narcisică năpîrlind la oglindă • celălalt mă așteaptă – barcă promulgată de la un amvon de tămîie • scufundat în verdele deja mort – da, traversînd departele cu un tot mai disperat și absurd • vîslesc prin fildeș de clape – și totuși mă trezesc mereu în lumea asta de galben dispreț • zeu condamnat la infern – sisif cu surîsul planînd mult deasupra olimpului • jad straniu al iadului – obsidianul obscur al obsesiei • ce ca pe o fiică își strînge-n brațe nesățios nebunia • el, muribundul cu incest nebulos •

0 • 0 •

(38)verde posomorît – cînd în stînci se încruntă uitate păduri • și poate albul sticlos unde sfărîmat mă aștept • mirosul acesta al literelor cu labirinturile sinuos confesate • și deodată scurtcircuitul în comă precum un mesager radios al ospiciilor • te urăsc cu uitare de sine – femeie cu sîni de avis • sinistre sînt cîntecele vîntului prin sprîncenele pădurilor negre • lupii curg aidoma unor lacrimi de lună – ce letale se răsfrîng în multiplele oglinzi • da, letala lunii se reflectă pe blana lor palidă • și anii neîntrerupți ai închisorilor camuflate în copilărie, adolescență și moarte • cameleoni ai unei captivități otrăvite • spînzurat în albastru din naștere – adăpat cu lapte de sânge precum un vampir inocent • repudiat de orice iubire – exclus din orice loc posibil – și lăsînd sub suflul meu de pustiu un peisaj inevitabil devastat • nicăieri decît doar în acest ținut bombardat – nicicînd decît în acest timp cu clipele parcă spintecate cu barda • zămislit poate dintr-un avort suspendat de-un pariu ca o șansă ironică de damnare • și totuși împlinindu-mi silabele ca pe niște gloanțe ce-mi asasinau bîntuirea • spărgînd toate chipurile prejudecății – toți idolii venerați ai convenției • îmi însămînțam pașii în cadavre topite – și iarăși, letalele lunii se scurg pe iarba cărunță de-argint • lontane sirene călăresc pe lupi selenari • verdele fluieră sub suflul sălbatic al cailor – iar platina lunii urcă prin plutitoarele tălpi • tigrii străini ai vînturilor devoră oameni și zei • orgoliul meu e un pumnal pe care neîncetat îl forjez • lume, unde ți-e inima ca în fine să pot s-o înjunghii • și tu, libertate, învață-mă cu ce colți să te mușc – pentru a-mi agăța etern evadarea de tine •

0 • 0 •

(39)da, tigrii străini ai vînturilor devoră demoni și oameni • hlamidele negre ale nisipurilor flutură sub bolovanii depărtărilor sumbre • sudate de fulgere-s monstroasele diluvii ale cerului – vast este suflul cîmpurilor prizoniere – mai dureroase de exil ca o liră • căci pămîntu-a plecat • mă întorc în fine-n vizuina răni mele debordînd de silabe • o gumă transparentă îmi trece prin suflet – și-mi șterge coșmarurile • sau fantoma pașilor singuratici pe care amintirea doar îi mai lasă • orele tremură peste valuri parcă de iarbă unde timpul s-a dizolvat • clipele mor în stoluri între pagini de oglindă – ele, mesajele lunii ce umplu vîrtejurile • stîlpul solitar al străinului se întunecă de tăcere • inspir fantome și expir zei – iar atmosfera mi-e plină de mituri și legende – și înălțimi • ce hieroglife de aur aş putea să gravez în locul orelor mele • ce frustrări ale inimii mele ar putea să mi-o schimbe, pierzîndu-și veninul • și toți acești trăini de frig care mă locuiesc – toate aceste himere hrănite cu chinină pe care le urlu cînd plîng • ori nebuna cu picioarele groase ce-mi aduce în vis spectre de flori – sceptre ce mă sufocă de groază • toți acești handicapați ai coșmarurilor ce-mi năruie cu absurdul spaimelor lor noaptea și templele • infinita nebunie de ecouri ce se ascunde-n oglinzi • un mort mă ia de mîna și încearcă să mă conducă prin somn • un ou îmi rezumă labirintul unde iarăși și iarăși mă sparg • o frunză mă povestește copacilor – o lacrimă precum un glonț rătăcit mă trădează firelor de iarbă • cuvintele mi-au amorțit între limbă și cerul gurii de parcă toți călătorii din gară subit s-ar fi sinucis • nu mai am nume – iar literele ferestrelor mele și-au pierdut definitiv forma • mă simt fiu – și mă mor mușcînd din pîinea de piatră • îngerul mi-a întins mîna s-o răsfoiesc și să aflu că iadul e jadul lui nimeni • infernul e singurătatea celui ce-și locuiește fără martor abisul • da, camera roșie e focul în care ard fără spectator • așteptarea de fier înroșit unde nu pot muri – nemurirea de unde nu voi putea ieși niciodată •

(40)treptele coborîrii mele curg prin beznele styxului • luna varsă letală paloare pe căruntețea îngîndurată a bărcii • iar lumina spectrală sărută sufletu' ascuns • și aripa de nisip a nopții adormită sub spumă • vastul aproape orb al privirii ostenite – plumbul ochilor frînți sub povară • și steaua de nervi ce-mi pogoară în creier raze de șerpi albi • da, sufletul meu metalic de tristețe s-a preschimbat într-o plajă de-argint inundată de dispariții și spumă • inundată de spumă ca de-o evanescentă tîrzie • îmbrățișat de țarm mi-am plîns privirile cum un lung fluviu orb • orb străbate poetul noaptea adîncă a căruntului – orb, cu ochii plini de silabe, ninsorile albe ale nopții • trei copaci își trădează misterul între sînge, durere și revelație • trei copaci se ascund unul într-altul cu blestem de aur și moarte de regi • marea crește înceată în adînc de pădure – și sub silabele ei în avis mă înec • și tot eu – plîng cu vorbe mute buzele nelămurite ale ochilor • paloarea imensă a poetului se înalță stăruitoare spre lună • cînd voi luneca pe-ultimele lespezi – cînd sufletul meu va sparge coaja celui de pe urmă orizont • cînd – zîmbetul meu se va descoperi simplu neant • oh! pietrele sînt bucăți dintr-o memorie ce s-a uitat • eternitatea e vidă – fără suferința absurdă a efemerului • sufletul îmi curge pe-obraji iar inima îmi este pocal • și totuși – nebunia-mi înalță spre tezaur de toamnă amurguri zburate • ramura invizibilă cu care trasez noi hieroglife în aer • și secerișul străin cu care alerg în van după mine – eu ce mă fug pierzîndu-mă cu fiecă snop • sau poate discul negru prin care luminează m-aprind – cînd scînteia de miere îmi plutește străină peste fețele inimii •

0 • 0 •

(41)încisă-n inutilă aşteptare – mîna prinde numai asfalt • stelele-s stinse pentru depărtările reci • şi din nou o barcă de frunze şopteşte prin greaţă de ceaţă • din nou un deget cu unghia întoarsă spre port – ce parcă şi-ar zgîria acostarea • sau cuvîntul misterios cînd îmi suflă prin harfa amintirilor – o ciudată iarbă cîntătoare-n avis • poate zei săpaţi în ospicii de dalta saxofonului – ori scăpaţi din nebunie prin blues • singurătatea turnului navigînd cu ferestre deschise spre un altfel de cer • şi ochiul imens pe care-l întorc spre frustrările mele cu repetiţie • cad subit pe uşile sparte în alb imobil • buzele frunzelor picură silabe de aur – noaptea cînd se-albăstreşte cerul de şoapte adînci • o lacrimă pe care merg e strada aceasta unde de plîns mă sufoc • palmele ruşinii îmi ard obrajii de lut • mizerabila mea soartă în zdrenţe – pîinea parcă sugrumată – ori apa pe care-o spînzur strîngînd-o-ntre buze • pionezele dorinţelor cu care-mi fixeaz de pereţi absurdul • de ce oare această cheie neagră vă înspăimîntă • să treci din ceaţă şi fum – deodată – în odaia de tihnă a neantului – nu comportă cu siguranţă mai mult trac decît, să zicem, un examen de admitere • comisia de examinare e, în mare, aceeaşi • straniu îmbrăţişează copacii cu ramurile lor negre – vîntul – ce parc-ar vorbi • soarele îmbracă verdele-n tăcere – iar luna letală în giulgiuri • poate nu-mi pot descoperi labirintul decît plimbîndu-mă printr-un păianjen • printr-un pahar cu vin ros de ambiţie • ori eventual circumvoluţiunile ar trebui să mi se reverse din cap ca nişte *dread-locks* • da, abcesul inimii cu care – scufundat în negru – sparg vitrinele idioţilor de pe champs-éllysées • cioburile de noapte cu care-i desfigurez pe cei ce oricum – oricum – n-au nici o figură •

0 • 0 •

(42)mîini sădite în toamna amprentelor – unde labirinturile ne vorbesc • sau tăcerea fulgilor povestind așteptarea iernii unui mort • păduri de flăcări cern basme incandescente – cînd incendiarii visează un bufet biedermeier • mă tem de scînteie ca de tot ce e prag • o rază ne regăsește, revine – letali sînt sîinii ei de lună mușcată și albă – mai netezi decît plaja • sîinii ei precum un exil de-otravă palidă unde aurul bețiilor mele a naufragiat • barda nebuniei sfărîmă rezistența materiei – mefisto, beau sângele ei messianic de moarte renăscută • da, cu si nocturn în brațe – mefisto valsez • răsfoiesc astfel paginile popoarelor distruse de demența senilă pe care singuri în sminteala lor sinucigașă au ales-o • de idioția ciudată ce parcă turbarea-și răzbună • fără să poată evada din paranoicul clown • și brizele amurgurilor monoschizofrene cu zeii muribunzi și purpurii • azi port cețuri cărunte prin labirinturile vieții – fir subtil este valea aceasta sumbră pentru avisul privirii • cînd ninsorile varsă peste lumea aleatorie întunericul alb – despărțirea e ca o altă trezire • străinul e fiul instinctului izgonit • somptuoase sînt festivitățile eșuate ale corupției – cînd te poartă prin moarte enigmele ironice ale zîmbetului • am căutat pentru nefericirile mele literele unui trup nou – și-o altă oglindă pentru cîntecul pielii • părul albastru al ierburilor mi-e singuratic pe-acoperișuri • iar felațiunea manualelor e tot ce mai rămîne între buruienile întîmplării și pierdutele șine • cînd furtuna vestește catargele în pînze verzi – marinarii strălucind întru moarte asemeni unor rătăcitoare smaralde • au aruncat atunci de pe temple absurdul fără sfîrșit al miracolelor • și africa mi-a înghițit mirajele în străfundul deșerturilor • vînturile încheagă în aer tăceri melancolice – bîntuitor poetul își împinge avisul spre nemaigîndite infernuri • sînt mortul ce din murire se întoarce mereu ținînd între degete o fișie de zîmbet • da, îngerul a cărui nemurire e numai absint •

(43)îneacă sub amneziile torențiale ale lunii e piatra sacră a memoriei • poetul aude ecourile stelelor cu-adîncii săi ochi – ascultă privirile fantomelor astrale și-și umple fereastra astră cu cîntece • eroul se scufundă în timp – supernovă cu strălucire de moarte • dispari în depărtările fumului, tu mesager singuratic – cu toate mesajele pierdute precum un copac de pe care s-au scuturat toate cuvintele • iluzionist amoral restituit căutării și imposibilității echivoce a mirajului • aspră e scoarța ta durere roasă de așteptări • ispitită de vid e faleza de pe care-ai căzut înșelat de îndurările zîmbetului • în fond, poate că nu numai zeul – poate că și neantul e rol – rol, tot ce menține fantasma lumii pe scenă • căci nimic nu-i adevăr din tot ce poate un nume purta sau o formă să-mbrace • neiertate ne rămîn silabele ce ne-au hrănit cu minciună – potecile absurdului pe care cu sămînță sugrumată și sânge le-am abisal avisat • ciudată caniculă a vieții cu speranța secată • pleacă de lîngă degetele mele însingurate, tu, fantomă a unei alte mîini • apropiere amăgitoare unde plumbul meu a întîlnit numai lunecușuri de vid • ce magie te-a tăinuit, drum al fîntîinii • cînd cu amețitor inefabil dezvelei labirinturile nopților • sînt covîrșit de dezamăgire pentru tot ce sunt și ce par – și totuși, tocmai dezamăgirea aceasta neiertătoare mă consolează • cum să ajungi cu buzele aurul viu – atît de toxic – descoperit de privire • nu te poți înțelege fără ca înțelegerea să-ți rămîna străină • nu poți săpa forma cuvîntului fără s-o spargi • singurătatea nu-ți poate fi aripă decît ca prăbușire a avisului tău •

0 • 0 •

(44)*anal nathrach – orth' bhais's bethad – do chel denmha •*
 cîte rădăcini – cîte sufluri se ascund în metalul tuturor
 labirinturilor • cînd ora șarpelui năpîrlește din ou • originea își
 înclină parfumul de anamneză spre nările nostalgiei • hélas! cu
 cîte amintiri îmi sărută privirile briza regretelor • acum, că-mi
 culeg triumfătoare înfrîngerea dintre spumă și scrișnet • acum,
 că valul visează culori de avis • infinitul se ascunde în numere –
 finitul e numai miraj • abjectul îmi coboară suferința spre
 culoare de stingere – tălpile-mi trimit în creier cuie de gheață •
 o iarbă impură-mi învăluie șinele creierului – lîngă vagoane
 părăsite și locomotive damnate • și îmi spun: “ideile sînt
 intuițiile incomprehensibile ale silabelor – ale sibilelor cu buzele
 acoperite de pagini absente” • silabele mîngîie ierburile tulburi
 colorate în violet de amurg • morții șoptesc prin rădăcini – iar
 șaptele lor cresc sinuoase prin tulpinile aerului • frustrările
 mele mă urmăresc – silindu-mă parcă să fug după mine •
 singurătate pentru arborele cerșetor al lui nimeni – străin stacojiu
 pentru cel ce-și pierde pelerinajul 'n exil • beau apă doar din
 fîntîna exclușilor – mă hrănesc culegînd de pe morminte regrete
 de mort • respir numai aerul revoltat al celui în veci pîngărit •
 nicăieri nu mi-e fericită lacrima ce nu curge pe-obraz ci-n
 adîncuri de inimă – nicăieri în afara sferei pure a speranței
 neantului • visez la o înălțime de unde căzînd – răzbunarea
 trebuie să mi se preschimbe în lamă • de la un pisc mai ascuțit
 decît infernul – în stare să mă transforme într-o ghilotină pentru
 gîtul unic al lumii • mă vreau un număr absolut altul – în jurul
 căruia cătușele ființei se sparg • lăsîndu-mă să plutesc – zîmbet
 solitar peste imagini sparte și cioburi •

0 • 0 •

(45)stranie marea mareelor cu sînii de nesfîrşire de valuri • deasupra ei – poetul uns cu deprimarea depresiunilor lunare • răul înnoadă istoria în timp – pare ciudat să vezi o litotă în pretenția unui profetism “științific” • devenim umani prin interacțiune contrazisă – contemplînd cu fisurat cunoscut – incomprehensibilul mereu veridic • sticla aşteptării se topeşte-n dezamăgire de sânge • moarte sînt cântecele precum nişte pariuri pierdute • şi fractalii drumului meu străpungînd noaptea de metal • alerg prin pajiştea întunericului – despica de lama lui verde • după fata letală ca o soartă smulsă cu dinţii • ciocan sălbatic sfărîmă vagin de cristal • şi aburul styxului – parcă o mască pe chipul meu prea mort şi totuşi prea viu • da, perdelele sălii de spectacol secate – perdelele sălcilor vegheate de monoschizofrenia ferestrelor • ori oroarea ironică precum un deget sfrijit ce refuză să mă arate • copăcelul rahitic asemeni unui creion plantat cu furie în pagină • să-ţi speli singurătatea nu înseamnă oare să te purifici de toate resturile drumului • să te contempli ca pe un foc consumat... • singurătatea sau detaşarea – zona aceea vidă de libertate cenuşie – în fine neutralizată • da, zeitatea de zeroitate – şi de tot futilul întîmplării • străinul se evaporă de pe pămînt – dispare dreptate de pe plantaţiile magiei • porţile negre ale deşteptării sfîşie letargia elastică a macilor electrici • şi noi – răsărind singuri din cetăţile-n care-am amurgit • cum îmi voi arunca oare intrarea – precum o lance – în propria mea inimă • cum va putea vorbi privirea ascunsă în mîna mea întinsă spre setea disperată de plăcere • poemul cel mai vechi – şi conservat în cea mai deplină puritate – e respiraţia • numele impronunţabil al dumnezeului adevărat • şi nimeni mă primeşte – nimeni numai precum un corb mă vrea • căci nimeni doar nu vrea să mă posede – ca să mă-nghită-n exil oprit •

0 • 0 •

(46)îmi dezbrac de trup întunericul • acum, cînd soldații de umbră topesc așteptarea în nesfîrșită noapte de toamnă – iar frunzele clipelor cad • nu după eurydice cobor în infern pe treptele nelămurite ale frustrărilor – ci ca să pierd mai adînc ce mi-a mai rămas din speranță • căci doar astfel ne mai găsim moartea între ecouri – precum visul unei partituri cu notele sfărmate • da, inutilul e măsura tuturor lucrurilor • sufletul nu-ți crește-n vid decît dacă arunci cît mai departe vioara din aripă • la ce bun, tu, melancolie stranie a mării – venin al vinului albastru • zero – zero – zero al singurătății și suferinței • în pulberi mă risipește povestea – uriașa fantomă a oceanului – dar prin mit reînvîu • o pasăre gigantică se ascunde în zborul ce mă devoră – agitîndu-și, străine de-abisuri – lespezile poliedrice ale aripilor • și iarăși, și mereu sînt nimeni și singur – și iarăși, și mereu bat la poarta fără destin a neantului • valurile alunecă lent în chemări – printre mîinile negre și verzi ale algelor • și-odată cu ele – un zîmbet bizar – aproape o șuviță de apă șovăitoare • sfîrșituri ciudate începe să clinească avisul • subțire e noaptea și infinit țipătul ei de sibiline silabe • există în răzbunare un fel de redundanță fatală ce ne rotește întruna • scheletul templului alb – și-n porți pumnul obstinat al lui zero • singur – singur – singur – la vacuitate cu singur • singur pînă departe – înconjurat de martorii mei stinși • și rătăcite în urme de umbră – femeile cu vacuitatea lor otrăvită • sub masca disperată a durerii – chip de impasibilă lumină – și-apoi, pînă la neant nesfîrșit întuneric • căci numai neantul e aerul filosofic pe care-l respir • aerul fără de care nepronunțat mă sufoc •

0 • 0 •

(47)singurătatea e otrava prin care trăiesc – fără pînzele disperării la ce bun să-ți fii barcă • căci cu fiecă val oceanul întoarce încă o pagină – cu fiecă val cartea lui ratează o nouă suferință în rană • dar poate o rană a vidului – o sîngerare a regelui vid este muzica • a sîngelui său de înlăcrimată solitudine • fantome letale de linoleum – și camera verde precum un extraterestru gri • alte așteptări a ceea ce nu mă poate ajunge vreodată – a himerei bîntuitoare pe care n-o pot niciodată visa • zîmbetul mi se desprinde plutind de pe buze – cînd moartea se leagănă fecioară-n vioară • o frumusețe cenușie parcă mi se plămădește din ceață – cînd rătăcesc fără timp prin depresiunile lunii • și iarăși mă povestesc – în bărci înghețate de lacrimi trec styxul – morții cu chipurile lor selenare • căci morții plîng stele în vidul unei nostalgii fără sens – pe cînd eul cade mereu în cercuri de concentrică singurătate • ... da, așteptarea mă jupoaie – și merg prin ea – și mor • și perdeă roșie veghez – pași pe oglindă – lîngă scoarța înfrigurată din care nimeni mă bea • da, sufletul meu e furios de istovire • să-ți sfîșii măștile lume – e tot ce mai vreau de la tine • infernul cellalt m-a izbit cu ciocane – cu barosul abisului m-a lovit monstrul cellalt – însă n-a izbutit decît să-mi sfărîme ziduri de închisoare • și iarăși, fantastic – faustic – în fumul spectral stă singur – insulă fără oglindă • căci ce alt e limita decît o frîntură din infinitul pe care îl urc •

0 • 0 •

(48)noaptea îmi învălui privirea în mantaua albastră a ochelarilor • transport heroină și suflet de sulf în bărcile mele de alcool – ascuns în păpuși • ură fierbinte mi se varsă pe clapele silabelor și pe profetice mâini • sub toate morțile mele caut zîmbetul în sine – zîmbetul pur • melancolic mor în eternitate mereu și mereu • cobor pe ecouri tulburi – pe trepte de zîmbet dureros deformat • reușitele tale – mască cu nasul de sticlă – sînt toate eșecuri • însă camuflata – ele nutresc frustrările cele mai adînci • căci nu există acumulatori de libertate – ci, vai, doar acumulatori de putere • și totuși, dintre buzele mele sumbre crește dulce plantă de lună – cu frunzele albe ca niște sîni înfloriți • nedreptatea ne trezește și suflă reamintire în spirit • suferința-i invincibilă armură – poate pentru că disprețuitul de azi – devine zîmbind și știind – învingătorul implacabil de mâine • nu, lacrimile nu curg pe obraz ci se varsă amare în inimă • surîzător mărgeanul înoată în fildeș – prizonier al cuștii roz-bombon • căci pe lumea asta pînă și bombele sînt vopsite în roz • absurd de-incolor – sînt scobit de suferință și oboseală • călătoresc de mînă cu insomnia prin prea ciudat peisaj • barcă de zîmbet – ce bine ne scufundăm împreună • cînd în ocean – codru veșnic de valuri – navigăm, învățînd prin comori naufragiul etern • vai, voi, sibile silabe • albastrul s-a îmbolnăvit de violet – amurgul s-a îmbolnăvit de iernatică toamnă • iar soarele se scutură de raze ofilite pînă cînd durerile ierni-l preschimbă într-o gaură neagră • și eu – cît soare mi-a mai rămas în suflet – înainte ca de suferință să mă înnegresc – de toamnă crepusculară în veci să mă scutur • mă cutremur – și durerea cu glas stins o întreb • există nebunie a omului prin care Dumnezeu – pentru păcatul originii – să se poată răscumpăra... • ... apa scăldată de lumină se însomnește în chip • răspunde-mi tu, spirit – care mergi în lumea fără loc – cu pașii tuturor străinilor • răspunde-mi tu, strălucire fără cuvinte... • infernul în fine vindecat – căci în

fine eliberat de toxicul paradis – cum să-l descopăr • și
întrebarea al cărei unic răspuns să-l pot fi • lacrimile caută
curgînd neantul din inimă – dar nu-l găsesc – iar plînsul
împovărat de-așteptări – nu-i altceva decît această neistovită
căutare •

0 • 0 •

(49)sub treapta de jos – vibrînd precum un pas îngropat – delfinul de somn îmi dăruiește brațul ca pe o aripă • sfișiere urcînd – înțeleg • cum putem respira de vreme ce prezentul e un punct cu extensia zero • dumnezeule! numele tău mă sufocă • vai! nu am nimic de ascuns în afara calomniilor cari mă înconjură • muzica e depărtarea care se stinge – stingerea ce încet-încet se în-depărtează • da, treaptă e aripa ce zboară doar coborînd • zîmbetul e tărîmul ultim unde amurgul își golește fantoma de zei • oh! lumea e nava-ospiciu – purtată pe oceanul demenței ea e condusă numai de navigatorii nebuni • anabaze oprite și relansate – ore de carne – aberantele orologii ale cangrenei de timp înnegrit • sânge de lună – carnea femeii se topește undeva între miraj și avis • vai, rară muzica care să nu mi plîngă pe pagini vreun vers • mă apropii de mine ieșindu-mi din gînd – da, aruncîndu-mă dincolo • încă o dată – sticla așteptării mi se topește-n dezamăgire de sânge • marsyas! mi-am smuls în fine pielea tăcerii • rana mea-i toată acum o nesecată viziune – ultima vizuină a silabelor • și totuși, vreau – vreau să scap de magia asta rescrisă •

∞

amețitor 0 negru se rotește – în zîmbetul neantului infinitul în fine s-a fost oprit • preschimbă-te în privire fruntea mea – în cupă de lacrimi tu, numele meu, amorțit în uitare •

0 • 0 •

am împlinit infinitul

0

nonsensul misterios

(2 bis)infernul pe ochii mei, ca un solstițiu absurd – infernul ca o căutare și o chemare • căci iată-mă abis al asfaltului – sînge risipit pe scoarța copacilor – și tu styx • ascultă-mă tu, tată avisal – pe mine cel înveșmîntat în morminte • pe mine cel cu pletele de-atîtea ori tăiate cu un cuțit de durere • nu păr am tăiat o, părinte, ci nervi – poteci spre augusta ta nimicire • căci singur pluteam în potecile bărcilor – singur îmi conduceam flota neîmpăcată a plînsului • singur îmi înălțam în nopte purpuriile țipete – precum picioarele însîngerate ale unui dansator • și straniu scînteia ca o pagină cu silabe de stele misterul ultimului meu cadavru • poate mantii de aripi sînt furtunile negre ce mă poartă spre tine, părintele meu • poate hybris și haos e zborul ce mă separă – mă distinge – de eșec și de lume • da, mantiile furtunilor negre – aripile exterminatoare ale îngerului cu care strig • buzele cu care mă chem singurătate și insulă • creierul meu e poate un palat – creierul meu labirintic nu-i poate decît un tărîm de frig și de platină • locul unor noi abjecte întîlniri – al unor alte așteptări de disperare albastră • mi se vor năluci în cale măștile tale tată – toți acei impostori ce vor să mă convingă cum că ești mort • înnobilat de lugubră durere îmi voi parcurge – neant după neant – sinuciderile • zeul o să cadă de pe mine precum destinul unui preț – moneda de beznă a unui styx în eternitate plătit • dublul meu – prietenul meu eu însumi e-un pas • pasul cu care acostez în fine la țarm – la tărîm •

0 • 0 •

(3 bis) gonit din clipele mele – gonit din silabe – am fugit • hăituit precum o noapte sălbatică plină de mugete • obrajii mei sînt asemeni unor plicuri de sînge unde nu stă ascunsă nici o scrisoare • unghiile mi le-am înfîpt în oglinzi – privirile nu pot să mi le-ndur – cuvintele-mi sînt gloanțe înfîpte în ziduri • în zidurile dintre care nu pot evada • iată un urlet negru ce îmi devoră inima – pajiștea fibrelor inimii – traversată de styx de aur roșu • eu durez în durere – durez în paloarea pieptului meu funerar • poate c-aș suferi mai mult dac-aș fi o femeie cu ghiare de pisică sălbatică • poate nebunia mi-ar arde în creier mai crudă – iar rîsul ei aprins ar străpunge pînă și soarele • da, nebunia m-a așezat pe-un tron de foc – și-mi umple gura cu o carne ciudată • da, parc-aș mînca blesteme smulse din trupul meu – și-aș profeți în frigul fără timp noi răzbunări • coboară noaptea ca o pasăre-n țipăt – dezvăluindu-mi ameteala așteptărilor • stau pe țărmul fără capăt al styxului – și-i destram undele în avisale preziceri • poate vacuitatea e o femeie stranie cu pletele răsfirate • printe care pot citi sfîrșituri – fluturii fîlfîirilor tuturor • trosnesc necuvintele în misterul copacilor • trosnește în veghea femeilor o stranie spaimă • pythiile ascund în deliruri trosnet de zei • căci zeii pot trosni precum niște buturugi sărutate de flăcări • nervii mi s-au întreșut cu platina zidurilor • și pămîntul – cu groază jinduitoare o simt – mustește de adîncuri jignite • un suflu subteran mă respiră și mîngîie ca o promisiune amurgul • prea multă suferință – tot acest întunecat nisip – îngreunează plutirile somnului • scufundările lui împovărate de coșmar – mult prea mult •

0 • 0 •

(4 bis)noapte din nou – și din nou soarele mi se scufundă în muget • ochiul orb e parcă un taur bizar cu coarne de noapte • ori o pisică sălbatică scuipându-și disperarea în stânci • mă jupoaie cu lună depresiunile zeului – zeul nebun ce ca o floare pierdută despre neant e nevoit să dea mereu mărturie • zeul ce nu îndură să fie privit – ce nu suportă pe pielea lui precum o aripă smulsă povara privirii • da, el bizarul, care aruncându-și peștii privirii-n adânc – de muțeniile adâncului se simte despuiat – și străin – și scrutat • de abisul cu colții lui de mistreț • și iarăși spînzurații ceții cu durerea lor agățată în lampadare – iarăși ceața ce mi se varsă pe gînd și chiar pe trezie • cînd oblicul mă posedă – feciorelnic dezvirginînd fecioarele profetice cu silabele versului • oblicul ce acostează cu flota înspăimîntătoare a viziunilor în rănile mele – ca-n niște ochi fără pleoape vizitați numai de styx • tu întîmplare a spasmelor cu-atîtea oglinzi la fereastră • cu pleoapele roșii ale geamurilor gemîndu-și tăcerea precum adîncite păduri • da, cățelele furibunde ale spasmelor ce ling cadavrele frustrărilor mele de parc-ar vrea să le învie • să învie în mine suferința precum un foc cu veninul lui fără stingere • sau zîmbetul – cu blana lui de mătase nocturnă și netedă – el, mîngîierea ce sufletul mi-l jupoaie mereu • cuiele cui mi se-nfig în fantasmemele cărnii – acele cărei morți ce nu poate muri ci doar acosta din nou și din nou la țărături de moarte • cercurile căror furii cu buze electrice – așteptîndu-și albastrul • acum, cînd durerea mea neagră se poate pierde – poate despica metalele dimineții – pîlpîind resturi de noapte ca o obsesie reziduală a ochiului • ... mi-am smuls de pe buze un sînge scîrbit – mi-am smuls de pe amintire lacrimile atîtor înfernuri trădate • și barca înceată ce cu mîinile înecului mă strînge de gît • oh! cum strigă inima demonică a templului – cum își răspîndesc incandescențele magice aurul fermecat •

*cum mă devoră, cînd nu vă devor – haita lupilor cu blana lor
de insomnie și lună • cum vă urăsc – voi fericiri filistine –
care mințiți cu ziua, cu noaptea, cu apa – cu falsa-va
nevinovăție • cu lumea voastră – dintre toate mereu cea mai
bună • și mințind – vă mințiți •*

0 • 0 •

(5 bis)mamă, cu mânia ta de întuneric și carne • tu ce mă cauți ca un blestem – ce-ți țeși în mine angoasa de lunecătoare trădare • tu, ce părăsindu-te – te miști mereu alta prin styxul din ce în ce mai străin • puterea e doar un revelator al nebuniei – de-aceea poate te-nconșuri cu poteci de metal • cu-atîtea tăișuri de coșmar ascuțit • de-aceea te fortifici cu-atîtea frînturi de ură lupească – o, mamă • te-nveșmîntezi cu-atîta somptuoasă minciună și crimă – de parc-ai fi purtătoarea de hlamidă însîngerată a sfințelor • iată-mă mergînd acum prin ciudata ta frică – iată-mă semănîndu-mi pașii printre silabele de care te temi • tu, femeie de blestem ce porți totuși zeii în gură – ca o gară a tuturor trenurilor cu terminusul numai în moarte • silabele tale eu le țin în mîna asemeni unor pumnale albastre • silabele tale eu le arunc cu ochii închiși spre țintele lor de venin • cad din tine deja – vor cădea din tine deja bucăți de sânge precum niște ugere moarte • bucățile de sânge cu care – pe mine, cel născut deja mort – nesățioasă, m-ai alăptat • da, sîinii tăi galbeni ca niște molime – din care singurătatea se prăbușea dezlegată • oh! ascult asfaltul – nu roțile fișuitoare ale sufletului – ci ceva mai adînc • l'ascult pe zero – cu pielița lui firavă de-ou – ou de unde totul – chiar și nimicul – poate ieși • ce ușurare ciudată – cînd styxul tuturor copiilor morți pătrunde-n pămînt ca un sol • cînd tenebra se varsă peste noi precum o mantie de noapte de sticlă • cînd eclipsa se adeverește pleoapa de veșnicie a soarelui • cînd mă simt locuit de gînduri pietrificate aidoma unui palat mort • nimeni e desigur zeul unde mă reculeg – locașul rotund – cavoul meu roșu unde încolăcit, suferința mi-o aștept • și ei, străinii – ce-mi ies 'nainte cu petalele lor ilizibile • ca o răzbunare sculptată în delir de piatră – izvor închegat al nebuniei îndurerată pentru că nu poate să curgă • poate tu, mamă țesută din rugăciuni blestemate – poate tocmai tu...

0 • 0 •

(6 bis)ea, da ea, ce iese încă o dată somptuos înnodată în moarte – ea, a cărei viață e un sălaș de durere și apă • ies dintre zidurile sacre – cu pielea gravată de nervi de argint și de șerpi • sînt sclavul unei case ce m-a fugit – repudiat de tot ce-ar fi trebuit să mă nască • marsyas exilat din adăpostul pielii – din adăpostul vieții ce mi s-ar fi cuvenit • eu, cel mai liber – purtat pe drumuri de sclav de cei ce nici în vis n-au știut vreodată ce e libertatea • de iloții cu pașii fantomă – ei, abominabilii niciunui țel • ei, a căror mîină nu are nume – pe care nici toate valurile mării n-ar putea să o spele de păcatul lor inomabil • ei, cei pătați de nimic – pentru că neant e cugetul lor • ei, paznici ai unui aur fără înțeles și străin – el, narcisicul, subteranul, subversivul, hoffmannianul, monstruosul popor al șobolanilor • nici un răspuns cînd îți este foame – nici o întrebare cînd totul e în tine disperare și unghie • nici o întrebare, nici un răspuns în mortul acesta chircit ce zgîrie nesățios – ce zgîrie piatra durerii • aruncat într-un colț – eu însumi doar un colț din temnița vieții • și totuși prezicerile mele inspirate de spirit – îmbibate de sîngele sacru al graalului – sînt mai trainice – mai vădite și tainice, mai pline de adevăr decît toate legile absurde ale timpului • ciudat e mirosul întunericului la care sînt silit să rîvnesc • ciudată-i această singurătate fără fereastră și chiar fără oglindă – prin care ignori chiar cine ești • prin care ești silit – sugrumat de sfoara ta de întrebare – să-ți gemi abia numele • numele tău care-i geamăt • și ea, din nou – mereu – ce s-a așezat pe toate clipele mele • ea, a cărei așteptare e doar funebră apăsare • ea, ce-mi înnoadă pașii – iar căile mi le leagă cu negru și roșu • ea ce poartă triumfătoare – răufăcătoare – coroana tuturor renunțărilor la care m-a obligat • și chiar coroana aprinsă a mamei ei moarte – ea, cea fără de mamă • purtînd în suflet părinții ei echivoci – furia dilematică în care durerea s-a amestecat cu violul și cu o electrică cruzime încolăcită • florile nebuniei răsar strălucitoare din strania ei vulvă • da, nebunia

*sclipitoare cu amețitoare petale, se naște din tine – în mână cu
ciudatele-i flori zeești • și iar, da, floarea labirintică a creierului
– ea, floarea de nebunie unde fiecă petală e țipăt și dans • tocmai
ea mă aruncă laolaltă cu bucăți de trecut – cu fișii de frustrare
înveninată din hoitul cărora mă silește să gust • ea, ce nu m-a
putut alăpta decât cu styx, cu ptyx și cu fibrele destinului ei
mort • da, cu laptele cuțitului ei înfipt în inima-i precum un lacăt
abject •*

0 • 0 •

(7 bis)și-acum, cum să urc – cum să cobor spre roșul pădurii ferestrelor • spre frunzele culese în mine ca un pahar de vin • cum frustrările mele subterane – ele, însîngerat subversivele – să urce coborînd – să coboare urcînd • spre cel ce lipit de fereastră am fost • și iarăși, să cad – să încasez treaptă cu treaptă tot sîngele serii – să cobor ca izbit de-o matracă, tot sîngele scării ce mă doboară • veghea rugilor s-o pierd într-un adînc fără răspuns – ca o disperare fără adresă • darul oglinzii în țipate cioburi e tot ce-mi aduce iubirea • și darul memoriei mele încolăcite în labirinturi negre – darul amintirilor pe care nu pot nici măcar să le plîng • și ea, atît de feroce – atît de somptuos arahneică – ea, ce-mi întinde pagini de drum pe care nu pot să înaintez decît prăbușindu-mă în obiecte capcane • ea, ce-mi întinde mereu inima ca pe o plantă otrăvitoare – ca pe o mandragoră mustindă de nebunie • întîlnind-o parcă m-aș îndrepta spre propriul meu mormînt – un mormînt unde îngropat sînt de viu • răul acesta bizar preschimbă prin ură în nemurire – da, o nemurire de ură – toate sentimentele mele muritoare – în inomabil venin, toată această milă-lacrimă • aș vrea să-i pot trimite zîmbind groaznica mea inimă dublă a frustrării – și negrul acela ce dedublează cu neant suferința • năvodul în care de-atîtea ori m-a prins – înjunghiindu-mă cu toate acele nevăzute cuțite ce înoată încă în mine ca-ntr-un acvariu • voi, avortonii atîtor nenașteri – fiți odată cu mine, avortonul, vai preanăscut – martori și-acuzatori în acest proces al cuvintelor neiertătoare – în acest proces al necuvintelor ce n-au auzit, nu înțeleg ce-ar putea fi iertarea • voi toți cei torturați – voi toți cei fără de țară – nici măcar exilați • voi cei ce celor nenăscuți – nu, neconcepuți! – le strigați “preafericiților!” • voi cei ce dumnezeilor ce v-au persecutat le expediați implacabilă oglinda ca pe-o notă de plată • voi – uniți-vă strigătul cu strigătul meu într-o unică lamă exterminatoare a spiritului – în zîmbetul abisal de dispreț al neantului implacabil – unicul veritabil

*messia căruia să-i adresați • sacrificiul vostru de tot • surîsul
vostru ce despică religiile • fără a uita ochiul orb – urna ce-i
cuprinde pe ei toți în nimic •*

0 • 0 •

(8 bis)erele înserării îmi încercuiesc cetatea amurgului • culorile temniței zeei mi le-au pus în suflet dacă gratiile și pietrele-s zeei • hrana mea e mai ciudată decît un lătrat – căci zidurile de argint între care-s închis sînt osul meu de mînie • sufletul meu de mînie îl arunc în bucăți înainte-mi și-l rod cu disperare înnegrită • cîinii cui sînt pașii mei – de trebuie s-asculte de-o zgardă de ură • umbra mea – vita căror tăuni parcă de strigăte • un fel de infern își vomită spre mine zi cu zi isteria • o oglindă unde nu deslușesc decît imaginea tulbure a unei furii pe care nu știu cum s-o omor – își zvîrle clocotită spre mine puhoaiile în haite catoptrice • ce este drept – și nu-i în mine deja frînt • ce, liber – și nu în taină vîndut • vreun lucru care să nu dispară cu vreo bucată de amintire • vreo fărîmă de eu pe care s-o pot numi a mea înainte de-a se topi în vidul de ghiață • vreo fractură – o boală măcar unde ăst soi de-animal să nu se fi încuibat • un nerv unde acele ei să nu stea înfipite ca-n sînii unor sclave • un somn lunar îmi revarsă violența pînă și-n vise – o violență apăsătoare care mă obidește și mă umilește • insomnia mea o închiriez frigorifică ororii care mi se-mpletește cu somnul astfel încît o visez • stau în miezul trezirii mele sterilizate – și toată făptura mea se desface-n dureri dezlipite • zîmbetul meu devine uneori un fel de cușcă din scînduri strîmbe • hainele mi se zdrențuie-n lacrimi și trupul mi-e ochiul unui plîns invizibil • un ochi a cărui pleoapă – de s-ar deschide – m-ar face să dispar • o gură privitoare care de s-ar deschide – ar face să se prăbușească toate zidurile pînă la al o sutălea veac de țipătul ei •

0 • 0 •

(9 bis)libertatea e o albastră capcană pentru cel ce și-a pierdut înăuntrul • și vocile din tine – vocile care te hăituiesc pentru că le-ai pierdut • vocile acestea sînt acum doar niște răni care rîd • și zidurile plîngerii de sânge – și toată strivirea asta verde ce se-ntinde-n tine precum o isterie planetară • pentru că te urăști • merg la întîmplare cu sufletul agățat de ferestre – gata să cadă în stradă – gata să se strecoare aproape mort prin geamurile mele lipite • mai multă durere toarnă-mi în creier amintire salbatică • tu ce mă lipeai de copaci – tu ce mă făceai să pătrund prin scoarța copacilor ca printr-o unică ușă • să pătrund în tot acel timp sfîșiat – în barca aceea roșie a styxului – în barca aceea de lacrimi și moarte • în barca de memorie lichidă ce face din blasfemia însăși o potecă spre sacru • s-ar zice că privirile mele au dinți • s-ar zice că o piatră veghează sub devoratele-mi buze • acum cînd plutesc precum un copac străin prin despuiată absență – prin frunzele fără de toamnă ale tuturor ofilirilor • da, și-acest sînge ce poartă în mine veghe de vieți netrăite – o ciudată pîndă pironită între așteptare și rece • o bucată de umbră – o fișie de lumină sau două – și pe urmă nimic • sau singurătatea isterică – precum un autobuz care parcă mă cheamă pe mine – singurul lui pasager • și furiile frustrărilor – care mă urmăresc nu pentru ce-am făcut ci pentru ce n-am făcut și nu voi putea face vreodată • ele ce mă mușcă numai cu stranii lor colți de vid • uh! mă tîrăsc prin tot noroiul cărnii – privesc scările legănîndu-se – insuportabile alge • mereu mai departe prin lumina lividă – fluidul cadavrului somn pierzîndu-se în adîncuri de disper și dispar • fără urmă sălășluiesc numai în uitata mea umbră • fără uitare măcar naufragiez doar printre apneele bancurilor ei de nisip • închis într-o cutie roșie – unde-i pandora care mă va deschide • jupuit de frigidă așteptare – unde-i pielea lui marsyas – ea ce delirează mai mătăsoasă – mai muzicală decît un caleidoscop • oh! trebuie să plătesc c-un pachet de nedreptăți fie și-un șurub de viață în plus • parcă un

soi de sirenă lichidă mi-ar pluti prin privire în ochi – coji de lacrimi lunecând neîncetat pe cojile obrazilor mei • da, pe cojile obrazilor mei...

0 • 0 •

(10 bis)aruncat între oglinzile existenței – ca-ntre niște cuțite ale trădării ce m-a născut • îmi beau singurătatea de pe trotuar ca pe-o ceață – mană-n fișii plutind peste-un pustiu invizibil • un fel de sărut al destinului meu uscat ca o lamă – un fel de sărut al zdrențelor care-mi dezbracă ființa • poate c-ar trebui să mor pentru a mă deschide cu-adevărat – să mă golesc pentru a mă umple, în fine • pe cellalt îl beau, absurd pocal de fantome – un dublu după altul, un nimeni după durerosul nimic • da, nu e nimic mai solitar decât mine – și nimeni mai prag • un fir – un rîu care curge rază din lună – plin cu înecați și cu bărci • cine poate să respire suferința pe care eu deja-m respirat-o – să aștepte așteptarea pe care scoarța mea a nădăjduit-o în tăcutul ei eșafod • și toată această speranță de lemn de care pașii mei spînzură – de care mersul meu atîrnă ca un sinucigaș fără a putea progresa • în farfuria paginii mai zac cîteva metafore precum niște bucăți de pîine înotînd într-un sos • trotuarul mă multiplică – înaintez parcă spre niște ferestre cu ceas ce se succed una după alta • ele, ce mă împing spre-un nicăieri mereu mai ironic • e ceva rușinos în parazitul ăsta care mă sustrage mie însumi – împiedicîndu-mă să fiu • e ceva rușinos în nerușinarea ce-ți pune nestingherită piedică – de parcă sarcasmul eșecului te-ar murdări • nebuloasa din insomnia de gheață – monstrul obscur – cheia care veghează la intrarea labirintului • sau pletele ciudate ale lunii ce-alunecă – se scufundă în lupi • da, luna asemeni unui cheag de insomnie rece în creierul meu • ura precum un patinoar din care nu pot să-nțeleg nimic – pe care nu pot decât să cad – unde căderea și durerea sînt tot ce pot să mai sper • cutia roșie din care nu pot ieși – la care nu pot ajunge • o umbră se ascunde-n oglindă mai adînc ca imaginea • și sînt un cheag – și cheagul suferă – mă topesc în pierdută scînteie • se fărîmă în mine un zeu infernal • strigă în mine toată soarta de care-am fost furat – toată ființa imensă de care-am fost jefuit • durerea îmi cade de pe pereții

*străbătuți de nervi – de delir și de sânge • de pe casa uriașă a
gîndului meu spart prin care mă văd mereu dincolo – îmi văd
luna ca pe o insomnie brutală ce mă orbește • străzile-s
presărate cu fantastice lacrimi aidoma unor plopi stelari,
enormi și tulburi • străzile nocturne curg ca niște pitoni profetici
de platină • ... și porțile acestea ovale ce doar anihilat mă lasă
să trec...*

0 • 0 •

(11 bis)secătuit de oglinzile negre ale singurătății • strigînd ca o potecă uscată spre nimeni și gol • tîrăsc după mine orele moarte – silabele timpului ce nu mă ajung • focul, exilat solitar, își aruncă flacăra de satir jupuit • labirintul se dilată de ninsoare neagră precum somnul unui ecou bîntuit • intru din nou în ceața uitării – mai pierdut decît o potecă – decît o arteră cu tot sîngele scoborît în infern • cu tot sîngele preschimbat în insomnie și styx • suferința cu sînii de aur vomită adevărul în impostura glorioasă a statuilor • gheizerul leviathanului țipă ca un joc de tarot ce mîngîie cerul • nu am pe cine să plîng – nu am în ce inimă să-mi mai depun jalea asasinată • sufletul meu e mai ciudat decît un zeu mort – decît o nemurire secată cu infernul pierdut • cealaltă și-a vîndut disperarea la negru pe o oglindă agonică – pe un grabat înșurubat în orgasme • pe obscuritatea îndurerată a jegului orb • noaptea își urlă beznele-n stofe – se îngroașă ca o lampă albastră • parcă aș ține în amintirea mîinii un sceptru de umbră – a aripii pe care încă o auzi • cu care zbori printr-un avis înnegrit • pas cu pas înaintezi prin întunecată oglindă – dar ești deja mort • privești înapoi cu toată mînia ta sufocată – și strigi prin toate crăpăturile argintii ale zidurilor • mergi încă pe cei doi ochi ai tăi – și porți, mereu mai străină coroană – styxul prin care înoată morții de purpură • căci orice mort e un suflet asasinat – un rege selenar încoronat de supliciu... • plînsul tău e mai rece decît un rîu regresiv – și-un zîmbet enigmatic e tot ce-a mai rămas din cadavrul singurătății tale • sau fosila fantomă ce mai caută crăpătura zidului pe unde poate s-apară • somnul năruirii unei case din care dispărînd să te naști • prin vînt și prin vis – prin zincul zilei și prin necromanția abisală a nopții • da, și prin moartea aceea de nichel... •

0 • 0 •

(12 bis)îmi arunc lacrimile ascuțite ca niște sulite – tăișul durerilor cu care ochii mei țipă • las să-mi curgă din suflet obscurele zboruri – peste labirinturile bînuite de minotauri sălbatici • peste infernul meu ce rîde a floare • da, infernul meu cenușiu cangrenat de neputința mea roză – de firele execrabile ale iubirilor mele ce ca un catgut abject nu mă lasă să mor • ale mele sînt pocalurile styxului – ale libațiilor styxului ce poluează pămîntul pe care îl calc • mă nasc mereu din neistovită frustrare – purtat de pînzele crucificărilor pe care catarg de singurătate le port • c-un ochi plîng stranii bancnote – c-un altul coșmardești țechini de aur • c-un ochi plîng rănite cuțite – c-un altul sticle pline cu ură și-otravă • sare și nisip de durere și piatră – statuie de suferință mi-e lacrima • somn întunecat – noapte cavernos cangrenoasă • un puroi boreal înverzește somptuos înălțimile splendide • și styxul îmi trece prin sînge ca un preanegru marinăruș • amintirile mele dansează în năvoade de spaimă • iată-mi destrămările depuse – ofrandă agonică a duhului meu • da, abcesul-rege – abcesul pepit cu coroană – el, ce cu gheizere de mătase – cu solitare stoffe de gheață mîngîie înălțimi muribunde • sau albul meu ștreang – serenadă spectrală de lună invizibilă • al cui e izvorul acestei memorii profunde – a cui această oroare de aur înveșmîntată în pielea îndurătoare a copacilor – în așteptarea lor milostivă • al cui acest penaj înfrunzit ce mă cheamă să zbor • smuls din găoacea a tot ce am fost – parc-aș fi ochiul orb al rătăcitorului oedip • și iarăși toată această mătase de gheață a înălțimilor moarte pe care le frunzăresc – pe ele, buzele înfrunzite ale profetărilor ce vin să umple golurile viitorului meu smuls • viața e o suită de instincte ratate – și iată-mă, în fine, infern turnînd prin butoiul danaidelor iarna în mine • pescuiesc mereu bucăți de negru – dar al cărui vag de întreg • ciudată făptură naște întâlnirea în cer a copacilor • ...vai, pod e omul spre supraomul de moarte – pod și cheie avisală pentru supraomul-neant...

(13 bis)plină de toxic roșu e camera aceea unde singurătatea mea clocotește • unde aburii coșmardești ai fantasmei îmi devoră instinctul – căci nu pot avea nici măcar amintiri ci numai repulsii • de parc-aș trăi mereu asasinat de ferecările viselor mele contrare • cine ești tu care-ți înfigi în mine mereu și mereu pumnalul fantomă – cine ești tu ce mă jupoi neîncetat cu mercur și oglindă • ce este acest șnur al ochilor ce mă târăște în așteptarea care mă leagă – zeul cu trepte ce mă obligă să cobor scara sângelui lui infernal • da, străinul albastru mă târăște ca pe-un cadavru – mă împinge prin labirintul cugetelor voastre ostile și reci • prin toate sufletele astea de-absență • îmi dizolv cangrena în tăcere de fum – și-mi încheg întunericul din pădure de ceață • țin țîța femeii în gură ca pe-un căluș – și seva de nebulie ipotecată am depus-o la băncile spectrului • mi se sparge nebuloasa răului de mare în ochi – acum când călătoresc prin oceanul din mine • curg în statui prin murmure de gheață – eu-i în fond un ubuesc traumatism • roată-i acum coroana gloriei pe care demult am pierdut-o – coroana gloriei când țar mă-nălțam peste al lumii destin • când treptele mele erau aripi de urcare continuă – și larve abia bănuite înconjurau imensul peste care domneam • ziua lumii era zâmbetul pe care binevoiam să i-l dăruie – și noaptea, sprâncenele straniei după care abia mă putea recunoaște • strămoșii mei erau invitați eterni la banchetul fantomelor – și nu pronunțam numele zeilor decît respirînd • stelele îmi creșteau ca florile grădinilor cosmice din priviri misterioase și sânge • a urca sau a coborî erau pentru mine – al cunoașterii același inefabil parfum • și-obstacolele celorlalți mi-erău ferestre în veșnicie deschise • limitele altora, zboruri – și anamneze silabele poemului meu neînsoțit • ...căci Moire sunt Muzele – ele care jeluind împlinesc în poet pe erou • străzile-s un gri confuz pictat cu nebuloși și cu vid – parcă o tăcere castrată precede spectacolul ce stă să înceapă • și iarăși inextricabilul vid în hamacul cărui mă

odihnesc – destinul absurd cu discursul lui mut – cu silabele ce nu se aud dar vai, se întâmplă • din nou cutiile aşteptării grele de noapte – cu paşii precum nişte şerpi abia bănuîţi cari se scufundă-n asfalt • ... şi tot ce prin înălţime infinită am uitat – şi tot ce ramurile aripilor mele m-au ajutat să descopăr... •

0 • 0 •

(14 bis) sete și ploaie de întâmplări declasate – nu, cum ar putea o altă lună să-mi ajungă din urmă depresiunea mestecenilor • timpul devine tot mai mult un fel de junglă gelatinoasă ce-mi strânge încetul în destrămarea lui verde • poate el îmi sugrumă sistematic speranțele – poate un burete dintre miraj și destin – o mamă, o iubită, o nălucitoare femeie impregnată de toate frustrările zeilor și de suferințele celor morți • mătasea mîngîietoare a nopții îmi lipește pe față masca iluzorie a treziei • ea mă face să cred în venirea unor noi mesageri – purtînd în paginile mîinilor sensuri liniștitoare • asfaltul și altul oglinzii îmi mijește alb și înșelător precum un mesteacăn culcat – curge strălucitor ca un sînge zîmbit a tăcere de sălcii • insomnia îmi curge în creier precum o bucată lichefiată de lună – îmi întîlnesc atunci monoschizofrenia ca pe-o ispititoare sirenă elastică ce mă devoră cu revelații și mituri • secunde sau silabe se pierd astfel în violetul bizarului – timpii-s topiți și dispar în vacuitatea dintre șansă și somn • căci singuratici spectatori ai durerii sîntem – și tristețe plătită cu-albastrul tovarăș de drum • sau poate povești ale căii grăite de porți – prin pașii înstrăinați ce ni se scutură-n urmă • frunze întomnate ale vieții • zeii povestesc prin noi tot ce ei au ratat – și-și contemplă cu cruzime eșecul • iar navele noastre, doar prin moarte pot avea o concluzie – pe cînd ale lor sortite sunt de veșnicie rătăcirii fără sfîrșit • plopul solitudinii își ard disperarea ridiculă – mai stingheri la fereastră decît preanarcisica oglindă • poate că-n privirile norilor se-ascund fantomele amintirilor noastre – secretele a tot ce-am fi fost dacă necenzurată viață am fi trăit • dacă în loc să chemăm sterpi – ucigașii speranțelor asemeni unor mîntuitori ai anamozozelor noastre – volanul spermei ni l-am fi luat în fine în mîini • căci iată – pentru a ne obține salvarea – pe noi înșine trebuie să ne întîlnim fără a ne mai topi clipele în

*așteptări de prisos • calul de bronz bate precum un clopot
tristețea prin stepa cu orizonturile sparte – părăsind straniul
coșmar de copite • ...da, ascuns mi-e în trestii de înfinit
șoptitul neant... •*

0 • 0 •

(15 bis)uit mereu nebuloasele sîngelui ce-mi cheamă totuși memoria • întunericul repetat – pătrunderea amintirilor negre prin subteranele nărilor • gene de geamăt peste ochii doar cheaguri părăsite-n nisip • dezvirginez cu fruntea – ea, poarta de fildes – himenul tulbure-al avisului • poate așteptarea mea va dansa învăluită în hlamida galbenă a disperării deșertului • poate un mormînt purpuriu o să-mi reflecte umbra – precum aripa unei păsări rătăcite între labirint și miraj • o, așteptarea mea își va înălța desigur genunchii la înălțimi amețitoare – mă va arunca mult peste fantomele plutitoare ale everestului • oh! voi înșuruba în mine toate privirile – toate privirile vor fi strigătele piscurilor ce m-au visat • voi devora într-un fastuos banchet canibal toate tăcerile celor ce m-au tăgăduit cu conspirația lor leneșă • tu, zeu infernal ascuns în grottele scoicilor – tu ce ne inunzi din priviri cu groaza miracolelor • ridiculă e benzina speranței cu care circulă iluziile voastre mecanice – numai cu disperare și dispreț se hrănește tenebros vehicolul meu • țurțurii voștri de lacrimi sînt palizi pe lîngă țurțurii mei de sânge • port în mîini sufletele măcelărite pe care voi înșivă le-ați asasinat – o, voi sisifi ai sinuciderii și ai crimei • voi ce v-ați secerat cu morțile voastre reciproce • voi ce strîngeți în nisip pași invizibili – și-odată cu ei setea lethală a uitării • ce construiți cetatea cu ziduri de lună unde nu pot pătrunde decît fantomele • și de unde nu pot ieși decît strigoii stranii ai vidului • ... alunec pe cheiurile brumelor – trotuarele așteptării – cu navele acostate-n naufragiat nicăieri • și firele firave ale amneziei pescarilor – cei ce se pescuiesc singuri din fețele umede ale apelor • și sala de bal unde trist mă dizolv în timp ce infinitul cîntă la pian • și visul meu înecat – valsul parcă mefistofelic – nimeni de nimic răpit • ...mergeam spre așteptarea-mi săracă – și nu eram nimic în această reverie a lui nimeni •

0 • 0 •

(16 bis)pînă departe sîinii acestor oceane de fiere – izbiți de fisura luminii spre care închipuirea îi urcă • și ochii ca niște stropi ai ploii orbirii – pașii regelui œdip spînzurînd de fabuloasă hlamidă – aer de nerespirat – fereastră sublunară de neprivit • depresiuni cu pletele destrămate de nebunie – mîngîiate de drumuri pierdute • și limita mereu nebuloasă – mereu incertă – precum o linie de țipete sparte • ea ce mă duce spre o clipă alocală și alta unde deja mă aștept • pot exista oare alți martori în afară de noi înșine în variante inversate de timp • lucrul e un magnet al privirii ce-o atrage și-o adâncește – lucrul ești tu • cel mai obstinat ni se opune solitudinea ce ne lipsește – ce lasă în noi numai o gaură neagră • căci cum poți să crezi – cum din neîncredere poate pluti înspre tine – ca un ștreang – această întrebătoare șuviță • această șuviță de sânge ce-ți pleacă din aortă – parcă o lacrimă întunecată a cărei crime – a cărei ignorări voluntare a ființei tale asfixiate • zîmbetul meu – nu disperat – căci disperarea ar fi încă un cuvînt – are ceva strivit precum un nume de demon • ceva smuls din infernul pe vecie pierdut • parcă o greață tăiată din memorie • poate fi greața un fel de ofrandă a neființei noastre împrumutate – a trădării care ne-a zămislit însoțindu-ne pe tortura fiecărui asfalt • cine este această obsesivă cealaltă aszemeni unui reproș al ființării pe care nu ți-ai dorit-o • cine e aceasta creatoare de suflete moarte precum un cimitir ce suferă de tot ce-n afară de ea mai există • ea pentru care eu însumi pentru mine însumi sînt doar capcana unui nume strivit • da, un căluș cusut cu toată violența amurgului pe violetele-mi buze • da, cearcănul ștreangului cu care deja mort m-am născut • mă scufund aidoma unui viol dăruit de o aeriană sirenă ce cu degetele ei letale mă mîngîie – îmi mîngîie întîmplarea reticentă a trupului • plutire prin pulberi și dizolvat avisal întuneric – levitație a insomniilor reci • buzele ciudate ale

*apei îmi sînt indistincte de cîntec • aștri morți și fantomele
mării mă strigă din netimp înapoi – da, înapoi, spre
începutul ce neant de mine am fost •*

0 • 0 •

(17)nici o fereastră deschisă în sufletul meu sufocat de durere –
 nimic în afara zidurilor inhibiției mele eterne • frustrările-mi
 rodează aidoma unor erinii însetate de moarte – din care
 obsesiile cad dure, absurde și grele • priviri proscrise mi se
 rostogolesc în holbat întuneric • inutil e acest foc ce se consumă
 spasmodic și rece • calul meu de silabe paște erupțiile solitare
 ale visului – buruienile tropicale de inimaginabilă lavă • să tai
 mulțimea asta ternă-n felii cu zîmbetul tău intransigent ca o
 lamă • să tai ca pe-un gît unic gregaritatea lașă a gloatei • parcă
 mă-nvîrt în jurul suflului meu ca-n jurul unui turn fără poartă •
 ca-n jurul unei chei pe care nu pot s-o deschid • solul mă arde –
 pereții aerului mă izbesc precum marginile unei camere mereu
 îngustate • parcurg feerice păduri de copaci culcați – cu
 amurgurile lor labirintice • și-adorm în scufundări de frunze
 grăitoare ce cresc cu-adîncimea • străbat vîntățile nopții ce se
 înlănțuie într-o subterană albastră • navigînd construiesc
 corăbiile care mă poartă – preschimb în vase plutitoare adânc
 despicatele obstacole • nicăieriul parcă mă cheamă –
 singurătatea e un supliciu ce mă bea cu oglinzi • totul e o piatră
 din care nu pot să ies – un sânge zăvorît unde nimic nu mai știe
 să plîngă • și solitudinea mea înșurubată – acest altul ce mă bate
 în cuie • toată memoria asta parcă legată cu sîrmă ghimpată •
 cine-s acest eu dublu care mă torturez fără pricină – acest asfalt
 unde de așteptare mă înfășor • toate aste stele lichide ce-mi
 mîină flotele străzilor cu pînzele-n numere • ele care toarnă
 insomnia-n avis • moire, voi muze – primiți-mă să locuiesc în
 zîmbetul vostru • pe mine, albastrul cu livezile triste – la
 fereastră cu singur – negru la nimeni – cu camuflajul căzut în
 ofilită oglindă •

0 • 0 •

(18 bis)stranie această impostură pe care-o cos de hazard – el, styxul cusut de destin ca un labirint cu ața absurdului • să văd oare-n mine o tenebră recunoscută – un eu însumi pe care însumi nu mai șovăi să-l recunosc • nu doar un alt mormînt acoperit cu măști – un alt mormînt cu aripi de suferință • toate aceste șuvițe ale zborului îmi mîngîie noaptea • toate aceste stoluri dureroase de lilieci ce mi se înalță din subterană și creier • și aerul în care mi-am semănat aidoma unor semințe amprente • stau față-n față cu propria mea rană ca înfruntat de-o oglindă • un dublu de sînge reflectat de-un dublu de întuneric • un dublu al eului care strigă spre eul meu dublu • pașii mei nu acoperă drumul dar rămîn pe el – și ținta finală e mereu la un pas • iată cum bucăți din mine se suprapun pe tine ciudatule • și carnea asta țesută de soartă împreună cu oglinda asta ce prin tine-și întinde mîinile • sau poarta asta ce ca un clopot de negru mă învăluie-n dangăte • iată neaua nu de zăpadă ci de fîroasă tăcere • neaua de lună care mă stinge – vid alb – vid livid – ninsoare selenară a frunzelor povestind muțenii de iarnă • aruncat sînt cu verb infernal în pădurile mării – în labirintul cu buzele verzi și cu orgasmul profetic • și codrii infinitului cu ziduri avisale de apă – celestul abis sprijinind cu viziuni fără capăt • pierduți îmi sunt ochii – testicule străine prin obscurul hirsut • sau verdele ciudat ce trece prin negru și leșină în nopți de albastru • un tumulus, poate, bănuie arici cu țepii de iarbă – ori pubis bizar spălînd bezne celeste cu aur • de nu cumva un pîntec prin care morții pripiți și-ar fi spart nașterea • așchiile prelungi ale razelor – mesageri ai unor avisuri ascunse • oh! înaintez fără păs printr-un delir de șerpi albi cu toți nervii atîrnînd înafară – înotînd în piscina mea de nefericire • acum, cînd amintirile nu mai sunt decît naftalina memoriei • poate că lumea mi-a făcut un inestimabil cadou – nedîndu-mi nici un prilej de nostalgie • sordidul scutură lucrurile întru o mai săracă iluzie – de parcă dezamagirea ar

*confirma o realitate oricum inexistentă • sau poate aceste metamorfoze ale iluziei măsoară pur și simplu distanța dintre noi și moarte • dintre absurdul nostru și absurdul **lor** inversat • dintre florile exploziilor noastre și câmpiile acelea umezite de un tot mai adânc întuneric... •*

0 • 0 •

(19 bis)și din nou toate aceste febre de piatră – acest bolovan cu mine în miez • ca temnița unui fruct cu eul meu sîmbure • nu vreau să părăsesc catalepsia de fier • sisf ce împinge pe tăiș de cristal catoptricul nichel • nimeni lîngă mine – nici măcar o umbră rănită • nimeni lîngă mine – nici măcar un dublu decapitat • styx? nu! ci un simplu zid de cărămidă lîngă care să fiu uitat – aruncat • sau sticla spartă – amurgul de alcool • poate înc-un pantof – poate încă o barcă • poate ultimele porți decuiate ale sîngelui • și totuși nimic – totuși, totuși nimic • doar poliedrele chipurilor străine pe mare • doar o cușcă roșie pentru singurătatea mea neagră • doar așteptarea mînjind cu disperare perdelele • albul solilor morți marchează cărările labirinturilor – drumurile avisului din care nici măcar insomnia nu mă poate trezi • căci și insomnia e vis • îmi scriu durerea pe paginile chipului • îmi gravez disperarea pe menhirii așteptărilor – ce cresc asemeni unor coloane fără sfârșit • chiar și limitele – liniile acelea imposibile – plutesc în vid ca niște oglinzi anorexice • cu îngerii lor lineari – cu imaginile parcă supte de vecinătatea neantului • dezlipită de mine e lumea aceasta incompatibilă • dezlipită de mine tristețea ce-o port în cupele albastre ale inimii • și toți acei vampiri psihopați – toți livizi de letală complicitate • ce-și comit crimele sub exploziile soarelui – pe care cu alte explozii nesățios le sporesc • poemele mele nu-s tăcute pânze de semne – ci turnuri de strigăt • deși cerul refuză să le vadă piscurile fără de mască • căci nu doar să fii liber contează – ci obsesiv să fii numai tu însuși – altminteri cine e liber!... • acest cine ce e mult mai mult decît eu • vocea lui va fi spectrul meu – privirea lui, eroismul mîniei prin care pragul viitorului repudiază lașitatea trecutului • da, există suflete cu umanitatea întreruptă – cu intermitența roasă totuși de-o neverosimilă remușcare • ce ascund în nebunia lor fără

*nume – în matca fără noimă a demenței lor subterane – larva
cu repetiție a infernului care ești tu – care sînt eu • care e
tot ce încă nu a murit •*

0 • 0 •

(20 bis) mereu înșurubat în asfalt ca într-o insașiabilă foame a drumului – spectator din două direcții al neînțelegerii mele de dedublare • apăsător de iarbă neagră a unui zbor interzis • îmi lipsesc mie însumi parcă jelind înstrăinată-mi ființă • orfan de adâncimea-mi pierdută – ferecat între vid și exil • cine mai sînt – mai pot fi – cu rădăcina mea jumătate prin labirintul oglinzilor • cu palmele rugăciunilor depărtate de avizul divin – despărțit prin recele orizont de împlinirea mea înțelegeri • zîmbetul îmi era altădată coroană – azi abia cicatrice a rănii uitate • oblică e privirea ce încă mă-ngăduie – ce-mi îngăduie sufletul ca pe-o pădure ciudată bîntuită numai de animale vîinate • bîntuită numai de viețile ce-n veci n-am trăit • privirile mi se rotesc – foc negru în profund de pămînt – mereu mai adînc, în căutarea infernului meu pierdut în uitare • gheață de lumină doarme sub lună – sub insomniile pe care paloarea ei le-a înghețat • zbor precum un șobolan vrăjit al dimineții – printre absurdele mele metafore • vai, prunii-și îngroapă ramurile albastre în abis – asemeni unor aripi apăsate de tonele zborului • și copacii cu trunchiurile vaste aidoma unor vagoane de tren – în scorburile cărora de înnodat labirint singurătate te pierzi • oh! toate silabele căilor vechi le arunc în abisul neantului – ca să pescuiesc cu undița poemului meu un spirit și mai absurd – doar astfel nou • stelele se dizolvă-n silabele demult prevăzute de oblicul zeu • asfaltul meu este pagină – sânge și crepuscul albastru – și cuvînt unde se adăpostește un demon fugit •

0 • 0 •

(21 bis)bizare aste voci – și această răzbunare polară a
sîngelui de zăpadă • vîrtejurile de alb de zeiță sau de alb de
obsesie • și manuscrisul frustrărilor mele – pierdut – regăsit
– curgînd din labirint ca un silabic exil • vagul ororii
tenebrelor precum un gest fărîmat – chemarea generațiilor
prin treptele întreșute ale memoriei • nodul nopților cu furia
lor bruscă – cînd doar lumea sfîșiaților e lumea în care sîntem
vai! constrînși să trăim • cînd de lacrimi îți ștergi șoptinde
silabele – de parcă frunze ți-ar fi degetele verzi ale plînsului •
ce este această haită a lupilor de aramă zămislită de clopote
– această nebuloasă de ecouri ce-mi pîngărește întîmplările,
făcînd din singurătatea mea o cetate asediată • e ceva
neîmplinit – o crimă apăsător dedublată în ostracizarea
noastră nemeritată • drumurile-s straturi de aripi ofilite pe
care calc povestindu-le • și lucrurile – oglinzile lucrurilor
plutesc într-o depărtare avisală – într-un invizibil de dincolo
de orizont • din cînd în cînd mici pete absurde de speranță –
presărate anume pentru ca disperarea să fie mai mare... •
căci ne apropiem de spirit prin ceea ce în noi eșuează – prin
partea de efemer pe care-n timp o risipim • cînd ne primim pe
noi înșine cu dezlegată cerneală – navă a nebuniei pe care
literele o aruncă în larg • nimeni e cel ce prin forțat exil e
pierdut de privire – ochii refuzînd ori nemaiputînd a-l vedea •
ochii parcă orbiți de-un sînge absent – de-o răzbunare
neîmplinită – de-o transparență prea naiv acceptată pînă ne
înrușește cu aerul • apoi asfixia ne preschimbă într-un soi de
fantomă – într-un necuvînt de netimp risipit • iar oracolele
curg inutil și clipele nescrise-s inane • și albe de pulberi
înfernale sînt drumurile unde pe noi înșine n-am știut a ne
întîlni • unde departe de noi – oblic surîde zeul ce nu ne-a
găsit • din semințele căruia noi înșine nu am crescut înspre
cerul contradictoriu și atît de ciudat • unde nu am știut a-i
merita prin transgresiune temerară mînia – noi cei meschini

*și prudenți • noi cei femei – în sufletul cărora a putrezit
demult adormitul erou scufundat în uitare • acoperit de
vacuitatea ironică •*

0 • 0 •

(22 bis)și pălălăile de nebunie ale pălărierului nebun – jungla de gelatină unde orice verde devine posibil • orice coșmar deschide un ochi vorbitor și asfaltul, gustîndu-mi pașii, cu înțelepciune grăiește • sau obscuritatea nelămurită a răului... • trupul fetei gol în oranjul frunzelor ofilite ca o fantasmă – a toamnei scufundate în delir și albastru • ori angoasa ascuțită – hlamida de-oroare ce preschimbă femeia parcursă de metrourele presimțirii-n zeiță • ea stă pe-acel prag parcă încă de sânge și parcă secerat de trezie unde soarele psihic nălucește-a vampir – și-și trimite sclavele goale spre deșteptările unui masacru • salvare ieftină e dictatura-i abjectă • adînc vîntul varsă verde în noapte • și torțele somnului caută întrebarea care trebuie jertfită – febra destul feroce – reamintirea destul de îngrozitoare pentru a potoli în fine styxul din sânge • dar poate pragul acesta al așteptării – hotarul sufocant al anxietății – transformă zeița în fiară – presimțirile ei în ghiare însetate de sânge și scoarță • însetate de ochii aceia misterioși ce stau ascunși în copaci • sau chiar de letargia cuțitelor ce stinge-n coșmar orice sete • da, femeia aceasta rătăcită îmi cere s-ar zice azil – ea cere azil înfernului meu pentru infernul ei cu mult mai urgent • sau tumultul urmăririi – dar a cui – dar de cine – ce-o acoperă precum o pânză groasă de apă ferind-o pentru o clipă de furia frustrărilor ce din ea vor să se-adape • de toată această incandescență a răzbunării lihnite • sau gura care nu mai e decît o ureche – o ureche înfometată cu care nu mai pot să aud • ori aripa de carne ce mă povestește cerului – cînd stelele m-apucă, tentaculare fantome, de gît – și trenul îmi trece prin degete – și de-acolo prin neuroni • și iarăși undeva în noaptea surdă – pînă în gara lunii unde sînt silit să cobor • deși tocmai ea, luna, e femeia ce mă înspăimîntă – și de care aș vrea să învăț cum să mă țin cît mai departe •

0 • 0 •

(23 bis)caută și desigur nu vei găsi decât căutarea • grădina gânditoare asemenea unui labirint înnegrit de flori de oglindă • numai ciudata ofrandă ce crește cu durere din tine – copacul ce-i navă prin care suflă în pânzele verbului • copacul de chipuri – cu miriade de buze de frunze ce pronunță profețiile vîntului • sau undele styxului ce urcă spre cer cînd Dionysos infernalul îl îmbrățișează pe Uranos cel stropit cu spermă și stele – cînd împreună cu Muza de destin îmbătată se scufundă în el • ah! limacșii gigantici ai lunii beau nebunia din creier ca dintr-o fîntînă • ce-mi lipsește îmi încheagă un corp mai misterios decât toate privirile absente – din pașii vizionarului meu ochi orb ce-asemeni lui Œdip traversează iarna avisului • și pașii mei umflați de hidropizia orbirii încă ascunse – cu ochii-mi de absurdul imaginilor plini • sau eu, copilul cu chip enigmatic și mort – eu ce-mi strecor amintirea printre gânditoarele degete • eu ce învăț să urăsc – privindu-mi cu tot mai intensă mînie memoria peceltuită • deodată fața-mi se umflă de toată furia frustrărilor – deodată încerc să prind în pumni răzbunarea • să sfărîm tăcerea lor și disprețul – și ca dintr-un fruct stacojiu zemos de blesteme și litere să mușc bîndulele dintr-o unică sorbitură toate inimile • orbindu-mă, mi-am sfîrtecat cu ferocitate iluzia – și totuși mirajul îmi rămînea precum un codru de fantasme în cale • cortină a atîtor nebănuite spectacole cu atîția nebănuți spectatori • cerul concentrează în pânze străine firele avisale ale arborilor – de parcă păianjeni celești ar țese mereu noi rădăcini • și toate aceste degete tulburi – toate aceste voci la cheiurile cărora silabele noastre au acostat nebuloase • ori fructul negru cu care începe sfârșitul – crescut nicăieri – gândit de melancolia macabră a himerelor • fructul în care intri ieșind – căci de intri clipă în el – ieși apocalipsă și timp • el însuși vis intrase în el – ieșind avis învăluit în profund – ieșind abis

*înveșmântat în ciudată poveste • am intrat poartă de
melancolie și-am ieșit fereastră albastră – fereastră
albăstrită de moarte • zîmbet scuturat din messianic neant •*

0 • 0 •

(24 bis) *de ce aruncați asupra-mi aceste tone ale timpului – voi zei absurzi • de ce toată această impostură a iluziei tulburătoare – cînd mîinile uită să-și gîndească zborul prin ceruri de aripi • de ce toate aceste devastări ale întîmplării deșertice – căptușite cu mătasea mirajelor • de ce puterea mea trebuie să fie navă fragilă pentru toți acei emigranți ce-și transportă exilul într-un naufragiu anunțat dinainte • preschimbîndu-mă într-un tărîm devastat • și la ce bun toate aste trestii ce-mi plantează suferința în vid • ei vin doar pentru ca eu să dispar – ei vin doar ca să-mi poarte labirintul irosirii în vine • poarta de fildeș mă poartă precum o soartă a nălucirii nocturne • și stacojiu îmi e somnul ce face din mine un prinț al coșmarelor • și totul e destrămare de negru veghind din turnurile galbene – totul e șarpele neted pe care fantasmă alunec • eu, regina pustiei pierdută între caleidoscop și oglinzi • port la încheieturi cătușe din rubine masive – și gratii de aur mă-ncercuie – celule cu chei de diamant • și imensele mele pleoape drogate sînt parcă aripi • și ninsorile palide mă preschimbă în statuie de heroină pe lună • oh! pleoapele aceste imense pe care tone de somn le apasă – și clipa aceea menhircă mai înaltă ca lumea • sau amintirea precum un deget nesfîrșit ce arată tot ce-am pierdut – tot ce-am uitat • da, am învățat murind toate dialectele morții • vorbește în mine o piatră neagră bătută-n ținte de stele • o ciudată plajă unde mă risipește-un eșec nisipiu • poate leșin, poate m-așez într-o vînă deschisă – stau pe sânge ca pe un scaun • sau gara terminus a nopții proptită-n neant • o sfoară de țeapăn cu un cuțit de întîmplare întîlnită de-o mînă cu pînză • degete cu mereu altceva și o beție cu motor – toate acestea fac un fel de corabie absurdă a nebunilor • un pachebot paranoic alimentat cu demență • căci unde e veleitate e viață • mă simt uneori ca un pachet de vată căzut de-a dreptul din lună – ori ca un clopot de eter pierdut în narcoza întunericului • ... bizar, nu mă recunosc – întîlnindu-mă mereu altundeva • de fapt, trăiești în funcție de*

porția de infern pe care-o mai ai încă în tine • de unde, căutarea asta disperată – depresivă – a infernului nostru pierdut • ... sînt oare deja cellalt acoperit de crini morbizi și de limacși – da, acel vis deja despicat de speranța trezirii • stau cu mine de vorbă de parcă aș fi în fine bisturiul de care mă vindec • bisturiul pe care-l aștept de la sfârșiturile lumii • e poate timpul să respir tot ce mă va ucide – să-mi întîlnesc moartea ca s-o înving ori ca să dispar • un vis mereu altul – o trezire mereu alta – precum un harem țesut din toate acele femele dărăpănate din năvodul cărora fug • un vis mereu altul – o trezire mereu alta – aidoma cu o cheie la capătul căreia renunțînd să mai sper – am ajuns... •

0 • 0 •

(25 bis)focul ciudat al asfaltului mă arde cu moarte de-oglinďă •
și-mi gâdesc adânc labirintul ce mă mușcă cu așteptare și-
avis • cel ce voi fi la fereastră mă contemplă cu durere și roșu –
privirile noastre se întîlnesc într-o disperare comună • și
cerneala neagră a inimii mi se-ncheagă în litere • fantome sînt
casele printre care am trecut – fantome casele viitorului cu
ubueștii lor locatari de nimeni vegheați • grabatul plutește pe
styx și toți se îneacă – pînă și morții de nepovestit • plînsul e
căutare prin deșertul justiției absente • plînsul mă îmbrățișează
precum un frate mai mare ce durează doar dispărînd • un disc e
pămîntul pierdut în nemarginile lui – și cu vocea mea moartă și
mută strig depărtarea nesfârșită a pașilor – a pașilor purtați
precum niște frunze de-un vînt ce nu mă mai poate găsi • oul e
plenitudine menită să se spargă prin semn – eliberînd neființa
în inevitabilă iluzie • chiar turnurile sterpe ale așteptării nu sînt
decît infinite priviri – șuruburi răsucite dureros în oglinzile
vidului – ori gheizere dezertînd avisurile ochiului orb • ascultă-
mă tu cel absent – ascultă aionioanele de lacrimi ce țipă din
abisurile ochilor mei • oh! ascultă-mi styxul ce-mi curge prin
vini și prin vine • ascultă trenule suferinței mele – trenule
suferinței nenăscuților tîrîți în abjecție – ale nenăscuților cărora
patimile existenței le-au fost refuzate ca o ultimă dezonoare, ca
o stranie medalie a avortului • exilați eterni am fost primiți în
patria promisă a mării de sânge – în înecul nostru fîgăduit de
tăgadă • în mîntuirea noastră de veșnicie tăgăduită • cînd oare-
mi voi mîncă secetoasă de frig, răzbunarea – cînd voi înota,
topindu-mă în incandescentu-i tărîm • nu e ea chipul fără chip
al nebuniei pe care chipul meu fără chip însetoșează a-l bea •
oh! cuprinzi necuprinderea unde învingîndu-te intri • urci
asemeni unui munte violet amurgul ce sub cățărarea ta se
topește – sfîrșit sfîșiat fără-ncetare în zîmbet • pămîntul îți
smulge atunci sordida ta mască – pe care strat după strat ți-ai
adunat-o pe suflet • și nici o vizuină – nici măcar înstelatul nisip

*nu te mai poate ascunde • da, mâini pierdute peste tot ce
suferința ta mai poate culege – peste toate acele infernale livezi
– cu inele-n naufragiatele flori și aur absurd cu coroană • și cu
mîna aceea ce-i aripă peste uitatul tărîm • mîna aceea ce peste
țară e neînțeleasă domnie •*

0 • 0 •

(26 bis)și iarăși parcă ucid întâmplările cu fiecare pas – ele animalele albastre din adâncurile stelelor • și port în mine un altul ce mă sfișie – ce mă culege din spectacolul unor crude livezi • sau poate stolurile unor contradicții care cu delirul lor mă devoră • silabele înjunghiate pe altar – cu adevărul scufundat în tăcerile visului – adevărul pe care nu vreau sau nu pot să-l aud • luna cu cele două jumătați ce curg una într-alta – fără ca eu să le pot vreodată discerne • ori strada precum un rîu de-asfalt cu pești plimbîndu-se printre copacii trecutului • le vomit în fiecă noapte dresajul – literele mi se urcă bizar asemeni unor insecte de plumb din styx de cerneală în creier • cu lumînările fără sfîrșit ale plopilor mă subțiez – mă îngustez în agoniile verdelui • și iarăși spînzurații ceții cu durerea agățată-n lampadarele înalte • el care-mi iese în cale povestit de copaci – el, dublul meu pe care-l zîmbesc cu enigmă și lamă • poate ca pe un rod absurd îmi va aduce-n dar adevărul – îmi va șopti în suflet vълuri de șarpe • poate rănilor mi le va strînge din suflet acoperindu-le cu un pansament misterios • și tămăduirea – ținta în fine atinsă – camera roșie care nu mă mai așteaptă pustie • deșertul roșu – singurătatea roșie nu mă mai arde – dublul cu oglinda lui rece de labirint disperat • da, el – precum o barcă ce numai prin fazele lunii mai poate pluti • da, iată visele mele cu frisoanele lor secetoase • cînd mai bătrîn avisul mi se coboară în suflet • vise închegate – obsesii pe care dimineața nu le mai poate topi • coji de magie – cînd precum un scarabeu de giuvaeruri și vrăji îmi caut deprimarea în drumuri • da, precum un cerșetor – cu silabele-mi mă strădui mereu să găsesc un lucru, ceas de tinichea sau de platină • o făptură – un debarcader pentru barca-mi thanatică – un port pentru nava pe care însingurat navighez •

0 • 0 •

*(27 bis)nebunia nemuririi cu aurul ei temerar – nordul unde avisul
vînturilor nu se coboară în literă • și unde labirintul nu e de pași
umilit • oh! sângele mi-l culeg din depărtări incolore – unde zeii-s
silabe • ce păsări ascunde aerul gândurilor care mîngîie luna •
aerul pe unde suflet cobor în titan și-n adâncuri de tartar • da, eu
cel lovit de drumurile reci și de stinse fantome stelare • eu, cea care
am pierit înainte ca spre lună să zbor • prova corăbiei mele
străbate inerte apele styxului unde totul e mort – unde morții înșiși
plutesc fără-amintire • și sorb fără sete un sânge amnezic • închizînd
în uitare doar vidă frustrare albastră • da, vărs ceață pe somn și
chiar pe trezie – și caut c-un pistol cu gloanțe de creier • psihiatrul
acela mai nebun decît o baie publică • cu țeasta mai umflată decît
un aerostat urlător • ceva se plimbă prin mine precum un șarpe de
piatră – ceva precum resturile unui infern pe vecie pierdut • tu,
ascultă-mă pădure lichidă – ce șoptești cu verdea ochilor tăi
respirați • florile tale mă spală cu deliruri de lună și vinele mi le
umplu cu styxul lor alb • styxul acela ce mă minte cu buze de morți •
durerea ce mi-a picurat pe asfalt mînjindu-l cu silabele-mi mute –
buzele mele ce-au sărutat scoarța copacilor martori în tăcerea
cărora plînsu-mi vărsam • da, sângele meu invizibil ce chema un
alt sânge invizibil – nu un sânge de mort ci sângele unei vieți
iremediabil pierdute • irositul meu sânge de lacrimă pe care eu
însumi mă scurg precum o absurdă privire • precum un eșec fără
zei – pe care întunericul doar îl recunoaște și haosul numai îl
poartă în mătci neștiute • pentru mine – pentru pașii mei ca
frunzele unei toamne eterne infernul nu are zeiță • sângele nu are
alt sânge care îndurerat să-l răscumpere • silabele mele nu au alte
silabe pe care nornele să se prefacă măcar a le căuta în străfundul
fîntîinii • și nostalgia mea nu întîlnește nici o origine – nu, nici
măcar numele infernului meu pe care zîmbetu-mi l-a pierdut •*

0 • 0 •

(28 bis)și iată fierăstraiele delirului care dansează în mine cu sînge – toridul labirint ce mă taie în vreme ce în nebuloasă de stropi mă sufoc • dans al durerilor – al frustrărilor explodate de răzbunare pînă departe • cînd biciuit cu noapte fugeam prin cușca feroce a batjocurii • cînd fugărit îmi trăiam viețile ca pe niște funeralii neplînse – da, plînse numai de mine în barca-mi de mort • căci nășălia-mi absentă plutește pe clipele-mi muribunde – și izgonita mea existență nu e decît repetarea linșajului meu mînjit • degetele mi se scufundă în adâncurile încă nerăzbunate – în originile unde vreau să sap inomabile eternități de morminte • vai! toată scoarța copacilor ce-mi sînt plînsul e o imensă pleoapă ce acoperă miriade de ochi • uneori unul mi se deschide – cînd mersul mi-e mai trist și mai albastru • iar zeul infernal al privirilor croiește căi noi nopții – el ce nu mi-a primit mîhnirea ca tovarăș de drum • poarta e poate o navă care ne poartă pe un abis mișcător – c-un val de labirint și cu-altul de-ogîndă • ea, ce se deschide clipelor cu povara de zăbavă întunecată • și suferinței cu aionioane de chipuri • ... aur de sacră cîmpie e umbra vîntului îmbătrînit • și dacă vîsla ta e potecă – ce mai ești tu marinarule – tu care calci pe fundul mării naufragiate • mi-am închis secretul în frunze – și-oracolul neîntinzei mele în trestii • straniu s-au desprins solzii oglinzilor de pe mine – dragonul • oh! cum să mai zbori cînd aripile tale însele sînt infinitul • pielea mi s-a preschimbat în fum de cînd înaintez prin nesfîrșirea asta de-asfalt – pe nesfîrșirea asta de așteptare • sînt marsyas și jupuit de zeu mereu fumeg – iar infinitul tot nu mi l-am dezbrăcat • nu! nimic nu poate fi mai bun decît drumul dus pînă la capăt – după care nu mai urmează nimic • cînd ucizi parcă ai deșuruba o făptură înstrăinată – din care viața cîndva a lui scufundată n-a mai lăsat pe țărnul eșecului decît numai un lucru • îl desfaci atunci în bizarele lui părți componente și te reflecti în ce mai

*rămîne ca-ntr-un destin încă o dată trăit • te simți atunci ca
și cum ai fi dublul lui cu-o moarte de schimb • cu sufletul
erodat de-o nesfîrșită durere • niciodată tu însuși – de cînd
din tine ai coborît • niciodată însă tocmai un altul • ci doar
atît – o abjecție intermediară •*

0 • 0 •

(29 bis)cum se încheagă în aer chipul de întâmplare al vîntului – sau privirile negre ale nopții ca o cascadă cu somnul deschis • da, barca muribundă dintre ziuă și noapte • acel ce – da, ciudatul ceva pe care, precum o spumă demonică îl întrezăresc • nu e o fantomă – și nu e un lucru – și nu știu măcar dacă deschizînd ochii – ori plutind în avis • cu amurgul – cu zorii – cu luna – cu întâmplătorul luceafăr lunecînd în oglindă – ori cu strania descompunere a corpului – îl deslușesc • atunci, poate-un cal nebulos dispăre pe năluca ferestrei – poate încheșat din întuneric – un misterios pitic precum un bloc de stupoare în letargie mi se ridică • și-asemeni unui creier imens îmi scrie și-mi rescrie coșmarul • deșurubez cu un ochi o gaură neagră – iar filistinismul meu galben mă aude albastru • tentacule de angoasă îmi trec prin asfalt – mă pierd prin frisoanele pașilor • scoarța copacilor îmi îmbrățișează pasărea vinelor – cînd la disperare cu singur ies, întrerupt de neființă, pe ferestrele vidului • îi îmbrățișez pe ei, martorii – și ei mă înțeleg • îmi ascund în tranșeele lacrimilor singurătatea – și celălalt, fără a mă descoperi, peste singurătatea mea se tîrăște • nu e un zîmbet și totuși mă doare – nu e o cicatrice și totuși ascunde o rană • nu e nici măcar un coșmar din care să pot într-o dimineață zincu-mi trezi • pe cline nelămurite parcă pipăind o tîrîre confuză – parcă topindu-mă într-un mers căruia nu-i pot deosebi pașii • mă pierd parcă spînzurîndu-mă cu fiece frîntură din mine • sau de parcă fiece frîntură din mine ar năzui să fie o picătură de styx • însă fiece bucată din mine – fără a ieși din haosul somnului țipînd se trezește – se trezește neîncetînd de-a dormi • neîncetînd de-a cădea în clipele negre ale unui invincibil destin • căci poate destinul e somn – și poate tîrîți de setea de viață, spre moarte năzuim numai • cutia pandorei chiar îmi plutește neîncetat dinainte – și degetele mele absurde, fără voie ridică visînd s-ar zice capacul • capacul tuturor nefericirilor – al tuturor nenorocirilor prin care să pot în fine extatic vîsli • da,

*tot trupul mi-e atunci o barcă de moarte albită de lumina
echivocă a infernului – căci cum poți muri cînd prin somn
moartea ți-e incompletă iar prin moarte, cînd somnul ți-e
tulburat cum poți oare dormi • vai, înecat în viață sufletu-mi
demult a putrezit în depărtări neștiute • și pășesc pe asfaltul
străin deși demult nu mai viețuiesc decît în oglinzi • iar
labirintul demult m-a devorat în fiecare fărîmă – pe mine
digeratul tezeu de minotaurul pe care din vremi l-am ucis •*

0 • 0 •

(30 bis)tu zidule – zid superfluu al plângerii – cu lacrimile tale grăitoare ce-nspire neant glăsuiesc • tu, cu violetul, violentul destin înscris pe palorile paginii – tu, ce nu ești decît un cîntec de dezonoare – ascultat doar de martori triști ce nu-l înțeleg • din străfundurile închisorii – din pivnițele ei înverzite – din adâncul unde nu mai găsesc decît îngustatele ziduri – pereții aceia de angoasă fără nici o potecă – oricît de îngustă între ei • această celulă plămădită dintr-o obscuritate fără de gratii e singura-mi casă – căci în sălaș de singurătate trăiesc • da, în aerul acela zidit – fără memoria ferestrelor • fără styxul inextricabilului meu labirint – pierdut parcă în măruntaie de minotaur • și femela aceea sălbatică ca o cățea din care n-a mai rămas decît rîsul nebun – femela aceea ca o hienă ce rîde nesățios – cu firul ei de voce nocturnă, subțire – fără ecou • și groparul de seară cu mersul lui rădăcinos și ciudat de copac crescînd spre avis – de noapte înfometată de stele • sau muntele precum un clopot uriaș cu dangătul întors înăuntru – da, dangătul acela inversat ce clopotul și-a înghițit în adâncul lui mut • mergînd spre așteptare m-am învelit în albastru – în asfaltul ce mă-ndepărta de ținta mea veștedă • și precum o bucată de lumină țineam în mîină craniul cu care pe mine însumi mă-nțelegeam – de mine însumi îmi aminteam • craniul meu pur ce-l ridicam spre coroana privirilor ca pe-o ofrandă levitînd printre letale înălțimi • de parcă zîmbetul luminii m-ar fi condus încet înspre moarte • căci deodată te stingi – și ești ce nu ești nicăierea • și te îndepărtezi pierdut printre picăturile așteptării și plînsului • așteptare a ce? – așteptare a cui? – poate doar a celui ce nu vei fi niciodată • poate doar a bărcii vide ce-ți prilejuiește jalea și hohotele inutile de plîns • lacrimile acelea gravate în tine precum niște demoni ironici • și literele din cartea pe care nu mai poți s-o citești – silabele cari se încheagă altfel – în cuvinte dereglate, necunoscute • în cuvinte pe care nu mai poți să le înțelegi – nu mai știi să le vorbești • da, silabele,

*literele parcă scrise – parcă visate pe paginile unor apocalipse
handicapate • cînd toate astea n-au nici un sens – și cînd te
izbește deodată luciditatea – transferul acestei lumi deformate
de obnubilate oglinzi • nici măcar liniștitoare iluzie ori banala
groază a coșmarului – ci nebuloasa aceea a concretului – prea
abstractă – prea vagă – ca să mai poți – oare ce...*

0 • 0 •

(31 bis)și oglinzile acestea sfîșiate de meduzele nebuniei
albastre • porțile ca o infirmieră cu pulpele palide • cînd în
labirint te fărîmi – și iarăși visezi veșminte de apă • un crab ori
poate-o corabie cu pânzele umflate de vîntul ospiciilor • cortina
în zdrențe a minții ce a fost cîndva o pădure – copacii, altădat’
spectacolul unei magii eșuate • mirările acelea de lemn ce cu
rășină plîngeau • și iarăși cînd te trezești în adîncurile somnului
– în subterane care prin tine în spirală coboară • măduva aceea
a avisului curgînd printre fantasmе scheletelor a tot ce-ai
gîndit – a tot ce trupul tău a făptuit dormind, dormind... •
neconținut demența aceasta seducătoare – ca niște pînze
zdrențuite copacii suflați de silabe • ea aude cu stelele orice
dorință ascunsă – orice secundă dizolvată în viziunea mea
neagră • în amurgul negru unde zîmbetul meu ca o secure taie
păduri • și iarăși visez – și iarăși ascunsă după copacii ciudați,
parcă umani, fiara de pîndă m-amenință • ea, cu vidul ei spart
de timp – captiv în capcanele roșii • căci poate perdeaua stranie
a dimineților cadaverice sînt chiar eu – eu ce numai în moarte –
doar în neant aș putea să mă trezesc • poarta visului e zăvorîtă
de-o cheie aprinsă, ascunsă în temnița focului • da, pericolul
roșu zăbovește-n oglindă cînd cade amurgul • sufăr cu pădurea
de febra cortinelor – sufăr cu asfaltul de frig de oglindă • dispar
în ofilirile albe precum o depresiune de lună – brațele mi se
desprind din umeri asemeni unor amnezice aripi • poate
cenușiul trotuarului subit de rece și mort • poate singurătatea
așteptărilor de cobalt – sau fereastra asemeni disperării netede
a feței lui hades • lanterna pîlpîie în pivnițele avisului – mă
spionează rece ascunsă după tenebră • și totuși o găsesc lipită
de mine cînd mă trezesc din barca de somn • oh! care e stația
terminus a tramvaiului acestuia oniric – unde se evaporă oare
vraja-i catoptrică • cînd va dispărea bîntuirea asta a lui nimeni –
mesajul acesta scris cu nimic – trimis de nimic • prin cîte vene
va mai trebui oare să trec – cîte albiile ale styxurilor va mai trebui

să golesc • ce secetă să arunc nesfîrșită peste infern – cîte proserpine să violez – cîte măști ale lui hades să sfîșii • pentru a-mi găsi în fine împăcarea • buzele cîtor făpturi să sărut cu somn și cu moarte – jucînd rolul straniu al unui zeu • și cîte nebuloase de suferință camera mea roșie va trebui să mai bea – ea însăși visînd – ea însăși captivă a coșmarului – ea însăși ținînd între lampă și levitațiile aerului un cuțit cu care nu știe pe cine ar trebui să lovească • pe mine poate – sufletul ei bolnav cu care mă identific • există încă vreo țință cînd frustrările în peșterile sîngelui nostru s-au spart • da, cînd timpul ne sfîșie drumurile – iar destinul în caleidoscopul imaginarului – fără sfîrșit se multiplică... •

0 • 0 •

(32 bis)zeii se-nverzesc ca niște coline de febrele verzi • și tu destin întrebat de un sfînx – da, rătăcită departe de ramurile versurilor, nebunia cu șerpi de sânge în părul de furoare și stele • și gemetele agoniei – țipătul precum o femeie frumoasă fluturînd ca pe-un steag securea ei roșie • viciile inerente ale poporului acestuia pierdut – dar care – și ce fir din alungat labirint • sau clopotul din care beau precum dintr-o cupă cu sunete • cupa aceasta asemeni unui ceasornic stricat • chipul alb al doliului unde dură a înghețat suferința • oh! Dionysos – vinul fecundat unde s-au copt răzbunările • el, reprezentantul selenar al infernului ascendent – al infernului delirant • sau silenul obsesiilor obeze... • infernul – locul cel mai adînc dintre visul niciodată visat și memoria pentru care nu există vreo amintire • și mîna misterioasă – mai străină ca șerpîi pe care o bănuiam de inexprimabilă crimă • și iarăși acest var al atingerii ce-mi pătrunde-n obscuritatea coșmarului • da, mîngîierea mestecenilor de care-o să mor • se strîng în impenetrabil întuneric sfîșierile haosului – toate acele dureri ce n-au ajuns niciodată la formă • de nicăieri – ale nimănui pătimiri – sfredelire fără remediu • zeii subterani învăluți în innurile negre – nu căutînd-o pentru a pedepsi – ci respirînd răzbunarea • răzbunarea perpetuă ce trece de la o crimă la alta – de la ce se dovedește insuportabil – la ce este desigur inevitabil • de la sîngele vărsat pentru a răzbuna sîngele vărsat – la sîngele vărsat pentru a răzbuna sîngele vărsat • de la nesfîrșita nea a cenușii la nesfîrșita ninsoare a cenușii • astfel infernul multiplică în vene bărcile styxului • și rugăciunea varsă în noi toată această nebunie fantomă – spectrală putere prin ceața obstacolelor • da, și spectrele pădurilor unde luna noapte de noapte se scurge • scutecele străine și roșii ale destinului ce vrea mereu să fie hrănit • sfînx cu pîntecul enigmatic în care albul atîtor morți se ghicesc • și bărcile galbene ce plutesc pe înec • absurdul care

*mă sparge în rege și mă reamintește-n coroană • coroană
pierdută – uitată în amintire ca tot ce strălucire mai e – și a
fost •*

0 • 0 •

(33 bis)oricînd – oriunde – cu suferința mea aruncată – cu durerea-n dezordine • victima aceea ciudată cu sacrul spart – nașterea care fuge – moartea ce se ascunde și tace • în neînțelegerea ei tănuită – de străin bîntuită și totuși de sine • da, nu te înțelegi – parcă legat – parcă purtînd porți de armură • o armură fără cheie cu numărul pierdut în depresiune adîncă și șarpe • te regăsești parcă străin – asemeni unui pumnal în inopinată vizită • pe mine frustrările m-au dedublat – m-au concatenat • să cobori mult – pînă-ntr-o pivniță – să urci mult – pînă-ntr-un pod – și-ai să fii prinț • merg la întîmplare cu sufletul agățat de ferestre – gata să cad pe stradă – gata să mă strecor aproape mort prin ferestrele mele lipite • o bucată de umbră – o fișie de lumină sau două – și pe urmă nimic • și singurătatea isterică ce mă cheamă – pe mine, singurul ei pasager • cum să sugrumi primejdia de departe – primejdia pe care nici măcar n-o cunoști • cum să sugrumi vidul pe care-l regăsești mereu în camera roșie – exilul precum un taur de bronz al zidurilor incandescente • cum să scapi din minotaurul albastru – din culoarele căruia – din șerpii inextricabili ai căruia nimeni niciodată nu poate ieși • alerg printre silabele celor ce încă mă bîntuie – alerg prin ura mea cu subteranele înfometate • cuvintele potrivite sînt pline de sertarele goale ale întîmplării – ale vieții la care am renunțat • sîngele gîndurilor mele mi-a preschimbat coroana de spini în coroană de aur • isus cu cele cîteva ceasuri de crucificare aleatorie era, în materie de infern, un debil amator • să-ți crucifici viața de la naștere pînă la moarte – iată infernul • să crucifici viața trăită – și încă și mai mult viața doar așteptată • labirintul plin cu vid roșu de unde copacii se dau laoparte ca perdelele unei negrăite cruzimi • da, în adînc de disper să dispar • cu pielea lui marsyas delirînd mai mătăsoasă decît un caleidoscop • oh! trebuie să plătești cu un pachet de nedreptăți un șurub de existență în plus • parcă un soi de sirenă lichidă mi-ar pluti dinspre privire înspre

*ochi – urcînd în adîncul silabelor oarbe • coji de lacrimi lunecă
pe cojile obrazilor – și o lumină nisipie sticlește aurie pe pielea
de uitare letală • tu iarnă lichidă – bizară privire de piatră
învelită în zîmbete moarte • căci timp circular e memoria – deci
mitul • timp linear dimpotrivă uitarea pe care o istorisim – unde
ne istorisim fărîmele fără-ncetare • și silabele care să-mi stingă
coșmarul – discurile de bronz cari mă lovesc și pe care le
înapoiez depărtării • tu care taci – îmi vei mărturisi odată cine
sînt • și cum cei ce nu-s mi-au furat, născîndu-mă, infernul din
mine – infernul în căutarea căruia zîmbetul meu a plecat • fisura
aceea oblică ce veghea – peste cheaguri de valuri – singuratece,
piramidele •*

0 • 0 •

(34 bis)mă caut în zgomot – în vînătoarea ecourilor – de parcă moartea mea ar muri • ceilalți sînt infernul ce ne salvează de sunetul pe vecie pierdut • de oglinzile vide ce precum pânze de corabie nu se mai umflă – de mânia cu care mereu înainte privesc • port asfaltul unde-mi încrustez așteptarea și pașii ca pe un sacru veșmînt • pașii aceștia cu vidul ce-l semăn în paginile cu albul cărora mor • sau vorbele risipite în degete – ele-mi amintesc un drum pe care n-am izbutit încă să merg • e ceva rezidual – chiar sordid – în tot ce mai e sacru și magic în epoca noastră • și totuși, în jurul firului se mai adună încă umbrele labirintului • adânc e verdele acesta de plutire și flaut – și-adânci silabe-l gîndesc • sau lacrima adăugată ochiului meu împrumutat • ce caută oare sângele meu pe-acest trotuar fără țel de morminte • unde sertarele morții nu-și mai deschid în inimi secretul • iar trestiile singuratice tac • un vin mai greu stoarcem din boabele de strugur ale ochilor – cînd cu plîns ne umplem cupele – cînd cu plîns corăbiile noastre se-mbată • omul fără destin cade pe ferestre de umbră – cade în fapte destrămate din care nu se mai poate culege • în van am mers prin timp – ieșind pe portaluri de gheață • în van legați cu sfori de styx de bărcile reci – cu vîsle de sidef lopătăm • și submarinele visului precum porți onirice între trezire și somn ne coboară – insomnii somnolente cu-avisul atît de aproape • da, sîntem clownii operelor noastre – cabotini ai silabisitelor sibile cu care articulăm simbolurile lucrurilor • sclerații scrisului ce mîna întinzînd prin val de cerneală – lasă în urmă cheaguri de firave lumi • desigur, cînd întîlnești răceala letală a styxului – rîzi • oglinzile se topesc cînd scufundat în mine însumi visez – ele, ce nu-s decît acuarelele fragile ale destinului • răzbunarea-i o slabă compensație pentru șerpîi morți ai drumului meu • cînd prin negîndită trădare chiar visul cel mai adînc poezia o ucide în loc ca prin mister nemurirea a i-o hrăni • da, mortul e un vag naufragiat la care giuvaierurile nebuniei cu navele lor demente

*nu mai pot vreodată ajunge – și nici sângele plin cu abisalele lui
profeții • căci fără viețile sacrificate ale celor vii – cine mai
poate fi dincolo rege • rege – sau pînă și zeu • ... și bucățile de
memorie pe care să le poți spre țărmuri străine întoarce – fără
a muri din nou de stranie sete – pe așteptarea de aur din
catoptric tărîm •*

0 • 0 •

(35 bis)cu barca plină de sânge – cînd toate splendorile navigației s-au scufundat – la ce bun acest lucru pescuit din adâncuri • nimic nu poate spăla aceste mîini nevinovate – mînjite totuși de suferință • acești pași murdăriți de asfaltul așteptărilor • la ieșirea din visele cele mai adînci – mă pîndea, ea, invizibila, femeia cu veșminte de soartă • purtătoarea fatidică a firelor labirintice – a cheii subteranelor de unde frustrările mele captive nu pot ieși • murim parcă vomitîndu-ne viața – parcă rătăcindu-ne sufletul • și ea, cu mîinile-i reci de premeditate blesteme – înălța în noapte teroarea oglinzilor – torța abjectă a sorții care-a trădat-o • căci adulterul destinului e misil distrugător în memoria rănită • albastru înveninat al unei magii arahneice • da, rănile mele sîngerează silabe – și eu sîngerez suferință scriind • precum luna tăiată în fețele-i duble – eu de durerea mea mă despart • nu umbră ci sumbru adînc în spatele meu locuiește – nu o fantomă ci decît mine un chip cu mult mai real • da, negru e adevărul ce cu sângele lacrimilor plînge un adevăr nesățios înnegrit • amintirea mea plînge șerpi – și scorpioni mi se-ncheagă pe poteca durerilor • oh! frustrările sînt ca niște nou-născuți încă înroșiți de abisul din care tocmai au ieșit – prunci străini la care te temi să te uiți • verde profund somnolează de-abjecte secrete ca tot ce-i încă mînjit de origine – iar simplegadele albe par pietrificate fantome • albia secată a styxului debordează de uitată – vag reamintită magie • și miraj e cortina pădurilor ce-acoperă adâncurile-i roșii • scrisu-mi de sânge își revarsă inextricabilă durerea lui labirintică • sau vagul de junglă al sufletului – misterul lianelor – absurdul lui somn ce mă invadează cu inexorabile cobre • toată această luxurianță inconștientă cu pleoape de scoarță și ochii deschiși în neașteptatul neculeselor fructe • respir cu auzul beznele somptuoase – hlamida otrăvurilor – cu simțurile-mi destrămate de parfumuri multiple și-adînci • ... și unde mă-ncep – oh! unde oare mă termin • cînd se va preschimba din barcă exilată copilul

*– în întoarcerea adultă a cugetului meu regăsit • cîte vipere va
mai trebui să devor pentru ca anii-mi în fine să-i cresc • și
laptele cîtor mamele ale avisului va trebui să mai sug – pentru
ca demon întîi, zeu mai apoi – cu eternitatea aripilor resorbite
în gînd – spirit adevărat să mă nasc • părăsind în abis – sterpele
trepte – nodurile gordiene de aur •*

0 • 0 •

(36 bis)cît styx trebuie oare să curgă pentru ca insomniacul să-și poată regăsi somnul • pentru ca scarabeul singuratec să poată în fine visa • sîngele cui trebuie să răspundă la întrebare pentru ca sîngele meu să nu mai fie o insuportabilă dilemă • din ce beznă va să răsară drumul pierdut – infernul ce-mi va aduce în fine liniștea • liberîndu-mă de labirintul acestei nesfîrșite confuzii pe care durerea-mi înstrăinată n-o poate numi decît “lume” • oh! hăitașul de umbre de-abia s-a trezit din vechea lui letargie – ogarul fantasmelor ce-mi adulmecă sângele n-a ieșit încă din labirint • șoimul ce-aspiră să mă orbească n-a dibuit încă fereastra ochiului orb • iar monoschizofrenul n-a găsit încă fanta ce prin zidul spart duce la lună • poate oare suferința mea să fie hătuită în vis – și moartea să mă descopere într-o vînătoare a mirajelor • celălalt să mă aștepte la nordul neantului – la sudul oglinzii înghețate în vid • cel pe care l-am părăsit fără măcar să-l bănuie – să transporte în cala vasului tonele implacabilei lui înstrăinări – iar petrolierul, tot acel vast întuneric al clipelor inexorabil pierdute • da, aripile mele aprind flăcări de zbor – tăcerea unui delir de tenebră • cu creierul în infinit deschis beau cu buzele nebuniei styxuri albite de lună • și toată acea malarie de stele ce-n pulbere de disperare mă dispersează • ha! extazul meu cu himere roșii mă-nvață înțelesul lumilor sfărîmate • ce lup ciudat precum florile cenușii din care strîng obsesii de sînge • smulg din soare noduri gordiene pentru ca-n libertate nestingerită să mă destram • o fantomă se ghicește prin pleoapa sumbră a norilor – precum o privire refulată ce-și caută ochii – abisul ochilor unde ne scufundă ædip • fă-te ochi fulgere ca să iluminezi obscuritatea infinită a durerii • frustrarea mi se încheagă în inimă și-mi curge-n lacrimi nevăzute sub frunte • și-acum, cînd toate amurgurile au căzut după orizont – mușcă noaptea din absurdul care mi-a mai rămas • nu, nici un eu nu mai țipă prin ecouri de sînge – nici o voce nu mai străbate prin styx • nici o eurydice nu va mai fi trasă

*de mînă spre lumina fatală • și nimeni din moarte – prezic! – nu
se va mai, vreodată, trezi • vai! cîntecul lui orfeu preschimbă
infernul în delirant labirint unde umbra e însîngerată
pedeapsă • toate interesele voastre satisfăcute sînt cîini ce vă
sfișie • toate calculele voastre abjecte, animale fără de nume •
tot ce visînd ați aruncat în pubela uitării vă va injecta cu larve
ce devoră memoria – puținul mărturisit, multul ascuns • lăsînd
din voi doar livide automate • da, doar un nimic suferînd – o
suferință demnă nici măcar de nimic •*

0 • 0 •

(37 bis)haosul nu-i poate decît o fumegare nălucitoare a neantului – unde-și ascund rătăcirea sfărîmate lumini • labirintul unde reflectoarele veghează migrena pe care va trebui s-o omor • da, noaptea spectacolului – teatrul feroce cu sacrificiile lui somptuoase • doliul nebuniei cu lumînările și florile-i negre – devastatul regat al demenței unde moartea-i regină • ea, ce oferă beznelor speranțe de șerpi – și aurul înveninat al scorpionilor extatici • ori luna deformată de suferințele ei schizoide – și de infernalele frustrări ale furiilor • oh! visul ce-mi purta pragul s-a înecat – iar dublul în brațele căruia m-am născut, s-a prăbușit în singurătate de cobre • sau nervii copacilor cu frisoanele lor de-o albeață morbidă – cu pădurile acelea unde amnezia ne ține în mîini • verdele catoptric al rîurilor precum niște afluenți ai tristeții – cu uriașe, labirintice lacrimi • căci sânge era laptele erinyiei ce m-a născut și fiere – iar iubirea ei era o beznă de piatră • silabele acestea vechi mă umplu cu atîtea dureri noi • sînt un trup de cuvinte și totuși fluxurile sîngelui ca pe un labirint mă străbat • cutreierînd codrii gorgonelor visam că purtam în mîini – o tăcere închegată de sînge • și pierdut în adînc de avis – îmi culegeam supraviețuirea de metal de pe creanga blestemului • ah! să fii ales prin voință feroce pentru o trezire oribilă • să fii singur nu pentru a găsi împăcarea – ci numai ca un mîner exterminator al destinului • să știi că o altă mînă – și un gînd invizibil vor desena cu tine un țel de neînțeles • să pîndești cu un tăiș străin un miracol absurd • și precum o lamă misterioasă să aștepți viața necunoscută pe care-o vei schimba inevitabil în lucru • să intri în crimă de parcă te-ai întoarce acasă – și să ieși din camera roșie, la care fără vină ai fost condamnat, asemeni unui gheizer de sânge • da, vei zîmbi atunci – te vei scufunda atunci în pacea ta de cuțit • și chiar dacă lama ta nu va fi decît zîmbetul acela – vegheat de vreun zeu • chiar dacă zîmbetul acela – lama aceea – nu se va

*desena pe buzele pe care nu le-ai avut niciodată • ci va pluti
– inefabil – evanescent – deasupra vidului ce dintotdeauna ai
fost • dintotdeauna, pe veci – zîmbet al neantului vei fi – și
nimic altceva •*

0 • 0 •

(38 bis)parcă un câine cosmic rătăcind prin găurile negre –
parcă niște călcâie însetate de răni • parcă o șerpoaică neagră
s-a încheagat din tot veninul vărsat de la facerea lumii – pentru
a deveni sufletul meu • frustrările furiilor mi-au pictat buzele ca
întîmplări ale neantului – și zîmbetele, asemeni cicatricilor ce-
acoperă rănilile mele abisale • îmi sap labirintul din suferințe și-
așteptări succesive – din dezgustul atîtor înfrigurate
dezamăgiri • poate-un perete al răzbunării de gheață – poate-o
tenebră unde sub un copac de fier umbra pot în fine să mi-o
contemplu • și viața mea furată – masacrată – în fine s-o beau •
da, totul e alb în această pajiște a doliului – și privirea mi se
scurge în pași nelămuriți, incolori • poate mă rog – însă altarul
în fața căruia genunchii mei ezitanți se îndoaie nu e decît
fundătura singurătății pe care lacrimile mele se scurg • oh!
frustrarea-mi nepovestită mi s-a coagulat inimă – și-mi curge
sub frunte în însîngerări nevăzute • mai ales că acum, de cînd
amurgurile mi-au alunecat toate dincolo de orizont – mușc
noaptea cu absurdul încă rămas • oh! trag spre mine labirintul
scrisurilor din tot ce cîndva am murit • port în mine un embrion
de os ce nu-mi devine prunc decît numai prin moarte • suflet
indiferent săpat în răzbunare și crimă – nu ascuți vocile
lacrimilor mele – și aerul pe care durerea-l încheagă e parcă un
aer de ghips • țipetele-mi cad nenăscute în străfundul pămîntului
– bucăți de durere înnegrită spălate de styx • și frînturile acelea
de tăcere – fragmentele de demență ce-mi hipnotizează creierul
ca pe o fiară sacrificială – și ceafa mi-o înclină înfometată de
decapitare și moarte • da, inanitatea leproasă a triburilor în
eternitate străine – și delirul dilematic al lașității turbate • sau
riturile lor impure unde totul e toxic și totul e tu – și totul e zidire
letală, mistrie deșănțată a morții și rituri despravnice • ori
dezlănțuirea abjecției menadice cu istericele ei megafoane •
surîsul încă reține misterul loviturii finale • căci pașii n-au fost
încă toți merși – drumul n-a fost încă în întregime parcurs • și

*inima stă încă nu destul de aproape de cheia ce înjunghiind-o o
va deschide • oasele-mi bat în toba solitară a sufletului – și
sîngele meu cheamă căi noi • abcesul cu rădăcinile albastre e
poate-un amurg rătăcit prin pădure • vai! tu tăcere mi-ai ajuns
din urmă respirația prea ostenită • însă dacă aici așteaptă
profetul – unde oare s-a ascuns cortul ce-l va primi •*

0 • 0 •

(39 bis)oblicul îmi indică – silabă și deget – calea absurdă – și-mi aruncă un năvod peste pași • astfel, mergînd Țes o pânză care mă prinde și-n care prind tot ce de oblic se-apropie – căci vai! enigma ucide • desigur, oblicul nu-și înțelege ci-și ghicește cuvintele – zămislește din silabe sibile ce poartă-n gură fîntîni misterioase • oh! incomprehensibilă e silaba iar înșelăciunea ei e avisal adevăr • ea e asemeni unui han roșu unde oaspeții își pierd pașii uciși • necuvintele mele sînt gloanțe de gheață – și sîngele scrisului meu curge din răni invizibile spre pădurile roșii ale teatrului crud • da, marsyas e sufletul meu jupuit de buzele zeului – de buzele lui ce-s cortinele unui teatru de demoni • și fulgii destinului – ninsorile-i negre – labirintul de durere de sub cerul de-oglinzi • sau timpul ca o memorie amnezică scufundată într-o amnezie permanent anamnezică • ploaia de vise cernută de lontane ferestre – precum o partidă de șah unde tu însuși ești toate piesele • toate, cu excepția regelui albastru ce te visează • cu cretă onirică e scris în noapte străinul – cu o cretă ce-și depune labirintul literelor în bizară oglindă • sfîșiate-s de ghiare de flori mamiferele magice – iar vulturul cu zbor de petale e amușinat de titan • prin labirint – firul obsesiei – prin înjunghiata inimă a taurului pînă-n inima sabiei înjunghiate de noaptea ascuțită • da, inima taurului – cu înfricoșătorul, bestialul lui chip atît de uman • în labirint timpul devine clipă – chemarea are nevoie de ceață pentru a-și pierde spre regăsire aurul turbure • da, spre a-și pierde spre regăsire nemurirea letală • și suspensiile – ele sînt continuitățile de ecouri ale memoriei • clipele zidurilor se scufundă în avisuri de sunet • și șerpilor imenși de împietrire verde – ei, ce cresc hipnotici numai din pămînturile respirate ale avisului • ori copacii cu arabescuri onirice – ale căror dantele nu pot fi fantasmate decît cu un metal extras din oglinzi • nu, nimeni nu mă întîmpină la porțile de fildeș și sticlă – nimeni nu-mi recunoaște cuvîntul cu înțelesul lontan și cu zîmbetul lui alogen • prea enigmatic pentru

*imagine • vai, pământul e putred de demoni – iar porțile poartă
prea mult sânge pentru secătuitele lacrimi • oh! nimeni nu vrea
să fie salvat iar pericolul mă așteaptă orfan • în van țin în mâini
cheile pe care sufletele lor le refuză – nu din teamă ci pentru că
nu mai pot să suporte deschiderea • tronul misterelor s-a topit
în rugină – coroana nemuririi cu încetul dispare • căci nimeni
nu mai poate fi rege al luminii în nici măcar stinsul tărim • în
această obscuritate ce nu mai așteaptă – în această destrămare
ce nu mai e nici vie nici moartă • în acest spectacol atât de fals
încît nu mai poți descoperi nici măcar impostori ce de adevăr să
se teamă • nici măcar un labirint unde trădarea să poată urzi •
căci în acest cimitir de dizolvate fantome nu mai există cadavre
– iar răzbunarea sleită cine – cine oare rece s-o bea... •*

0 • 0 •

(40 bis) *bucăți incandescente de sînge ca frînturile de suferință ale styxului – cu ramurile lui de amurguri uscate • totul e tăcut în această pădure unde frunză de durere-i obscurul – oh! o frunză continuă în care scufundat mă înec • și barca inimii – atît de sinistru ironică – ea, ce imită atît de bine un clopot cu coaste • un ceas în formă de moarte • clipa aceasta e un fel de elastic – o praștie ce expediază-n abis pietrele trecerii mele • ca tot ce-n lacrimile obrajilor în care am dispărut e glugă de invizibilitate – și chemare – și hades • da, clipa aceasta e un naufragiu cu repetiție – închis în care învăț să mor • totul e mut – și totul asurzește în portocala mecanică a lumii • și totul e o lecție a vanității oricărui posibil • un nor îmi iese în cale cu degetele lui de întuneric – un nor cu vocea lui nebuloasă – el, ce stinge în mine atîtea umbre de neînvățate limbi • țipetele mele dispar, înghițite de ecouri de gumă – o muțenie de gumă îmi învăluie disperarea și vocea • și o ploaie de înstrăinare thanatică îmi amorțește gesturile – de parcă m-ar îmbrăca – parcă sufocîndu-mă, parcă jupuiindu-mă – foarte lent, un inezisabil morfeu de morfină • ori poate-un orfeu – improvizîndu-și bizarul lirei din fulgerele neîntîmplute ale cerului • și cerbii bîntuiți de copaci ce devoră fragili vînători • sau iarăși zincul tejghelelor dimineții – cu silabele lui sparte de așteptare și cu mărfurile lui descompuse în roz • da, cu depresiunile vomitate de-un îngălbenit labirint • sau karl marx, precum un abces ideologic – el, cea mai veninoasă fantomă a istoriei • al treilea război mondial – cu toată oroarea teatrală care-l precede și cu grotesurile lui consecințe dintre marionetă și monstru • el, cea mai gigantică impostură a timpilor ce-au fost și n-au fost • desigur, această secundă precum un infern unde te pierzi – ți-a fost dăruită ca o a doua șansă a abjecției și invidiei • ca să poți întîlni în temnița nostalgiilor tale – eliberat doar prin fatidice lanțuri, tot ce e strîmb • pentru ca îngropat în țărîna moale a blestemului să te poți înțelege – și străbătîndu-ți pustiul de lacrimi să poți pricepe*

*cine nu ești – și ce din tine, sub stacojiu și sub lună nu vei fi
niciodată • oh! lacrima aceea ca un urs cu care te lupți – și cu
care te îngeri – și-n cioburile căreia îți recunoști visul spart •
acest străfund aidoma cu-o păpușă de ghiață unde te-ai
întemnițat tu însuși – tu rătăcită cetate de bronz • cu pîntecul tău
roșu-animal încercuit de tribul feminist al statuilor de sare –
vomitate alternativ de sodoma și de gomorra • ... e tot ce mi-a
rămas din oglinda de-asfalt – și din camera roșie unde
disperarea mea mă așteaptă precum o sete bolnavă • e tot ce mi-
a mai rămas din ceea ce – din oribilu-mi destin mai pot citi ochii
mei divorțați prin frustrare de mine • repudiați de solitarele
silabe ce-mi sînt gravate pe față – și de toate acele bucăți de
sînge cu incandescența ilizibilă • de toate acele texte prea stranii
– prea sfîșiate – pentru a mai putea fi citite • de toată acea
nefericire pe care durerea a făcut-o analfabetă • da, toată acea
uitare ce mi-a fardat chipul cu-o pudră sub albul căreia – la
fereastră cu singur, nu mă mai pot recunoaște •*

0 • 0 •

(41 bis) nu e altă cutie a Pandorei decît pămîntul – din care cresc toate suferințele lumii • toți monștrii ce cu înstrăinare ne locuiesc • și lichidul acesta întunecat unde-mi arunc nestinsă sămînța – mesagerii ce-mi scriu pe pagini de foc dispariția – gândurile transmise neantului – arhetipurile de neființă ale tuturor lucrurilor • sau vînturile ce ascund în suflul lor – pietrificarea misterioasă a unor gorgone invizibile • gumele cu care trebuie să șterg – tot ce demența lor senilă, această uzină a coșmarurilor – neîncetat fabrică • toate acele chei ce fac din femeie un chip de trădare – și din marioneta politică, un imbecil stors • ori poate vitraliile nebuniei amurgului – abcesele înverzite ale tumulturilor unde vis și moarte se scufundă împreună • din surîsu-mi lontan se naște un dragon de melancolie albastră • iluminată de pași e insomnia verde a ierbii – cînd merg cu privirile – cu ochii adîncind virgin întuneric • sângele lui Orfeu e tenebră – și coborîre – și styx fără vise • orbirea lui Œdip e iluminare – dureroasă trezire pură, fără imagini • tenebra stinge lumina ce o consumă – orbirea inundă noaptea care-o oprește • dar ce nebuloase ne însoțesc obsesiv nebunia – ce împreunare neînțeleasă ne strînge sub ale destinului ghiare • și cu ce ascensor coborîm neîncetat în infern – noi, ce refuzăm să urcăm • oarbă ne e dorința – și o privire ce refuză să vadă sapă-n noi chipuri absurde de fiare • o mînă aruncă în foc fructul vulvei – și prin semănată moarte degetele blestemate se-nchipuie letale zeițe • raze profunde ale Moirelor • căci divinizarea e un exercițiu al nebuniei pe care poți s-o zîmbești – cînd calci cu pași de aer avisuri de apă • și tot acel roșu care – aidoma cu o vînătoare de cerbi – răzbunarea ți-o fecundează cu o sămînță abjectă și c-un extaz absurd • da, căci muritorii fug după omor – și secretul ultim ascuns în sertarele tuturor lucrurilor e doar crima • cînd androginul coșmar îți vizitează creierul plin de fantasme • omorul ce doarme cu tine și-ți locuiește ziua și umbra ca o fantomă •

*metrul faptelor tale te măsoară – îți măsoară trupul și sufletul •
măsoară crima comisă și pe cea scufundată numai în vis • ochii
celorlalți te urmăresc aidoma unor gloanțe – pînă cînd zîmbești
în sfîrșit cu toate cicatricile zilelor și nopților tale • cu litere de
lupi acopăr pagini de palid de lună • căci viața e rană iar sîngele
acestei răni este scrisul • inimă ciudat evanescentă – cu lichid
de boabe de aur în piatra precum o cenușă albastră din
adâncurile cerului • da, și firul pădurii care se leagănă – cînd
copacul mă țese – iar spînzurătoarea îmi așterne poteci
nostalgiei • da, firul roșu unde suferința și albastrul au ars •
firul acela roșu a cărui dispariție inexplicabilă nu mi-o pot nici
măcar aminti •*

0 • 0 •

(42 bis)ca pe un fluier duc lama la buze – scufundat în noaptea năvoadelor • ca pe un fluier îmi apropii de buze trenul vieții mele epuizate • da, cad în întuneric precum un dublu tăiș – și mă învăluie în absurda mea beznă ca într-o moarte ce e a mea și a celuilalt • a lumînării mele negre existențiale și a capcanei macabre ce m-a născut • ea îmi stă mereu în cale – păianjenul acela matern care m-a zămislit parcă avortîndu-mă • împiedicîndu-mi pașii cu lațuri de vorbe – și respirația cu albastrul care sugrumă • oh! el îmi stă mereu în cale – acest păianjen bizar ce mă hrănește cu pânzele sale • el, care varsă în mine meandrele unui labirint cu subterană sete • el e un alt eu – o fantomă a coșmarului ce mă împiedică să dorm, iar cînd dorm, să visez altceva decît visele acelea teleghidate • poate o hiroshimă – poate-o apokalypsă – ori o erupție vindictivă unde sufletele ei mediocre și seci ar putea absorbi invidia cu lava ei rece • oribilă e această situație a înstrăinării prin amnezie – unde pipăi întunericul fără să știi de fapt ce-ai uitat • căci ne uităm destinul – iar în jur nu mai descoperim decît vid • ne căutăm hybrisul atît de cathartic și nu găsim, infrangibilă, decît precaritatea noastră zilnică – pîinea anostă a unei rutine fără destîn – a unui ospiciu cu nebuni, din păcate, normali • căci pînă la urmă ne irosim eroismul nu atît din lașitate – nu prin ce nu îndrăznim să facem ci, din păcate, să știm • sîngele ni se pierde spre fluviul uitării-n deșert – pentru că vai, distribuția s-a făcut fără noi și rătăcim pe scena vidă asemeni unor actori fără roluri – condamnați de luciditatea noastră inutilă la disperarea unui scepticism fără sens • restul, căci există și lamentabile, abominabile resturi de pași risipiți – sînt doar psihopații ipocriți și cumva inocenți ai delirului • marionetele unei nebunii ce nu e a lor – ele, ce preschimbă durerea în lucru – și răul într-un produs rebutat și banal • fabricat nu se știe de ce – și purtat pe un

*soi de bandă rulanta venind nu se știe de unde • de care
descoperim că nu ne putem despărți – pentru că nu știm cum
arată alt drum •*

0 • 0 •

(43 bis)eram altul în basmele zmeului îngîndurat și albastru – în miturile memoriei mele meditative – zîmbind de oroare • în istoriile calomniatorilor mei cu tăcerea luxuriantă – populată de silabele incandescente ale furnicilor roșii • m-a născut solitudinea într-un abis de ostilitate maternă – și infernul m-a alăptat cu mînie și sînge • toți pașii mei tindeau să-mi sape pierzania în amurguri scoborîtoare • și mînilor-mi magice mă înveleau într-o bizară închisoare de aur • rîul mi-a convins profanarea și fluviul mi-a dăruit blasfemia inocentă a zilelor mele • precum și toate ispitele sterile ale nopții • trăiam într-o cutie de roșu rotund – murindu-mi supraviețuirea fără sfîrșit în avisul corzilor mele – agonizîndu-mi țeasta vioară în muzicala mea nemurire vîndută • somnul mă respira în mistere ermetice – plutindu-mă spre barca lui charon • și iarăși mă întorceam, prin sidef de neant, la întîmplările mele efemere • căci pe mine trădarea nu mă ucidea – ci doar îmi rotea și mai inutilă murirea • păsările nopții plîng precum frunze silabisite de aer – ele, repovestite soprane • iar varul mînjește spectral ipoteza mestecenilor • cînd suferința mi-o înghit pe nemestecate – și răzbunare – și țipăt de mit • ori pubelele acelea ciudate unde rădăcină mă uit – și melancolie la oglindă mă pieptăn • iarăși țîșnește mitul din precar și sordid – da, mitul de ghips cu durată de piatră • ecouri a nimic – poate – totuși • ce mai avea infernul încă să spună – încă să spumă • ecouri de nimeni la flautul lacrimilor • da, un imens cristal îmi curge din ochi – pînă umple vidul ce-am fost • pînă se răspîndește ca un stol în zbîrnîit de insecte – pînă ce răspîndește departele și limpedea – transparenta miere de libelule • miera aceea prismatică – atît de letală cînd cu orizontul o guști • sau îngerii aceia sfărîmați ce-și întorc muzica-n vid • o ramură moartă mi-e zborul – poate floarea soarelui în mine încolăcită – atît de absurd labirintică • poate un ochi spart de albastru – asemeni unui submarin detracat • sau un scafandru mai adînc decît toate avisurile

mării • ori balerina aceea contrafăcută care moare privind •
mandarinul violet, posomorît de nemuritoare cădere – oh! el
scrutează chipurile răsfoite ale fetei cu ochii-i împăduriți • da,
vulpea de nisip scufundată-n deșert – de nu craniul cu
anamorfoza spectrală • ...oh, poate un frig de oglinzi e tot ce mai
rămîne dintr-o veche iubire • poate febra unei ferestre prin care
se privește pandora – precum un cuțit amnezic ce și-a pierdut
poate rana • cît întuneric ascunde oare femeia în haosul stufos
al memoriei unde neștiința-i se pierde • cîtă frustrare în sufletul
ei sufocat • și-n suferința-i nefastă – cîte noduri ale plînsului •
da, cîte insule zvîrlite cu mînie și scîrbă de zei... • cîte bucăți de
dispreț parcă se tîrăsc pe înroșita ei mare – unde degetele-i
precum niște bărci ale crimei nu mai pot să se spele • și cu cîte
silabe-și profetizează ea remușcarea – ea, strania multiplicare
a trădării eterne •

0 • 0 •

(44 bis)ce spune oare această silabă – această silabă cu chip de sibilă prevestitoare • ce strigă oare acest chip săpat parcă din cicatricile avisului – acest chip precum un labirint imprimat • și toate aceste mesagere fără mesaj – ce șoptește nebunia lor subit fără mască • există un secret ce poate aluneca pe poteci străine de crimă – sau altceva decît moartea ar putea fi taina ultimă a acestor dionysiace demente • și hohotul acestui rîs scrișnit precum o tăcere spartă în cioburi – explozia acestei dureri pulverizate de groază • această atroce moarte a vieții – prin care te bucuri de abolirea a tot ce erai • și turnul acela de spumă unde se ascunde un demon – extazul silnic al dezagregării unui suflet ce și-a devenit inutil • străinul, poate dedublat prin oglindă, duce în mîini cadavrul unui labirint – cadavrul unui destin brutal descompus • străinul poartă în mîini negrăite cuvinte – scindate de lună precum o vestire căruntă • străinul duce povarnic în spate o casă spartă asemeni unui mister alb – o casă din rana căreia sîngele curge palid precum o fantomă • și poate chiar eu sînt străinul acela ce duce în spate acea fantomă a sîngelui • da, cuvintele străinului sînt parcă o secure ce-a asasinat o întîmplare străveche – o fîntînă în jurul căreia disperările – amintirile – stau în cercuri livide • oh! nimeni nu gîndește pămîntul – nimeni nu gîndește apa mai rece decît o raclă • nimeni nu gîndește acele silabe ce tîrăsc după ele, imense, mantalele depresiunilor selenare • da, din nou speranța asemeni unui șarpe ucis • peste mormintele încă fantasmatiche pletele plâng – dispar în cristalină cenușă • dispare mai ales zâmbetul, enigmatică pasăre – noaptea chiar ce ca o soprană cîntă labirintul fără ieșire – firul ce doar în nicăieri ne poate conduce • da, stranie țesătoare e pasărea lividă cu firele-i vide – urzind cu zboru-i pânza povestitelor și nepovestitelor ei întrebări • și iarăși tăcerea întunecată – din subțirele rupt – din suspensia brutal întreruptă • și somnul – acest complice al absurdului suferinței – absurdul ce caută mereu o ieșire pentru

durerea uscată • absurdul, acest rîu absurd – săpînd zidul și stîncă numai cu planuri • timpul abstenenței forțate îmi toarnă în vine o forță necunoscută – o gândire necunoscută pentru care silabele nu mai pot prevesti necuvinte • toată această negândită gândire pentru care trebuie să ne descoperim altfel – să fim mereu altfel asemeni unui neant mereu nou • oh! toate acele umbre parcă mă cheamă să le destram – toate acele sperietori inutile ale corbilor strigă a impostor sfîșiat și a spoit carton combustibil • și zîmbetul ca o coasă – zîmbetul unde arde un zeu – zîmbetul de unde un foc albastru își va răspîndi tăcerea în noapte • zîmbetul, da, zîmbetul plutind peste cosmos – zîmbetul ce ne consumă cu melancolia-i albastră •

0 • 0 •

(45 bis)mesteacă de nichel între vulturii cu care respir – căci zborul e un drum ce trece dincolo de zeu și de nebunia lui invidioasă • cînd plămîinii mi-i arunc precum o manta de aripi pe umeri • și toamna pasului își trimite dincolo de cer frunzele roșii ca niște țipete de revoltă • da, destinul e un joc de șah ce adesea continuă partide demult începute – partide peste care prea mult și prea vechi sânge a curs • partide spălate numai de sumbrul styx pe care l-ai moștenit din vieți de vreodinioară • atît de stinse-n trecut că piesele înseși nu mai sînt decît bucăți de sânge încheat ce răzbunării fără chip i-au dat formă • căci vai! copilul trece prin culoarele roșii ale căror porți negre nu el le-a deschis – și întîlnește un minotaur mort înainte de propria lui naștere • portocală mecanică de unde nu poți ieși decît sfîrtecat de de o durere neînțeleasă • pentru că e în tine un suflet mai profund decît tine – ție însuși întodeauna ostil • suflet ce te conduce prin rătăcire – bucată cu bucată și miraj după miraj • da, cînd verdele se umple de umbră sărutînd cu veninul lui soarele și coroana lui dezvăluită de eclipsă – demoni suavi mîngîind fulgi cu strania lor muzică – mă întreb: “ un pătrat ce-și scufundă în avisuri destinul devine oare cerc al iluziei?... ” • ochiul orb privind abisul cu stoluri nesfîrșite de corbi – parfumează aidoma întîmplătoarelor fantome ale florilor cîmpurile de sîni letali ale stelelor • marea scînteiază ca un pantof albastru topindu-și sideful în sticla unui nisip argintiu • furioasele fructe ale așteptării infernului sfîșiate de noptatece frunze – coboară soarele pentru a contempla în fine vidul fertil al pămîntului • desigur, noi credem că mergem dinspre noi spre infernul celorlalți – cînd de fapt mergem mereu dinspre noi spre noi înșine – spre propriul nostru infern ce pătrunde insezisabil în noi • prin rănile negre ale lemnului vechi parcă mă privește abisul – rănile lichefiindu-mi umbra și potolindu-mi în sânge o sete mai

otrăvită de ore decît toate florile mele albastre • decît toate clipele durerii mele – în care încet, fără grabă, inutila-mi viaț-o dezbrac •

0 • 0 •

(46 bis)îmbrățișarea ta mă plămădește în tine • poverile nopții pe care le duci în tăcere – uriașa singurătate adunată în labirinturile nebănuite ale drumurilor • toată această forță irosită de așteptare – toată această așteptare pe care în crimă ai refuzat s-o preschimbi • straniul aluat letal al trupului parcă topit în bănuială de suflet – cu mușchii ectoplasmici ce pot sfărîma umbre de zei • sau sulurile gigantice ce amestecă asfaltul cu noaptea – ce storc paloarea îmbibată în bezne • ah! aș vrea să strîng vidul ca pe-o zeiță – cu sîinii ei înfiniți – cu vulva avisală unde miraje de speranțe se pierd • unde-mi ies în cale incandescente așteptările albastre – albastrul care consumă năzuințele inutile – amintirile aproape metalice de-atîtea amurguri ofilite – toată această aramă a memoriei cu codrii labirinturilor secerați de amărăciune și zîmbet • și trupul tău chiar, de zăpadă albastră – pe care alunecă sania obrajilor mei • derdelușurile avisale de lună – precum un fruct de onirică nea în care cu spume spermatice mușc • da, un fruct ce nu se lasă cules – ce vrea să fugă din caierul nebuloaselor mele • un fruct ce prin metamorfoză ar vrea să se sustragă căutărilor mele – împlinite doar prin mister de anamnezică moarte – numai prin mister de neant • da, e ceva rezidual în ce mai e încă magic în epoca noastră • în toate aceste animale bolnave cu carnea lor de-avisală melancolie – și cu oasele transparente și pure de cristal contemplat • în rugăciunile ofilite precum aurul stins al frunzelor metalizate prin moarte – cînd pleacă din mine aburi de gînduri și fărîme de enigmatic schelet • poate un timp în care-am murit și o insomnie a vieții • și iarăși amorful morfeu purtat de nava mea cerebrală – ce-mi cerne neuronii prin site de-oglinzi peste depresiuni și depărtări selenare • căci atlantida e luna unde lunienii cîntă împreună cu sopranele nopții – ele ce răspîndesc moarte suavă prin avisalele voci • și luna cealaltă – străina din începuturi – parcă topită în înaintea de

*începuturile lumii • tărîm van și vag unde nenăscut
predomneam • predominam și zâmbeam aurul verde ce-mi
curge astăzi noaptea prin somn... •*

0 • 0 •

(47 bis)tu, cellalt – ascultă gongul soarelui în care izbesc – unde mi se scufundă voința plină de palorile spiritului • tu, deschide-mi mie ce sînt – o poartă care mă lasă mereu afară din mine • cîntec nesfîrșit izgonit • eu însumi asemeni unui liliac cu toamna aripilor neagră – precum o noapte căutată de tot mai stranii chemări • cînd pumnalul verbului meu vrea să te străbată pe tine care mi-ai luat locul – pe tine ce refuzi să-ți deschizi • da, vocea ce bate e purtată de ce aripi – glăsuiește ce zbor • unde se ascunde chipul ei sfîrtecat de enigmă • și ce vești intră călare în adîncurile porții de inextricabile labirinturi • căci port în mine pieptenul absurd al tuturor culoarelor – culoarea din care se prăbușesc sfîncșii morți • oh! sînt poate avalanșa cu roțile ascunse – ce la țărnul fatidic al naufragiului nu poate s-aștepte – la țărnul lui vertical • ancora cernelii îmi desenează cuvintele – portrete de litere îmi ies în întîmpinare gata să mă primească • nimeni să-mi iasă în cale – el, obstacolul atît de ospitalier • nimeni ce poate să-mi fie adîncă ori fantomatică pîine • el, ce presară albul ciudat pentru omul mereu rătăcit cît timp pasu-i clipa finală nu va fi fost atins • ...gură și sînge și-un prea criptic graal • ...poarta roșie se deschide spre abisul unde zidul înțelegerii deodată cade • căci eu, zidul, mă prăbușesc retrăgîndu-mă precum un coridor regăsit al infernului • iar eu, prizonierul, deschid poarta albastră pentru a aluneca în primitoare cădere • mă scufund astfel în misterul închisorii a cărei poveste o sînt – ea, nesfîrșita poveste a mea • și-alunec pe-obrajii toamnei cu frunzele negre – printre toate acele șoapte de-ogîndă cu înțelesul prea enigmatic și prea rar zîmbit • dar poate că-n străfundul primirii pe care mi-o fac se ascunde numai indicibilă moarte • poate că secretul ultim din sertarele tulburi e doar gîndul la crimă – gazda mea cu brațe deschise • și avalanșa sălbatică a tăișului se vădește de fapt amfitrionul amabil ce mă întîmpină • dar poate prea îngustă-i pagina pentru învăluitul meu gînd – și adevărul pe care îl port e prea covîrșitor

pentru voi cei ce mă primiți cu poarta voastră închisă • căci roșie e baia unde suferința mea se dizolvă – tăcerea cu însîngerate cuvinte – liniștea unde spălat de lacrimi înot • și înstrăinatul meu dublu fuge în mine cu perfida lamă a unei așteptări infinite – fiecare pas preschimbîndu-l în alt timp și alt drum • sufletul meu, tu dreptatea o amîni – și tot ce e limpede devine un alb indecis • da, sacră e masa de piatră cu fructele negre aidoma silabelor potrivite printre nocturne rădăcini de infern • ea, masa, masca tartarului prea melancolic – în jurul căreia, precum în jurul unei fîntîni • străinii-și adună setea și foamea – parcă încercînd să le șteargă • ei ce se regăsesc – purtătorii de vești – și de tristețe înrămată • încercuiți cu toții de-un inel al destinului – parcă o pecete – și poate un text ilizibil • și mesageri ai tristeții trestiilor din adîncimile închipuite • căutînd un țel – și o clipă unde cu moartea să pună piciorul spunîndu-și, poate înșelîndu-se pe ei înșiși: “în fine-am ajuns” • da, un punct mai negru ca celelalte – pentru ca silabă fîind, să grăiască • “vai, origine nostalgic-am fost – și am devenit fulg pur de cenușă” •

0 • 0 •

(48 bis)îmbrățișez nodurile-n luptă – arborii cu rădăcină de șerpi • styx este sângele-mi îmbătat cu negru de fiere – și amintirile-mi ce poartă talaj de tartar • singur pronunță ieșiri cu nicăieriul la capăt • cum să înțeleg libertatea când sângele meu în răzbunare n-a înghețat • cum să înțeleg pasul ce nu poate înainta decît prin ce n-am fost • cum să fiu eu însumi fără acel dublu gata să mă răzbune – gata să extragă din sulf ca dintr-o esență de toamnă – sufletul de lacrimi galbene-al mărturisirilor • acel suflet de sulf fără memorie – ce spune doar fără a ști ce adîncimi toamna lui avisală exprimă • da, ca un frate – ca un mire incestuos – ca o cameră ce-n lacul necuvintelor trestii de tristețe îneacă • ce ulei al oglinzilor storc din virgine oglinzi – ce barcă stacojie de sînge în cadă de cădere cadavrul mereu înviat în sevă de litere mi-l îmbăiază • ce ciudată lebădă neagră absurdul nopții mi-ascunde • cînd scufundat în compasiunea copacilor – cu asfaltul cojit de pe chip – îndreptîndu-mă neîncetat înspre roșu – vai! strălucesc • da! sînt pariul lumii de umbre – cu spiritul în eternitate nebun – miza lor nesfîrșită • moartea rătăcește nehotărîtă prin mine precum eurydice hecatizînd infernul prin culuarele-i negre • frumoasa nelumii își piaptănă părul cu mine de noapte • căci soprane sînt nopțile efilate ale avisului – strune ale unei infinite viori • nava imobilă pe styx bea vînt din priviri diletante • da, pânzele avisului beau vîntul în contemplarea lor monoschizofren adîncită • și plămîinii solemni așezați în cerc magic în jurul revelației întunecate a fîntîinii – sorb cu buzele lor ectoplasmice bezna divină • numind-o în timp ce-o respiră • incandescența oceanului sparge groaza sirenelor cu țipete țepene • da, vîrtejul rigid al sirenelor cu aripi nichelate de magie și flaut – mă aruncă afară din mine – afară din strigătul pe care tăcerea mea îl visa • palida noapte mă zgîrie cu îmbrățișări de reamintire – cu tentaculele-i spinoase care demult m-au uitat • desigur moartea e cea mai profundă metamorfoză, unde orice

*transformare dispare – căci fără combustibil consumă vidul tot
ce fie și din întâmplare-l atinge • raza e cheie și fantă de poartă
– când cobor în oglinzi prin fibrele semnului • iar căderea-mi
deschide-n neant abis de ecouri întrețesute cu fire de nemurire
și-avis • nostalgice începuturi stelare îmi alunecă-n silabe
ninsoare de zîmbet • da astrele fără ferestre ce-aduc în lumea
degenerată – imense nitescențe din melancolia luminii –
omniprezente în intemporalul atunci – invizibile în nicăieriul
acum • palorile spiritului • palorile pe care hlamidă de piele și
scoarță – poate marsyas, poate arbore-al vieții – surîzător,
solitar, le plâng și le pierde •*

0 • 0 •

... să începem acum cu sfârșitul – el adevăratu' început • da, căci dacă lumea n-ar fi compusă decît din Narcis și propria-i Imagine – numai ei doi • după un număr incalculabil de ani, măsurat cu eternul – unul l-ar ucide totuși pe cellalt sau cellalt pe unul • pentru că vai, orice unu îl conține pe doi – iar orice doi conține o crimă • pe drumul de lacrimă, lumea perfectă e 0 – și numai din 0 poate începe mut cîntecul • da, demoni suavi cu degetele rătăcite pe fulgi – curioasă ninsoare de muzică • un pătrat ce se scufundă-n adâncuri – rotitor – să fie oare cercul – cercul originii... • cînd verdele se umple de umbră sărutînd cu veninul lui soarele – atunci numai gust felațiunile apei, cea mai fidel infidelă femeie – ea unde singur pot coborî • florile cu ochii lor albi de fantome parfumează sîinii ei goi • și marea scînteiază precum un pantof albastru topit în cioburile fine ale unui nisip argintiu • sau furioasele fructe ale așteptării infernului • sfîșiat de frunze coboară soarele pentru a contempla vidul fertil al pămîntului • rădăcinile brune, străine ca sufletele smulse ale credincioșilor spintecați de-un satanic amurg • da, rădăcinile zvîrlite spre cer ca niște brațe spasmodice de disperare damnată • dar iată copilul, turma vrăjită visează silabele – drumul îl pierde în străina găsim • și piatră poetul descoperă în misteriosu-i limbaj • totul e număr – iar numărul creează neașteptatele-i lumi • cellalt – mereu cellalt în cine se-mbracă • nimic – iarba de silabe pronunță întunericul în deșteptările mele visate • sînt prinț sau păstor sau ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fiu • sînt turmă ori tezaur ori poate apă obscură unde oglinzile înoată • sînt zeu poate prin care tenebra învață nemaigîndite ferestre • minotaur ce drumu-și înoată în tulburat labirint – labirint ce mă cheamă pe cînd în pașii pe care mi-i pierde, dispare • și iarăși apare – nod gordian al atîtor coșmaruri – tăiat de pasărea-zâmbet ce potecă în mine salvează • cu haosul început de poveste... • și naufragiatul acela fără corabie – a cărui așteptare pe țărîm se usucă • naufragiatul

*care nu știe să numere pentru că n-a știut să viseze • pentru că
tăcerea lui n-a știut silabă de haos să fie • el, ce în avis doar
anxietate a găsit • și voi, statui albe a căror formă încă o caut •
sau turma aceasta de lupi atîta de blînzi – ei, selenarii, fiii zeului
în care încă nu m-am putut recunoaște • fiii aceștia ce-așteaptă
cu răbdare să mi se topească amnezia • cheie mi-e flautul și rază
ce străpunge porțile nopții – și trezește, dizolvîndu-le,
adormitele mele cătușe • căci sub zâmbetul haosului – infernul
nu-i decît paradisul ce nu și-a învățat încă trezirea • nitescența
încă închisă în frigul anxietății divine – în nonsensul ei
misterios... •*

∞ • ∞ •

Tabla de materii

ARGUMENT.....	3
INFERNUL PIERDUT	5
INSOLUBILE	7
CĂRȚI POȘTALE CU TIMBRU-N GOL	9
CĂDERI CU MASCĂ ZERO	10
PLAJĂ CU ACE-N FRUNTE.....	11
UMBRE CU VERDELE CĂZUT	13
ȘNURUL	14
ȘNURUL CU ANTEBRAȚE.....	15
CU SCRUMUL PE UMBRĂ.....	17
TRECE TRENUL... ..	18
TRENUL, ȘI ÎNCĂ... ..	19
CORSI E RICORSI	20
FEMEI CU TRUPUL MOALE	21
CHIPUL TĂIAT PE JUMĂTATE DE FOAIA ALBĂ	22
CE S-AR ÎNTÂMPLA DAC-AȘ ȘTI TOT CE SE-NTÂMPLĂ ÎN JURUL MEU	23
AURIU CU DEGETELE MOALELE VĂZULUI ALUNECÎND	26
ARHANGHELUL CU CREIONUL ÎN MÎNĂ	27
ORBUL CU MASCĂ DE AUR	29
ÎNTUNERICUL CU MORTUL FERMENTAT	30
NOCTURNUL CU UNIFORMA DE ÎNSERARE ALBASTRU-FUMURIE	31
IMAGINEA DE PE ZIDUL DE PIATRĂ	33
NOCTURNUL CU UNIFORMA DE ÎNSERARE ALBASTRU-FUMURIE	35
ES MUß NICHTS SEIN.....	37
FISURA	39
ÎNTRERUPERI	40
RADERE-DE-CAP	41
UNEORI	43
...ȘI DIN NOU, POATE, DACĂ NU.....	44
MESELE DE STICLĂ CU CRANIU PICTAT	45
INIMĂ ȘI CRANIU-N CRUCE	46
M-AM REPEZIT SĂ CULEG FULGERE	47
DIN TOATE PĂRȚILE	49
PETICUL MEU DE NICĂIERI.....	50
CEVA DESPRE CULORI	51
PLÎNS DE SINGUR	52

PASUL DE DUPĂ OGLINDĂ.....	53
FĂ CA ȘI CUM.....	54
LA PÎNDĂ	55
LUPTA CU ÎNGERUL RUPT	57
FISURĂ ÎN OGLINDĂ	63
FRIGUL.....	64
NOAPTEA	65
POSEIDON.....	70
ARMELE ORAȘULUI	71
PROMETHEU	72
SIMBOLURI	73
TOT ADEVĂRUL DESPRE SANCHE PANZA	74
TĂCEREA SIRENELOR	75
LOVITURA DE LA POARTA DOMENIULUI (I)	79
LOVITURA DE LA POARTA DOMENIULUI (II).....	80
LOVITURA DE LA POARTA DOMENIULUI (III)	83
ȚIPĂTUL	85
GĂURI ÎN TRANSĂ	86
INTRARE-IEȘIRE.....	87
DEZBRĂCARE LA ZERO	88
INSOMNIE CU SFORI	89
DISTANȚE.....	91
APA CÎND CURGE DIN OGLINZI	92
TOXIC TU	93
CEA PE CARE-O VĂD BINE NUMAI CÎND FAC SEMNUL NEGAȚIEI	96
NOAPTE CU-NTUNERICUL NEUTRU	97
ÎNȚÎLNINDU-MĂ ALĂTURI.....	98
ECRANUL DIN CARE CAD OGLINZI	99
TĂRÎM CU SOMN	100
FĂRÎME DE PEISAJ	101
CU GHICITOAREA DESTINULUI DE APĂ	102
OBIECT DE DRESAJ	103
CONCERT X	106
REFLECTOR PE CORTINA RIDICATĂ	107
FRAGMENTE DESTUL DE NECLARE	108
SILABA.....	109
SCOICI.....	111
POTECI ALBASTRE CU PAȘI ROȘII.....	113
SIRENELE DE TĂCERE	114
CARNE ÎN PEISAJ	115
PĂDUREA UNDE SE ASCUNDE GOLUL.....	117

TOAMNA CÎND COPACII SE DESFRUNZESC DE PEȘTI	118
VIBRAȚIA PALIDĂ ÎN CARE M-AM UITAT	119
ȘI DACĂ CELĂLALT SE-APROPIE	121
EX-REX	123
OCHIUL ORB	125
VALUL SE APROPIE, BUZELE SE DEPĂRTEAZĂ	126
SOMNOLVALENT.....	127
CÎMP CU CONURI ROȘII ÎN ABSENȚA ALBASTRĂ	129
RESTURI	131
GOL-PUȘCĂ	133
FARFURIA CU OREZ	134
COPACUL CU FAUN ȘI CU RÎU	135
STATUI CU FRUNTEA NEAGRĂ, DEȘI AU UITAT	136
CEL CARE SE APLEACĂ	137
CA ȘI CUM CINEVA AR FI CĂZUT	138
ORFEU CU SEGMENTE NEGRE	139
PATĂ ALBASTRĂ (I)	140
PATĂ ALBASTRĂ (II)	140
COPACUL CARE SCOATE APA DIN FÎNTÎNĂ	142
COPACUL IMPOSIBIL	143
SCAFANDRUL CU CHITARĂ	145
VAL CU SFENIXUL GOL	147
ZÎMBETUL MEU CA O TRISTEȚE RUPTĂ	148
STRANIE DEZVĂLUIRE	149
POTECA DE SILABE.....	150
NIHIL CU NIMBUL AFARĂ.....	151
TEXT-CONTEXT	152
TEXT BICOLOR.....	152
NINSOAREA – CÎND NE PĂRĂSEȘTE SPRE NEANT.....	153
THEMIS PE THAMISA	154
LITERELE CE-AU FOST ÎN NECUNOScutUL CE NU-I.....	155
CU LITERA MUȘCATĂ PÎNĂ'N CRYPTĂ	156
OBEZUL ONIRIC	157
INFERNUL REGĂSIT	159
SI MINOR	161
NONSENSUL MISTERIOS.....	223
TABLA DE MATERII.....	307

*poemul cel mai vechi – și conservat în cea mai deplină puritate –
e respirația • numele impronunțabil al dumnezeului adevărat •*

*și nimeni mă primește – nimeni numai precum un corb mă vrea •
căci nimeni doar nu vrea să mă posedez – ca să mă-nghită-n exil
oprit • ...*

*... sub zâmbetul haosului – infernul nu-i decît paradisul ce nu și-
a învățat încă trezirea • niteșcența încă închisă în frigul
anxietății divine – în nonsensul ei misterios... •*